

လျှို့ဝှက်သန်းကြွယ်စာရေးဆရာကြီး

ရာဇဂင်္ဂီ

လူသူတော်သျှောင်တစောင်း

နှင့်

ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာ

BURMESE
CLASSIC
COM

သစ် ဝက် ဝက် လုံး ချင်း ၀ ဣ ၉၉ ၀ / ဆုံး

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အရှုပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အမှိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး နှိုင်းတည်ချက် (၄) ရပ်
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ★ နိုင်ငံသမ္မတ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုက်ဖျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည် ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြိုင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဝတ်ဆောင်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- ★ အမျိုးရူပိ၊ ဓာတ်ဂုဏ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြိုင်ပွားရေး

လူ့သူတော်ဪျောင်တစောင်
 နှင့်
 ကိုးသချိုင်းရာဇ
 ရာဇဝင်တို

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၀၇၀၆၁၁

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၀၀၈၆၁၂

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း(ရဲဘော်ကျော်ဆန်း) (မြ-၀၉၃၂)

ရဲအောင်စာပေတိုက်

အမှတ်(၂)၊ ချွန်းလမ်း(၁)

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂) သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ်-၁၀၆၊ တာမွေလမ်း၊ (က+ခ)ရပ်ကွက်၊ တာမွေကြီး။

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။

စာမူပေးသူ - ကျုပ်အောင် - ၅၀၀

ကျုပ်က...သူတောင်းစားဆိုတော့...
ခွက်စောင်းခုတ်တဲ့အတတ်ကို...
တစ်ဖက်ကမ်းခပ်အောင်...တတ်တယ်လေ...

သူတောင်း စား ခိုနိမ့်

သုတောင်းစားစိန်မြား

ရန်ကုန်ကွမ်းခြံဘူတာကြီးရှေ့သို့ . . အဖြူရောင်အော်စတင်ကားကြီးတစ်စီးက ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ရှေးဦးစွာ . . ကားမောင်းသူက အထူးတန်းဆင်ဝင်အောက်တွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်လေသည်။ ကားရပ်ပြီးသည်နှင့် ကားမောင်းသူသည်ကားပေါ်မှကပျာကယာပြေးဆင်းလာကာ . . ကား၏နောက်ခန်းညာဘက်တံခါးကိုဆွဲဖွင့်၍ အရိုအသေပေးလိုက်လေသည်။

ကား၏နောက်ခန်းမှ . . ဟန်ပါမိဖြင့် ဆင်းလာသူမှာ ဝန်ထောက်မင်း မစ္စတာကောလင်းဆိုသူပင်ဖြစ်လေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်

ကြီးသည် လွန်စွာရှည်လျားလှသောအရပ်၊ နိစပ်သောအသား၊ ပွသောနှာခေါင်း၊ ပြသောပါးစပ်တို့ကို ပေါင်းစပ်ထားသဖြင့် မြင်ရသူများအတွက် ထူးဆန်းသောသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ဟု ထင်မိကြရလေသည်။

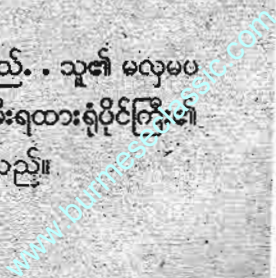
သို့သော်လည်း . . ဝန်ထောက်ဆိုသောရာထူးကြီးက မကောင်းဆိုးဝါးနှင့်တူသော မစ္စတာကောလင်း၏မျက်နှာအာဖုံးအုပ်ထားပေးလေသည်။ ထိုကားကြီးထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးရထားဝန်ထမ်းများသည် ကားကြီးအနီးသို့သူ့ထူငါ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာကြပြီး . . ကြိုဆိုနေကြလေသကဲ့သို့ ထိုကဲ့သို့ကြိုဆိုကြသည်လူများထဲတွင် မီးရထားရုံပိုင်ကြီးလူတို့ ဝင်လေ၏။

“ဝန်ထောက်မင်း . . . ကြွပါခင်ဗျာ . . .”

ရုံပိုင်ကြီးကစတင်၍ . . ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ သို့နောက်ဝန်ထမ်းများအားလုံးကလည်း သံပြိုင်အော်ဟစ်၍ ဆက်လိုက်ကြ၏။

“ဝန်ထောက်မင်း မစ္စတာကောလင်း . . ကျန်းမာပါစေ။ ချမ်းသာပါစေ . . .”

ဝန်ထောက်မင်းမစ္စတာကောလင်းသည် . . သူ၏ မလှမပ နှုတ်ဆက်ရာကြီးကိုပြုံးပြလိုက်ပြီးလျှင် မီးရထားရုံပိုင်ကြီး၏ အခန်းအတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ . . ဘူတာရုံထဲတွင် အသင့်ရှိနေကြသောပုလိပ်များက . . ခရီးသည်များအား ဘေးသို့ကပ်ပေးကြရန်အော်ဟစ်ပြောဆိုသင်း စကြိန်ပလက်ဖေါင်းတစ်လျှောက် ရှေ့မှအလျှင်ပြေးသွား၍ လမ်းရှင်းပေးနေကြလေ၏။

ခရီးသွားရန် . . ဘူတာရုံကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြသူများမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် . . ပါလာသည့်အထုပ်များကို မှန်မနင်းဆွဲကိုင်လိုက်ကြကာ ဘေးသို့အလျှင်အမြန်ကပ်ပေးလိုက်ကြ ရလေသည်။

ပုလိပ်များကလည်း . . လက်ကိုင်တုတ်များဖြင့် ဟန်ရေးပြကာအော်ဟစ်နေကြသည်။

“ရှေ့ကလူတွေ . . ဘေးကို မြန်မြန်ကပ်ကြစမ်း။ လမ်းရှင်းပေးထားကြစမ်း။ ဝန်ထောက်မင်းလာနေတာကို ခင်ဗျားတို့ မမြင်ကြဘူးလား . . ”

“ဟိုရှေ့ကအဖွားကြီး . . ။ ကျုပ်ပြောနေတာကို မကြားဘူးလား . . ။ ဘေးကို ကပ်ခိုင်းနေတယ်လေ . . ”

အသက်အရွယ်ကြီးပြီဖြစ်သဖြင့် တုန်တုန်ချိချိသွားနေရရှာသောအဖွားကြီးတစ်ယောက်အား . . ပုလိပ်သားတစ်ယောက်က အတင်းဆွဲ၍ ဘေးသို့တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။ အဖွားကြီးမှာ တွန်းလိုက်သည့်အရှိန်ကပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် . . လူအုပ်အတွင်းသို့ လဲပြိုကျသွားရှာလေသည်။

“ဟာ . . ”

“အလို . . ”

“ဒီကောင်တွေ . . လူမှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး”

လူအုပ်အတွင်းမှ ဝေဖန်သံများပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ပုလိပ်များမှာ . . အဖွားကြီးကို လှည့်၍မျှပင်မကြည့်ကြတော့ဘဲ ရှေ့မှလူများကိုသာ အတင်းတွန်းတိုက်၍ ဆက်လက်လမ်းရှင်းပေးနေကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် . . . လူအုပ်အတွင်းမှ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်အဝတ်အစားများကိုဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ရှေ့သို့တိုးထွက်လိုက်ကာ . . အဖွားကြီးအား ပြန်လည်တွဲထူပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် . . အဖွားကြီးအားတွန်းထုတ်သွားသော ပုလိပ်၏အနောက်သို့အပြေးလိုက်သွားပြီးလျှင် . . ထိုပုလိပ်၏အကျီကော်လံကို အားကုန်ဆောင်ဆွဲထည့်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . မင်းက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ . . ။ မင်းက အဖွားကြီးကိုတွန်းထုတ်သွားပြီး လဲကျနေတာကိုမမြင်ချင်ယောင်ဆောင်သွားလို့ အဖွားကြီးကိုပြန်တောင်းပန်ဖို့ လာခေါ်တာပေါ့ . . ”

စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့်လူသည် အသင့်လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်စုတ်အတွင်းသို့ လက်တစ်ဖက်ကိုထည့်ကာ လုံးပုလိပ်အား

ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ပုလိပ်မှာ . . ထိုလူ၏ လက်အတွင်း
၌ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ဤအဖြစ်ကို . . ကျန်
ပုလိပ်များက မြင်သည်နှင့် သူတို့ အနီးသို့ ဝိုင်းအံ့ရောက်ရှိလာကြ
လေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . ။ တစ်ယောက်မှ အနားကပ်မလာကြ
နဲ့နော် . . ။ ဒီလွယ်အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲဆိုတာ . . မင်းတို့
ကောင်းကောင်းသိသွားမယ် . . ”

စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်လူက . . ခပ်မာမာအသံဖြင့် အော်ပြော
လိုက်သည်။

“မင်းတို့ဟာ . . ပုလိပ်ဆိုတဲ့ယူနီဖောင်းဝတ်ရတာနဲ့ မင်းတို့
ကိုယ်ကိုမင်းတို့ . . ဘုရင်ခံရာထူးရသလိုမျိုး ထင်နေကြတယ် . . ။
မင်းတို့ပထွေးက သူ့ဘာသာလာတာကို . . ငါတို့က ဘာဖြစ်လို့လမ်း
ဖယ်ပေးရမှာလဲကွ . . ။ ငါတို့လည်း ခရီးသွားဖို့လာကြတာပဲကွ . . ။
ငါတို့လည်း . . ပိုက်ဆံပေးစီးကြမှာပဲ။ အလကားစီးမှာ မဟုတ်ဘူး။
မင်းတို့က မျက်နှာလိုမျက်နှာရနဲ့ လမ်းရှင်းပေးတယ်ပဲထားဦး . . ။
ဘာဖြစ်လို့ . . ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားရတာလဲ။ အခုတော့
ကြည့်စမ်း . . ။ မစွမ်းမသန်တဲ့အဖွားကြီးကို မညှာမတာတွန်းထုတ်
ကြတယ်။ အဲဒါမင်းတို့သတ္တိလား . . ။ ကဲကွာ . . လာကြစမ်း။ သတ္တိ
ရှိတဲ့ကောင် . . ငါ့ကိုလာပြီး တွန်းကြ၊ ရိုက်ကြ၊ ဖမ်းကြလေ . . ။
လာကြစမ်းပါကွ . . ဟား . . ဟား . . ”

စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်လူ၏လက်ထဲတွင် ဖမ်းချုပ်ခံထားရ
သောပုလိပ်မှာ လုံးဝလှုပ်ရှား၍ မရတော့ပေ။ အကျီကော်လံစုကို
ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးပင် ချုပ်ကိုင်ထားခြင်းခံထားရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် . . ကျန်ပုလိပ်ငါးယောက်တို့သည် တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချက်ပြလိုက်ကြပြီးလျှင် . . စုတ်စုတ်ပြတ်
ပြတ်နှင့်လူအား အတင်းဝင်ရိုက်ကြလေတော့သည်။

ပွဲက ကြည့်၍ကောင်းလှပေသည်။ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်
နှင့်လူသည် . . ပုလိပ်ငါးယောက်က ဝိုင်း၍ရိုက်နှက်နေကြသော်
လည်း လက်ထဲမှပုလိပ်ကိုလွှတ်မပေးဘဲ တိမ်းရှောင်နေသည်မှာ
လွန်စွာမှပင် လျှင်မြန်လှလေသည်။

“ကဲ . . မင်းတို့ကဝိုင်းရိုက်ကြလို့ ဝပြီဆိုရင် . . ငါက မင်းတို့
ကို ပြန်တိုက်ဖို့အလှည့်ပဲပေါ့ . . ။ အတုနဲ့ အလှည့်ဆိုတာ ရှိရမယ်
လေ . . ။ ဟုတ်ပြီလား . . ”

စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့်လူသည် လွယ်အိတ်ထဲမှလက်ကို
ထုတ်လိုက်သည်နှင့် ပိန်ချိုင့်နေသောဒန်ခွက်စုတ်တစ်လုံးက လက်
ထဲတွင်ပါလာလေသည်။

“ဒီမှာတွေ့ကြလား . . ။ အဲဒါ . . ငါ့ရဲ့အထူးလက်နက်ပဲ။
မြင်ဖူးရင် သေချာကြည့်ထားကြ . . ”

စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့်လူက သူ့လက်ထဲတွင်ဖမ်းချုပ်ထား
သောပုလိပ်၏မျက်နှာကို . . ခွက်စောင်းဖြင့် ခွပ်ကနဲပြုည်အောင်

ခွတ်ချလိုက်လေသည်။

“ဒန့်. .”

“အား. .”

ထိုပုလိပ်မှာ တစ်ချက်သာအော်နိုင်ပြီး. . လဲကျသွားလေတော့သည်။ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့်လူသည်. . အလွန်လျှင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ကျန်ပုလိပ်များ၏ လက်ကိုင်တုတ်ဖြင့်ရိုက်ချက်များအား ရှောင်တိမ်းကာ. . ပုလိပ်တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်အား ခွက်စောင်းဖြင့်တစ်ချက်စီသာလိုက်ခွတ်ထည့်လိုက်ရာ ပုလိပ်များမှာ စကြိုန်ပေါ်တွင်ပုံလျက်သားလဲကျကုန်လေ၏။

နံဘေးမှကြည့်နေကြသူများက. . စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့်လူအား လက်ခုပ်သံများတဖြောင်းဖြောင်းတီးကြကာ. . သြဘာပေးနေကြလေ၏။

“ကဲ. . အားလုံးပဲ ကျုပ်နာမည်ကိုမှတ်ထားကြ. . ။ သူတောင်းစားစိန်မြားလို့ခေါ်တယ်။ အလုပ်က တောင်းစားတယ်။ ကျုပ်က. . မခိုးတတ်ဘူး၊ မလုတတ်ဘူး၊ သူတစ်ပါးမသိထားရေစာကို မစားတတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခုက. . ကျုပ်ရှေ့မှာ မတရားတာလုပ်ရင်မခံတတ်ဘူး. .”

စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့်လူသည်. . သူ၏ ပိန်ချိုင့်နေသော ဒန်ခွက်စုတ်ကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က သူတောင်းစားဆိုတော့. . ခွက်စောင်းခွတ်တဲ့

အတတ်ကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ်အောင်တတ်တယ်လေ. . ။ ဒါ့ကြောင့် ယောဒီ ဗြိတိသျှလက်ပါးစေပုလိပ်ကောင်တွေကို. . ကျုပ် သူတောင်းစားစိန်မြားက ခွက်စောင်းခွတ်ပညာပြလိုက်တာပဲဗျို့။ ကဲ. . ကျုပ်သွားပြီဗျို့။ ကျုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးတွေအားလုံး. . မဟုတ်မခံစိတ်ရှိကြပါစေဗျာ. .”

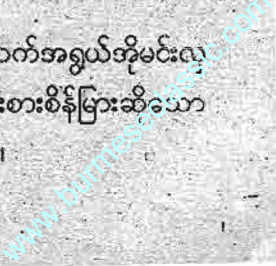
သူတောင်းစားစိန်မြားဆိုသူသည်. . ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဘူတာကြီးအတွင်းမှ လျှင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လဲကျနေရာမှပြန်ထလာနိုင်ကြပြီဖြစ်သော ပုလိပ်များသည် ခါးကြားမှဝီစီ (ခေါ်) ခရာများကိုထုတ်ကာမူတ်ရှ်တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချက်ပေးခေါ်ယူနေကြလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်. . ဘူတာကြီးအတွင်း၌ ခရာသံများစီစီညံသွားသော်လည်း. . ထွက်ပြေးသွားသည့် သူတောင်းစားစိန်မြားကို မှဲ့ အရိပ်အယောင်မျှပင်မတွေ့ကြရတော့ပေ။

ဘူတာအတွင်း၌. . ရှိနေကြသောလူများမှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပျက်သွားသော အဖြစ်အပျက်များကိုငေးကြည့်ရင်း အံ့သြစွာ ဘုန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ဘူတာအတွင်းရှိ လူများထဲမှ. . အသက်အရွယ်အိုမင်းလှ ဖြစ်သောအဘိုးကြီးတစ်ဦးက. . သူတောင်းစားစိန်မြားဆိုသော လူငယ်အား မေတ္တာပင်ပို့လိုက်ပေးသေးသည်။

“မောင်မင်းကြီးသား.. ကျန်းမာပါစေ။ ချမ်းသာပါစေ..။”

ပိုက်ဆံများများ တောင်းလို့ရပါစေ။ ခွက်စောင်းလည်း.. များများ ခုတ်နိုင်ပါစေ..။”

ထိုလူကြီး၏မေတ္တာပို့သံကြောင့် ဘူတာအတွင်းရှိလူများ မှာ ပြုံးလျှက်ရှိကြလေကုန်၏။

သူတစ်ပါးကို...တရားချဆုံးမနေမယ်အစား...
ကိုယ်ကိုယ်ကို...ကောင်းဖို့လိုတယ်။

သုဘ ရာဇာဓိပတိ

သုဘရာဇာပေတိုး

တောင်ငူမြို့မှ . . နေ့ဝက်မျှ ခြေလျှင်လျှောက်သွားလျှင်
ပေကုန်းဆိုသောရွာကလေးသို့ ရောက်ပေမည်။ ထိုရွာမှာ . . အလွန်
ကြီးမား၍ ငူနေထူထပ်ကာ စည်ကားလှသောရွာကြီးတစ်ရွာပင်ဖြစ်
ပေသည်။

ထိုပေကုန်းရွာအစွန်ရှိ သင်္ချိုင်းကုန်းကို . . တာဝန်ယူရသော
သုဘရာဇာ၏အမည်ကား ပေတိုးဖြစ်ပေ၏။ သူ့အား လူအများ
ကသုဘရာဇာပေတိုးဟုသာခေါ်ဝေါ်သမှုပြုကြလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ . . ပေကုန်းရွာကြီး၏ လူချမ်းသာစာရင်းဝင်

များဖြစ်ကြပေသော ဦးဖိုးကောင်းနှင့်ဒေါ်သီလေးတို့၏သားငယ်
ယူတီဘာစီတီကျောင်းသားလေးမောင်ချစ်ဖေသည် ရုတ်တရက်
ကွယ်လွန်သွားပေသဖြင့် . . ပေကုန်းသုသာန်သို့ အသုဘချရန်စီစဉ်
ကြရလေသည်။

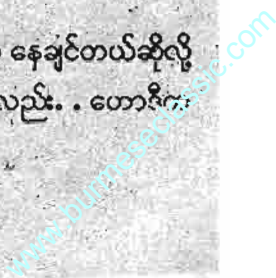
“အိုလေး . . သားလေးရဲ့အဖြစ်က ဆိုးလှချည့်လားကွယ်။
ငါတို့သားလေးကို . . ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ မြို့ကျောင်း
ကောလိပ်မှာထားပေးခဲ့ကြတာ။ အခုတော့ . . ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပေါ့
လား . . သား လူလေးရယ် . . ”

ဒေါ်သီလေးမှာ . . တက်မတတ်၊ ချက်မတတ်ပင် ငိုကြွေး
၍နေလေသည်။ သူမငိုနေသည်မှာလည်း . . လာသမျှ ဧည့်သည်
များသိအောင် အကြွားပိုပိုဖြင့်အသံကုန်အစစ်ကာ ငိုယိုပြနေခြင်းပင်
ဖြစ်လေ၏။

“ငါ့သားလေးက . . တစ်လတစ်လ စရိတ်ငွေသုံးရာနဲ့
အောင်မလောက်ဘူးဆိုလို့ . . ငွေသုံးရာငါးဆယ်လတိုင်းပို့ပေးခဲ့ရ
တာ . . ဟောဒီက အမေပါကွယ်”

ဦးဖိုးကောင်းကတော့ . . ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်နှယ်ငြိမ်
သက်လျှက်ရှိပေသည်။

“ငါ့သားလေးက . . ဘော်ဒါဆောင်မှာ နေချင်တယ်ဆိုလို့
အလွန်တန်ဖိုးကြီးတဲ့အဆောင်ကိုထားပေးခဲ့တာလည်း . . ဟောဒီက
အမေပါကွယ် . . ”

အသုဘပို့ရန်ရောက်လာကြသူများမှာ ဒေါ်သိက္ခိကြည့်ကာ စကားတွတ်ထိုးနေကြလေသည်။

“အောင်မယ်လေး.. သားလေးရဲ့။ ချည်ပုဆိုးမဝတ်ချင်ဘူး။ ခြေညှပ်ဖိနပ်မစီးချင်ဘူးဆိုလို့.. ဘန်ကောက်လုံချည်ဆယ်ထည်နဲ့ ပန်းမရှူးဖိနပ်တွေကိုဝယ်ပေးခဲ့တာလည်း.. ဟောဒီက အမေပါကွယ်..”

ဒေါ်သီလေးတစ်ယောက် ငိုကောင်းကောင်းနှင့်ငိုနေသည်ကို ဦးဖိုးကောင်းက တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီး..

“မသီလေးရယ်.. သိပ်ပြီးတော့လည်း ငိုမနေပါနဲ့ကွယ်။ သေတဲ့လူက.. သေပြီးပြီပဲ။ မင်းပါ.. ကျန်းမာရေးထိခိုက်နေမိခြင်းမယ်ကွယ်..”

“ကိုဖိုးကောင်းရယ်.. ။ ကျုပ်က ဘယ်လိုဖြေရမှာလည်းတော့.. ။ မြို့တက်ပြီး.. သားလေးရောဂါပျောက်ဖို့ ကောင်းပေဆိုတဲ့ဆေးတိုက်ကြီးမှာ ပန်ချာပီဆရာဝန်မူကာဂျီနဲ့ တစ်နေ့ ငွေတစ်ရာနှစ်ဆယ်အကုန်ခံပြီး ဆယ်ရက်တောင်ကုပေးခဲ့တာလည်း.. ဟောဒီက အမေပါကွယ်..”

အသုဘပို့လာကြသူများမှာ.. ဒေါ်သီလေးကိုကြည့်ကာ အမြင်ကပ်နေကြလေ၏။ ငိုတာကနည်းနည်း.. ကြွားနေတာများများ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဦးဖိုးကောင်းကလည်း.. ဘေးမှနေ၍ တတွတ်တွတ်နဲ့

ဖျောင့်ဖျနေလေ၏။ ဒေါ်သီလေးကတော့ ငိုလျှက်ပင်.. ။

“ဒီမှာ ကိုဖိုးကောင်းရဲ့.. ။ ကျုပ်သားလေးကို.. ကျုပ်က ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးထားခဲ့ရတာပါတော့..”

“ဟုတ်ပါတယ်မသီလေးရယ်.. ။ ဒါတွေကို.. ကျုပ်သိပါတယ်ကွယ်..”

“ဒါဖြင့်ရင်.. ရှင့်သားလေး သေသွားတာတောင်.. ရှင်ကမငိုဘဲ နေနိုင်တယ်ပေါ့..”

“ကျုပ်လည်းငိုချင်ပါတယ်.. မသီလေးရယ်။ ဘယ်ကစပြီး ငိုရမှန်းမသိလို့ပါကွယ်..”

“အောင်မယ်လေး အရပ်ကတို့ရေ.. ။ ကျုပ်ယောက်ျားကိုဖိုးကောင်းက သူ့သားလေးသေသွားတာတောင် မငိုတတ်ဘူးတဲ့တော့.. ။ ဟီး.. ဟီး.. ဟီး..”

ဦးဖိုးကောင်းမှာ.. မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဒေါ်သိက္ခိကြည့်နေမိတော့၏။ မဖြစ်ခြေတော့ပေ.. ။ ငိုမှဖြစ်ပေတော့မည်ဟု သိလိုက်ပြီး ဦးဖိုးကောင်းမှာငိုချလိုက်လေတော့၏။

“ဟီး.. ဟီး.. ဟီး..”

အသုဘပို့ရန်ရောက်နေသူများမှာ.. ဦးဖိုးကောင်း၏ တဟီးဟီးနှင့်ငိုနေသည့်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ.. တခွီးခွီးကျိတ်၍ ရယ်နေမိကြလေတော့၏။ ထိုအချိန်တွင်.. လှည်းပေါ်၌ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသောဆိုင်းခါးပြတ်ဝိုင်းမှ အသုဘချဆိုင်းကိုတီးလိုက်ပေသည်။

“ဗေ..ဗေ..ပတ်ဗေထီး”

“ဗေ..ဗေ..ပတ်ဗေထီး”

ဤသို့ဖြင့်.. ယူတီဘာစီတီကျောင်းသားလေးမောင်ချစ်ဖေ၏အသုဘကို စည်စည်ကားကားပင် သုသာန်သို့ဆောင်လာကြလေတော့သည်။

အဝေးမှလွင့်ပုံလာသော ဆိုင်းသံကို.. ပေကုန်းသုသာန်မကြားနေရလေ၏။ သုဘရာဇာပေတိုးက.. တပည့်ဖြစ်သူစက္ကောလတာတေကို သတိပေးလိုက်၏။

“ဟော..။ ကောလိပ်ကျောင်းသားလေး အသုဘတော့မကြာခင်မှာရောက်လာတော့မယ် တာတေရေ..”

“ကျင်းတော့.. တူးပြီးပါပြီ။ တွင်းအနက်ကို.. ဆရာလာကြည့်လိုက်ပါဦး..”

“အင်းပါကွာ.. တော်လောက်ပါပြီ။ တွင်းကို.. သိပ်နက်အောင်စပယ်ရှယ်တူးထားရင်လည်း.. သေမှာကတော့ သေမှာပဲကွာ..”

“တွင်းရဲ့မြေကြီးနှုတ်ခင်းတွေကကော ညီရဲ့လားဆိုတာ.. ကြည့်လိုက်ပါဦးဆရာ..”

“အေး.. ညီတယ်။ ဒီထက်ညီအောင်ညိုရင်လည်း သေမှာကတော့.. သေမှာပါပဲကွာ..”

“ဒါဆိုလည်း.. ကျွန်တော် ခဏနားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး.. နားချင်ရင်လည်း နားပေတော့ကွာ။ မင်းက.. မနားမနေအလုပ်တွေလုပ်နေရင်လည်း.. သေမှာကတော့ သေမှာပါပဲကွာ..”

“ဟာဗျာ.. ဆရာပေတိုးကလည်း ဖွဟဲ့လွဲပါစေ..”

“အောင်မာ..။ မင်းကဖွဟဲ့လွဲပါစေဆိုလည်း သေမှာကတော့ သေမှာပါပဲကွာ”

“ကျွန်တော်က.. မိန်းမတောင် မရသေးဘူးဗျ”

“မိန်းမရရ မရရသေမှာကတော့ သေမှာပါပဲကွာ..”

သုဘရာဇာပေတိုး၏စကားကို တပည့်ဖြစ်သူစက္ကောလတာတေက.. မည်သို့မျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဇရပ်ပေါ်သို့တက်သွားလေတော့သည်။

မကြာမီ.. ယူတီဘာစီတီကျောင်းသားလေး မောင်ချစ်ဖေ၏ အသုဘချမည့်သူများရောက်လာကြသဖြင့် မောင်ချစ်ဖေ၏ အလောင်းကိုဂူသွင်းရန်.. ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ပြင်ဆင်ကြရလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်.. အသုဘပို့ရန် လာကြသူများအား အောင်ချစ်ဖေ၏အခေါင်းကိုဖွင့်ပြလိုက်ရင်း.. အလောင်းပေါ်တွင် အဆင်သင့်တင်ထားလျက်ရှိသော.. ငွေသားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် သေးထောင့်ပုံဆွဲပြားလေးကို.. စက္ကောလတာတေက လက်ဖြင့် အသာအုပ်၍ခိုးယူထားလိုက်ပြီးလျှင်.. ခေါင်းကိုအသင်္ဃာင့် သူ၏

လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားလိုက်လေတော့သည်။

သူဘရာဇာပေတိုးမှာ . . . အုတ်ဂူကို စိတ်တိုင်းကျပင်ပြုလုပ်နေလေ၏။ သူသည် . . . စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ အလုပ်ကိုသာစိတ်ပါလက်ပါလုပ်ဆောင်နေလေသည်။

အသုဘပို့လာရင်း ဝိုင်းကြည့်နေကြသူများထဲတွင် အလွန်တရားဟောချင်နေသော၊ ဆရာလုပ်ချင်နေသော . . . ဦးမြတ်ကျော်ဆိုသူလည်းပါလာလေ၏။ ဦးမြတ်ကျော်က . . . ဟိုဟာလေးလုပ်လိုက်စမ်းပါဦး။ ဒီဟာလေးလုပ်လိုက်စမ်းပါဦးဟု အဆက်မပြတ်ဆရာလုပ်နေသည်ကို စက္ကလတာတောမှာခံနေရရှာ၏။

“အဟမ်း . . . ဒီနေရာမှာ . . . ကျုပ်တို့က တရားသဘောနဲ့ ကြည့်ကြမယ်ဆိုရင် သင်္ခါရတရားပေါ့ဗျာ . . . မမြဲခြင်း အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခ၊ အစိုးမရသောကိုယ် အနတ္တဆိုတဲ့ . . . သုံးပါးသော လက္ခဏာတွေပါပဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

သူဘရာဇာပေတိုးနှင့် စက္ကလတာတောတို့မှာ . . . ဦးမြတ်ကျော်ပြောနေသည်ကို မကြားသယောင်ပြု၍ မိမိတို့အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်၍လုပ်နေကြလေသည်။

“တစ်ချို့လူတွေကျတော့ . . . ဒီတရားတွေကို မသိကြဘူး။ ကိလေသာအမိုက်မှောင်တွေကဖုံးလွှမ်းနေကြပြီး . . . ငါပုဂံတံတိုင်းကတော့ကို ငါလိုထင်နေကြတာက ဆိုးသဗျာ . . . တရားရနိုင်ဖို့ အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့ လူတွေပေါ့ . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးမြတ်ကျော်ရယ် . . . ဦးမြတ်ကျော်ပြောနေတာတွေဟာ သိပ်မှန်တာပေါ့ . . .”

ဦးမြတ်ကျော်ပြောသမျှကို ထောက်ခံစကားဆိုလိုက်သူက ချွတ်တကာလှည့်၍ ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်၊ အနီနီထောင်ကစားနေသော လောင်းကစားသမားအုန်းမောင်ဆိုသူဖြစ်၏။

“ငါဆိုတဲ့အတ္တအစွဲဟာ . . . အင်မတန် ချွတ်ရခက်တဲ့အစွဲနော် . . . ငါ့အိမ်၊ ငါ့ယာ၊ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဇနီးမယား၊ ငါ့အဆွေခင်ပွန်းဆိုတဲ့အစွဲတွေကို . . . အမြဲတမ်းသတိနဲ့ယှဉ်ပြီး ငါဆိုတဲ့အစွဲကို ပြုတ်နိုင်သမျှပြုတ်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်။ ဒါမှလည်း ခင်ဗျားတို့ကျုပ်တို့တတွေဟာ . . . ဟောဒီသံသရာကြီးထဲမှာ လည်မနေကြမှာဗျ . . .”

ဦးမြတ်ကျော်၏တရားများကို . . . နားထောင်နေကြကုန်သော အသုဘပို့သည့်လူများမှာ အသုဘပို့ခြင်းမပြီးဆုံးသေးသဖြင့် ပြန်ရန်ခက်နေကြသောကြောင့် ငြိမ်သက်လျှက်ပင်ရှိကြစေသည်။ ထိုသည်ကို . . . ပရိသတ်များက အလွန်စိတ်ဝင်စားနေကြသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ စကားအပြောသန်သောဦးမြတ်ကျော်သည် ကံငါးပါးအကြောင်းကို ဆက်၍ဟောပြောနေပြန်လေသည်။

သူဘရာဇာပေတိုးမှာ အလုပ်လုပ်ရ၍မောနေသည့်ကြားတွင် နားပါညည်းလာသဖြင့် . . . စိတ်မရည်နိုင်တော့ဘဲ လက်ခံမှပေါက်ပြားကိုပစ်ချလိုက်ကာ ဦးမြတ်ကျော်အားချက်ကျလည်ကျပင်

မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

“ကဲ.. ဦးလေးမြတ်ကျော်ရေ။ ခင်ဗျားက.. သူများတွေ ကိုတောင် တရားချပြီးဟောပြောညွှန်ပြနေတဲ့လူဆိုတော့.. ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကရော ကံငါးပါးကိုလိုအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်နေပြီပေါ့။ ဟုတ်လား.. ။”

“ဒါပေါ့.. ပေတိုးရ။ ဦးအနေနဲ့ လုံခြုံအောင်ထိန်းသိမ်း နေရတာပေါ့ကွယ့်..”

အသုဘဖို့ ရန်ရောက်လာကြသည့်လူအများကြားတွင် ဦးမြတ်ကျော်ကမျက်နှာကိုမော့လျှက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာအပြေပေး လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါပြီလေ.. ။ ဒါဆိုရင်တော့.. ခင်ဗျားရဲ့အခုလက် ရှိဘဝအခြေအနေတွေကို.. ကျုပ်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပြ ထားမှပဲ ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်..”

“ငါက.. ဘာတွေများဖြစ်နေလို့လဲ ပေတိုးရဲ့..”

“ခင်ဗျားဟာ.. ဘုန်းကြီးဘဝကနေ မပျော်လို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ လူထွက်လိုက်ပြီး အပြင်မှာအေးအေးချမ်းချမ်း မနေဘဲ.. ထန်းရည်သောက်လိုက်၊ အရက်သောက်လိုက်လုပ်နေ တာကို.. ကျုပ်တင်မကဘူး တစ်ရွာလုံးသိကြပါတယ်..”

“ဒါကတော့.. မလွဲသာလို့ပါကွာ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ.. ။ နောက်တစ်ချက် ထပ်ပြောပြမယ်။

နွားခိုးမှုနဲ့ထောင်ကျနေတဲ့.. ငတင့်ရဲ့မိန်းမမမြခင်ကို ခင်ဗျား ခိုးယူပေါင်းသင်းနေတာ.. ဒီနေ့အထိပဲနော်..”

“ဒါကတော့.. မလွဲသာလို့ပါကွာ”

“ဦးမြတ်ကျော်ရေ။ ခင်ဗျားဟာ မလွဲသာလို့ပါဆိုတဲ့စကား နဲ့.. ခင်ဗျားရဲ့အမှားတွေကို ဖုံးကွယ်လိမ့်ညာနေတာပဲ။ ခင်ဗျား ရဲ့မလွဲသာနိုင်လို့ပါဆိုတဲ့အမှားတွေကို.. ကျုပ်က ဆက်ပြောပြနေ ခဦးမှာလား.. ။ ခင်ဗျား.. ဘာပြောချင်သေးလဲ..”

“ဒါကတော့..”

“တော်တော့.. ဦးမြတ်ကျော်။ ကျွန်တော်သာ ဆက်ပြော ခရင်.. ခင်ဗျားရဲ့အပြစ်တွေဟာ ကံငါးပါးတောင်မကဘဲဖြစ်ကုန် လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားသိထားဖို့က.. သူတစ်ပါးကို တရားချဆုံးမနေ သ့်အစား.. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကောင်းအောင် ကြိုးစားကျင့်ကြံဖို့ပဲ ဆိုပါတယ်။ ကိုယ်ကောင်းအောင်အရင်ကြိုးစားပြီးမှ တရားချရင် ဦးအဆင်ပြေလိမ့်မယ်နော်..”

“ဦးမြတ်ကျော်တစ်ယောက်.. အလွန်ဒေါသထွက်ကာ မျက် နှာများပင်နီရဲလာလေတော့သည်။

“တယ်.. ဒီသုဘရာဇာကောင်တော့.. ငါလုပ်လိုက်ရင် သေတော့မယ်..”

“အဲဒါကို.. ဒေါသလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီဒေါသကို.. ယမ်း ချင်နိုင်မှ.. တကယ်သူတော်ကောင်းဗျ။ စိတ်ကိုလျှော့.. စိတ်ကို

လျှော့...။ ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ... တရားမှတ်လိုက်စမ်း။ ဖြစ်တယ်၊ ပျက်တယ်၊ ဖြစ်တယ်၊ ပျက်တယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်။ ဟား... ဟား...”

သုဘရာဇာပေတိုး၏ စကားကြောင့်... အသုဘပို့ရန်လာကြသူများမှာ ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်နေကြပြီးလျှင်... ဦးမြတ်ကျော်အား ဝိုင်းကြည့်နေကြလေတော့သည်။

ဦးမြတ်ကျော်တစ်ယောက်မှာ ရှက်ရှက်ဖြင့်သုသာန်တွင်းမှ တစ်ဦးတည်း ထွက်ခွာသွားရလေတော့သည်။

ယောက်ျားစစ်စစ်တစ်ယောက်ရဲ့... နှုတ်ထွက်စကား
တစ်လုံးဟာ... အာမခံကုမ္ပဏီက...
စာချုပ်တစ်စောင်ထက်... ပိုပြီး ဒိုင်မာတယ်...။

သုဘရာဇာပေတိုး

သူထောင်းစားပရိမိုးရှင်း

တာတေတစ်ယောက် ဆရာဖြစ်သူဘရာဇာပေတိုး၏ ခိုင်းစေချက်အရ တောင်ငူမြို့ထဲသို့ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။ ပေကုန်း သုသာန်မှ ခြေလျှင်ခရီးနှင့်ခဲ့ရသည်မှာ . . . အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ နေ့လည်ထမင်းစားချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ သို့နှင့် . . . လမ်း တွင်တွေ့လိုက်ရသော ဇရပ်လေးတစ်ခုပေါ်သို့ . . . ထမင်းစားရန် တက်သွားလိုက်လေသည်။

တာတေ၏ခြေသံကြောင့် . . . ဇရပ်ခေါင်းရင်းပိုင်းတွင် အိပ် နေသောလူတစ်ယောက်မှာ . . . ဖျတ်ကနဲ မျက်လုံးများကိုဖွင့်ကြည့်

လိုက်ကာ ထ၍ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် . . . သူ၏အနီးရှိ လွယ်အိတ်ထဲမှ ခွက်စုတ်ကလေးကိုထုတ်၍ . . . လက်ထဲတွင် အဆင်သင့်ကောက် ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

“ဪ . . . အိပ်မောကျနေတဲ့ မိတ်ဆွေကြီးက . . . ကျုပ် ကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ကျုပ်က တော့ . . . စက္ကာလတာတေပါ။ ပေကုန်းသုသာန်မှာနေပါတယ် . . . အခု တောင်ငူမြို့ထဲကိုသွားမလို့ ထွက်လာတာမှာ ဒီဇရပ်ပေါ်မှာ ခဏနားမလို့ တက်လာတာပါဗျ . . .”

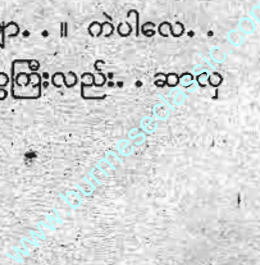
အိပ်မောကျနေရာမှ လန့်နိုးလာသူမှာ . . . တာတေအား မယုံသင်္ကာဖြစ်နေဟန်ဖြင့် . . . သေချာစွာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ စူးစမ်းလေ့လာနေပြန်သည်။

“ယုံပါဗျာ . . . ကျုပ်က . . . သူနိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခါးပြ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကိုလည်း အန္တရာယ်မပြုပါဘူး။”

“ခင်ဗျားက . . . ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

တာတေသည် ဇရပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး . . . ပါလာသောထမင်းထုပ်ကို ဖြည့်လိုက်သည်။

“ဒီဇရပ်ပေါ်ကို ဘာလာလုပ်သလဲဆိုတာ . . . မိတ်ဆွေကြီး ခြင်္သေ့အတိုင်းပါပဲ . . . ထမင်းစားဖို့ပေါ့ဗျာ . . . ကပါလေ . . . တစ်ခါတည်းသာ ဝင်စားလိုက်ပါ။ မိတ်ဆွေကြီးလည်း . . . ဆာလှ ခောပေါ့ . . .”

“အိုဗျာ. . . ခင်ဗျားလိုစက္ကလတစ်ယောက်ရဲ့ ယမင်းကို ကျုပ်အနေနဲ့. . . ဘယ်လိုမှ စားလို့ရမယ်မထင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားပဲ စားလိုက်ပါတော့. . .”

တာတေက. . . ဘာမျှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ပြုံးပြလိုက် ပြီးလျှင်. . . သူ၏ထမင်းထုပ်ကို မြန်ရှက်စွာစားနေလေတော့၏။ ဘေးမှကြည့်နေသည့် လူမှလည်း. . . ဆာလောင်လွန်းနေသည် ဖြစ်ရကား ဟန်ဆောင်၍ မျက်နှာလွှဲနေကာ မကြာခဏပင်တံတွေး ကို မျှီချနေမိလေ၏။

“မိတ်ဆွေကိုကြည့်ရတာ. . . ဒီအရပ်ကတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ ဘယ်ကိုသွားပြီး၊ ဘာလုပ်မလို့လဲဆိုတာ မိတ်ဆွေအနေ နဲ့အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ပြောပြပါလား။ ဒါမှ. . . ကျုပ်လည်းကူညီစ ရာရှိရင် ကူညီရတာပေါ့. . .”

ထိုလူသည် တာတေ၏မျက်နှာအားသေချာစွာကြည့်၍ တာတေ့အနီးသို့တိုးကပ်ကာ ထိုင်လိုက်လေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် လည်း တာတေ့အပေါ် အားကိုးလိုသောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေ တော့သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့. . . ကျုပ်ကို ကူညီနိုင်ရင်ကူညီပါဗျာ။ ကျုပ်ဟာ. . . ရန်ကုန်မြို့ကနေပြီး ပုလိပ်ရန်ကိုကြောက်လို့ထွက်ပြေး လာရတဲ့သူပါ။ ကျုပ်အလုပ်က. . . သူတောင်းစား။ ကျုပ်နာမည် က. . . စိန်မြားပါ။ ပုလိပ်တွေကို အင်မတန်မုန်းတီးနေတဲ့ သူတောင်း

စားစိန်မြားဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့ဗျာ။ တလောက. . . ရန်ကုန်ဘူတာကြီး ထဲမှာ အဖွားကြီးတစ်ယောက်ကို မတရားအနိုင်ကျင့်နေတဲ့ ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို အမြင်မတော်တာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ခွက်စောင်းနဲ့ ခုတ်ထည့်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီမှာ. . . ဒီကောင်တွေက ကျုပ်ကိုဖမ်းဖို့ ဝိုင်းလာကြလို့. . . အားလုံးကိုခွက်စောင်းနဲ့ထပ်ခုတ်ပစ်ခဲ့ပြီး ကျုပ်လည်း ဒီနယ်ဘက်ကို ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီကိစ္စ ကြောင့် ဒီကောင်တွေက. . . ကျုပ်ရဲ့နောက်ကို စုံစမ်းပြီးလိုက်ဖမ်း နေကြတာမို့ ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ ဒီရပ်ပေါ်ကိုရောက်လာရတာ ပေါ့ဗျာ. . .”

“ကဲ. . . ကဲ. . . ခင်ဗျားရဲ့အဖြစ်တွေကို ကျုပ်သိရမှတော့ အကူအညီပေးရတော့မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့်. . . ကျုပ်က လော လောဆည်မှာ ခရီးဆက်စရာရှိနေသေးတယ်။ ခင်ဗျား. . . ဒီရပ် ပေါ်ကသာစောင့်နေ။ ညနေမစောင်းခင်မှာ. . . ကျုပ် အမိပြန်လာ ခေါ်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ပေကုန်းသူသာန်ကို အတူတူသွားကြတာပေါ့. . . ။ ဟိုမှာ. . . ကျုပ်ဆရာသူဘရာဇာပေတိုးဆိုတာရှိတယ်။ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး. . . ကျုပ်တို့နဲ့ပဲ အတူတူနေပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့အလုပ်ကိုတော့. . . မိတ်ဆွေကြီးလည်း ဝိုင်းလုပ်ပေးရလိမ့် မယ်နော်. . .”

“ဟာ. . . ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ. . . ။ ကျုပ်ကိုသာ ကူညီပြီးလက်ခံထားမယ်ဆိုရင် ဘာအလုပ်ကိုပဲ. . . လုပ်ရလုပ်ရ

ကျုပ်လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်..”

“ဟုတ်ပြီ.. ဒါဆို.. ခင်ဗျားဒီနေရာက အေးအေးဆေးဆေးပဲ စောင့်နေပေတော့..။ ကျုပ်အပြန်မှာ.. ဝင်ခေါ်မယ်”

“ကိုတာတေရေ..။ ခင်ဗျားက.. တကယ်ဝင်ခေါ်မယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ကဘယ်လိုလုပ်ပြီးယုံရမှာလဲဗျ..။ ခင်ဗျားစကားက ဘာမှအာမခံချက်မရှိဘူး..”

စက္ကနာလတာတေသည် သူတောင်းစားစိန်မြား၏မျက်နှာအားပြုံးစေစေဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်..

“ယောက်ျားစစ်စစ်တစ်ယောက်ရဲ့.. နှုတ်ထွက်စကားတစ်လုံးဟာ အာမခံကုမ္ပဏီကစာချုပ်တစ်စောင်ထက် ပိုပြီးခိုင်မာတယ်လို့ ကျုပ်ဆရာသုဘရာဇာပေတိုးက သင်ပေးထားတယ်ဗျ..”

တာတေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင်ဇရပ်ပေါ်မှဆင်းသွားသဖြင့်.. ဇရပ်ပေါ်တွင် သူတောင်းစားစိန်မြားတစ်ယောက်တည်းသာကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

“ကဲ.. မိတ်ဆွေ။ ဟိုရှေ့က မြင်နေရတာ.. ကျုပ်တို့ရဲ့ပေကုန်းသုသာန်ပဲ..။ ဗိုးမချုပ်ခင်ရောက်အောင် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လိုက်ကြစို့..”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာနေပြီဖြစ်သော.. ပေကုန်းသုသာန်သို့ နှစ်ဦးသား ခပ်မြန်မြန်ပင်ဆက်လျှောက်သွားလိုက်ကြလေရာ မကြာမီပင်.. သင်္ချိုင်းအဝင်ရှိဇရပ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

“တာတေရေ..။ မင်းရဲ့ဧည့်သည်လေးကို.. ဇရပ်ပေါ်တို့ခေါ်လာခဲ့ပါကွယ်။ ဒီဧည့်သည်လေးကို.. ကျုပ်တို့ ကြိုဆိုကြရတာပေါ့..”

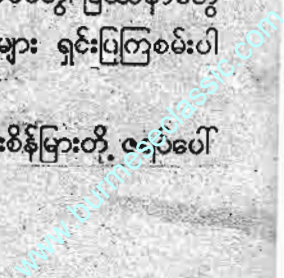
အသံဩဇာနှင့်ပြည့်စုံလှသောအသံရှင်က ဇရပ်ပေါ်မှနေ၍ ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. ဆရာကြီး။ ကဲ.. ကိုစိန်မြားရေ။ ဇရပ်ပေါ်ကိုသွားကြမယ်..”

နှစ်ဦးသား ဇရပ်ပေါ်သို့တက်လိုက်ကြပြီး.. သုဘရာဇာပေတိုးက ကျောပေး၍ထိုင်နေသော.. ထင်းရှူးပုံကြီးနားတွင် နှစ်ဦးသားထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

“ကဲ.. ငါ့တပည့်ကြီးမောင်တာတေက ဒီကမိတ်ဆွေလေးကို.. ဘယ်လိုကဘယ်လိုတွေ့ဆုံကြပြီး ခေါ်လာခဲ့တာလဲ။ ဒီကမိတ်ဆွေလေးကရော.. ဘယ်လို အခက်အခဲတွေ၊ ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာရတာလဲ။ အကျိုးအကြောင်းလေးများ ရှင်းပြကြစမ်းပါကွယ်..”

တာတေက.. သူနှင့်သူတောင်းစားစိန်မြားတို့ ဧည့်ပေါ်

တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ကြရသည့်အဖြစ်ကိုပြောပြလိုက်ပြီး သူတောင်းစားစိန်မြားသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးတွင်ပုလိပ်များနှင့်ရန်ဖြစ်ခဲ့သည်မှအစ ခွက်စောင်းခတ်၍တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီးနောက်.. ပုလိပ်များက လိုက်လံဖမ်းဆီးနေသဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေရသည့် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဪ.. . လက်စသတ်တော့.. . အငြိမ်ရုံမှာကြီးဆွဲတတ်တဲ့လက်က အကကောင်းတဲ့မင်းသားလက်ဖြစ်လာပြီမှ.. . အခုတော့ခွက်စောင်းခတ်တတ်တဲ့ သူတောင်းစားလက်ဖြစ်သွားပြီ.. . သူတောင်းစားခွက်ပျောက်ဖြစ်နေပြီကိုး။ ဟား.. . ဟား.. . ဟား”

သူဘရာဇာပေတိုးက.. . စကားအဆုံးတွင် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင်ရယ်မောလိုက်ပြီး နောက်သို့လှည့်၍ သူတောင်းစားစိန်မြားနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

သူတောင်းစားစိန်မြားသည် သူဘရာဇာပေတိုး၏စကားများကြောင့် အလွန်အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်နေရာမှ သူဘရာဇာပေတိုး၏မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ ပို၍ပင်အံ့ဩသွားရလေတော့သည်။

“ဟင်.. . ဆ.. . ဆရာကြီးက ခရမ်းက.. . သွန်းဘုရားကြီးမှာ ကျွန်တော်နဲ့ဆုံခဲ့တဲ့ ဆရာကြီး.. .”

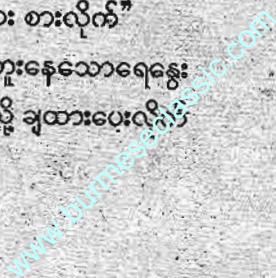
“အေး.. . တိတိကျကျပြောရရင်တော့ ခရမ်းမြို့ကဘုရားပွဲမှာ နှစ်ခါတိတိဆုံခဲ့ရူးခဲ့တဲ့သူတွေပေါ့ကွာ.. . ။ ဒါတွေဟာ.. .

သင်္ခါရသဘောတရားတွေမို့ ပြောနေကြပြန်ရင်လည် တွေ့ကုန်ရုံပဲရှိမှာပေါ့ သူတောင်းစားစိန်မြားရာ.. . ။ လောလောဆည်မှာတော့.. . မင်းရဲ့ရှေ့ရေးအတွက်ကိုပဲ တိုင်ပင်ကြရအောင်ပါ။ မင်းအနေနဲ့.. . နေစရာမရှိဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ကျုပ်တို့ဆီမှာနေခွင့်ပြုပါတယ်။ ဒီနေရာကလည်း.. . အမှန်တကယ်တော့ ကျုပ်မိုင်တဲ့နေရာဟုတ်ပါဘူး။ သင်္ချိုင်းထဲမှာ.. . ဘယ်သူမှမနေချင်ကြတဲ့နေရာမို့.. . ကျုပ်တို့က အချောင်ရထားတဲ့နေရာလေးပါလေ.. . ။ မိုင်ဆိုင်ခြင်းဆိုတာကလည်း သင်္ခါရသဘောတရားပါပဲကွာ။ မင်းလည်း.. . ခုခိုန်လောက်ဆိုရင် ဒါတွေကို ကောင်းကောင်းနားလည်နေပါပြီ.. . ။ ဟား.. . ဟား.. .”

သူဘရာဇာပေတိုးသည် အားပါးတရရယ်မောနေလိုက်ပြီး သူ့အနီးတွင်ရှိနေသောရေခွက်ကို သူတောင်းစားစိန်မြားအား တမ်းပေးလိုက်ကာ ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာမောင်ရင်.. . ။ ကျုပ်တို့သူသန်မှာက ဘာမှမရှိဘူး။ နေရုံလူသေပဲရှိတယ်။ လောလောဆည်မှာ.. . စားစရာဆိုလို့ နေထိုင်အသုဘလာပို့တုန်းကရလိုက်တဲ့ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးရယ်။ ဘာဒီရေနွေးရယ်ပဲရှိတယ်။ ရော့.. . အဲဒါလေး စားလိုက်”

ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးနှင့် ညစ်ပေမည်းတူးနေသောရေနွေးတစ်လုံးကို.. . သူတောင်းစားစိန်မြား၏ရှေ့သို့ ချထားပေးလိုက်သည်။

ဟိုဟို . . . ကျွန် . . . ကျွန်တော် မစားပါဘူး . . . ”

“ဘာလဲကွ . . . သူတောင်းစားက သူဘရာဇာပေတိုးငှက်ပျော သီးကို ရွံ့နေလို့လား . . . ”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ . . . ရွံ့လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် က တကယ်မဆာသေးလို့ပါ”

“ဒီမှာ . . . မောင်ရင်လေး။ ကျုပ်ကို ဘာမှလိမ်မနေနဲ့ . . . မောင်ရင်လေးရဲ့ အနေအထားကိုကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် . . . အစာ မစားရတာ သုံးလေးရက်မကရှိနေပြီဆိုတာကို . . . ကျုပ်ကသိနေပါတယ်လေ။ မောင်ရင်လေးဟာ . . . ဒီလောက် ဒုက္ခတော့ထဲ ရောက်နေတာတောင် လိမ်ချင်ညာချင်နေတုန်းပါလားကွ . . . ”

သူတောင်းစားစိန်မြားမှာ သူဘရာဇာပေတိုး၏စကားကို မည်သို့မျှ မတုန်ပြန်နိုင်တော့ဘဲ မှိုင်းငေးတွေဝေ၍သာနေလေတော့သည်။

“မောင်ရင်လေးကို . . . ကျုပ်နဲ့ ဆုံခဲ့ရတဲ့အချိန်တိုင်းမှာ သင်္ခါရတရားအကြောင်းတွေရှင်းပြပြီး လောကဓံကိုခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ အမြဲတမ်း ဆုံးမပေးခဲ့တာပဲကွာ . . . ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေမှာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေတတ်ဖို့ဟာ . . . လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးပဲလူကလေးရေ . . . ရွံ့မနေနဲ့၊ ကြောက်မနေနဲ့တော့ . . . ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ . . . မောင်ရင်လေးအနေနဲ့ လောကဓံကိုခံရဲရင်ဆိုင် နိုင်ဖို့ လိုအပ်နေပြီကွ။ ဟား . . . ဟား . . . ”

မှန်ပေသည် . . . သူတောင်းစားစိန်မြားတစ်ယောက် အစားအစာမစားရဘဲ ပြေးလွှားနေခဲ့ရသည်မှာ လေးရက်ပင်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏အဖြစ်ကို . . . သူဘရာဇာပေတိုးက အတတ်ပြော နိုင်နေ၏။

သူတောင်းစားစိန်မြားသည်နောက်ဆုံး၌ . . . ဆာဆာနှင့် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကိုအခွံခွာ၍စား ကြည့်လိုက်ရာ . . . ပါးစပ်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ပျို့အန်၍ထွက်ကျ ကုန်လေသည်။

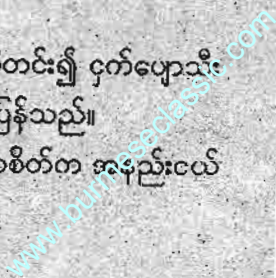
“မောင်ရင်လေးက . . . တယ်ပြီးရွံ့တတ်တာကိုးကွ။ သူ တောင်းစားဖြစ်နေပြီး အဲဒီလိုသာရွံ့နေရင် . . . မောင်ရင်လေးတော့ အစာငတ်သေတဲ့မသာ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်နော် . . . ”

သူဘရာဇာပေတိုးသည် သူတောင်းစားစိန်မြားအား . . . ကြင်နာသောအကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ . . .

“မောင်ရင်လေးရဲ့ဘဝမှာ . . . ရှင်ပြုတုန်းက ရွှေထီးဆောင်း ခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပေတော့။ အခုလို သူတောင်းစားဖြစ်နေ ချိန်မှာ . . . သူတောင်းစားတစ်ယောက်လိုပဲနေနိုင်မှ ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့ကွ . . . ”

သူတောင်းစားစိန်မြားသည်စိတ်ကိုတင်း၍ ငှက်ပျောသီး တို့ နောက်ထပ်တစ်ကိုက် ကိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ . . . ရွံ့နေသောစိတ်က အနည်းငယ်

ပျောက်သွားကာ မျိုချ၍ ရလာသည်။ နောက်ပိုင်း.. တဖြည်းဖြည်း ကျင့်သားရလာကာ ဆာဆာနှင့်စားလိုက်လေရာ.. ငှက်ပျောသီး တစ်ဖီးလုံး ကုန်သွားလေတော့၏။

သူဘရာဇာပေတိုးသည် ပြုံးစေ့စေ့မျက်နှာထားဖြင့်..

“ဒီငှက်ပျောသီးရဲ့အရသာက.. ဘယ်လိုနေသလဲ..။”

မောင်ရင်လေး..။”

“ကောင်းပါတယ်.. ဆရာကြီး။ ချိုလည်းချို၊ မွှေးလည်းမွှေး စားလို့အရမ်းကောင်းပါတယ်..။”

သူဘရာဇာပေတိုးသည် သူတောင်းစားစိန်မြား၏စကား ကြောင့် သဘောကျစွာပြုံးလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဒါပဲပေါ့.. မောင်ရင်လေးရာ။ ငှက်ပျောသီးဟာ..

ငှက်ပျောသီးပါပဲ။ အသုဘချတဲ့ပွဲကငှက်ပျောသီးလည်း.. ချိုတာ ပါပဲ။ ဘုရားကိုကပ်လှူပူဇော်တဲ့ငှက်ပျောသီးလည်း.. ချိုတာပါပဲ။ နတ်ကတော်တွေက နတ်ကိုပူဇော်တဲ့ပွဲကငှက်ပျောသီးကလည်း ချိုတာပါပဲ။ ငှက်ပျောသီးဆိုတဲ့သဘာဝကိုက.. ချိုနေတာကိုး။ ချိုရမှာပဲပေါ့..။ ဘာမှမပြောင်းလဲပါဘူးမောင်ရင်ရာ..။ ဘာမှ လည်း.. ရွံ့နေစရာမလိုပါဘူးလေ..။”

သူဘရာဇာပေတိုးသည် ညစ်ပေမည်းတူးနေသောရေခွေး အိုးထဲမှ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကိုငဲ့သောက်လိုက်ပြန်သည်။

“အင်း..။ လောကကြီးမှာ တစ်ကယ်ရွံ့စရာကောင်းတဲ့

အရာတွေကို မောင်ရင်လေးကကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတောင် ခုချိန်ထိ သတိမပြုမိသေးပဲကိုး။ အင်း.. နောက်ဆုံး.. အဲဒီ လိုတစ်ကယ်ရွံ့စရာအကြောင်းတွေကို.. ပြန်ပြန်တွေးနေမိလို့ မောင်ရင်လေးဟာ လူတွေကိုတောင်သတ်ချင်ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာလိမ့်ဦးမယ်ဟေ့..။ ဟား.. ဟား..။”

တာတေသည်ကား သတင်းစာစက္ကူဖြင့်လိပ်၍သောက်ရ သောပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်ကို.. ဟန်ကျပန်ကျဖိမ်နှင့်ဖွာ၍ သူတို့ စကားဝိုင်းကို အသာနားထောင်နေလေ၏။

“မောင်ရင်လေးလည်း ခရီးပန်းလာတယ်မဟုတ်လား။

အနားယူလိုက်ပေးဦးတော့..။ ကျုပ်လည်း.. ကျုပ်အလုပ်တွေကို သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်..။”

ပြောပြောဆိုဆိုပင်.. သူဘရာဇာပေတိုးသည် ဇရပ်ပေါ်

မှဆင်းရန် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်နှင့်..။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာမှာ နေထိုင်ခွင့်ပြုတဲ့အတွက်..

ဟောဒီက ဆရာကြီးသူဘရာဇာပေတိုးနဲ့ကိုတာတေတို့ကို အလွန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်သလောက်တော့ အလုပ်လုပ်ပါရစေ..။”

“ဟား.. ဟား.. ကောင်းကွာ။ အခုမှ အလုပ်လျှောက်တဲ့

လူနဲ့ လာတွေ့နေရတယ်။ ကောင်းပြီ.. ဒီနေ့ကစပြီး မောင်ရင်လေး ထိုအလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ။ သူတောင်းစားရာထူးကနေ ပရိမိုးရှင်းတက်ပြီ

စက္ကလရာထူးနဲ့ အလုပ်ဝင်စေဗျား..”

တာတေကလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင်ရယ်မောကာ
ရေပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေတော့သည်။ သူတောင်းစားစိန်မြား
သည်.. စက္ကလရာထူးဖြင့် ပေကုန်းသူသာန်တွင် ထိုနေ့မှစ၍
အလုပ်လုပ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

သေမင်းဆိုတဲ့အကောင်က...ကိုယ့်အနားမှာအမြဲတမ်း
ကပ်လိုက်နေတာ...။ အခါအခွင့်သင့်တာနဲ့...
ချက်ခြင်းခေါ်သွားမှာနော်...။

လူသူတော်ချောင့်တစောင်း

ကျွန်ုပ်အငြိမ်းစားသူရိယသတင်းထောက်ဟောင်း ဦးသိန်းမောင်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့နှစ်ဦးသည် . . ကျွန်ုပ်၏ဧည့်ခန်းထဲတွင် စကားလက်ဆုံကျလျှက်ရှိနေသည်ကို . . ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်ခင်ခင်ကြီးက ကိုယ်တိုင်လက်ဘက်သုပ်ပေးခြင်း၊ အကြမ်းအဖိုးချပေးခြင်းဖြင့် လစ်မာင်းလိုအပ်မှုမရှိအောင်ပင် ဧည့်ဝတ်ပြုစုပေးနေလေသည်။

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးခင်ခင်ကြီးအားကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်စကားဆိုလိုက်၏။

ဒေါင်းမြီးတပ်မြားနှစ်ချောင်း

“ဦးသိန်းမောင်တို့များ . . မိန်းမရတာ အလွန်ကံကောင်းလှသဗျာ။ လင့်ဝတ္တရားကို . . အင်မတန်သိတတ်ပေတာကိုး။ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်မှုကဖြင့် ဘာမှကိုပြောစရာမရှိပါဘူးဗျာ”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်၏ချီးမွမ်းစကားသည် ကျွန်ုပ်၏ဘဝင်ကို လေဟပ်သွားဘိသကဲ့သို့ရှိချေ၏။

“ဟုတ်တယ် . . ဦးဇင်ယော်ရဲ့။ ခင်ခင်ဟာငယ်ငယ်ကတည်းက . . အရမ်းလိမ္မာတဲ့မိန်းကလေးဗျ။ ကျုပ်နဲ့ညားတော့လည်း ကျုပ်အပေါ်ဆို လိမ္မာသိတတ်ပါပေဗျာ . . ။ ကံတရားက ကျုပ်အတွက်လက်ဆောင်တစ်ခုပေးလိုက်တာပေါ့ . . ”

“ဟုတ်ပါ့ . . ဦးသိန်းမောင်ရေ။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးလိုမိန်းမဇွဲကတော့ ရှာမှရှားပါပဲ . . ”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်၏ ချီးကျူးစကားကိုနားထောင်နေရင်း . . ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သတိရမိလိုက်သဖြင့် . .

“ဪ . . ဒါနဲ့ ဦးဇင်ယော်ဆီကို . . သူဌေးကတော်ဒေါ်တင်မေကြီးဆီက ဆွမ်းကျွေးဖိတ်စာရောက်လာသေးလား”

“ခြောက်ထပ်ကြီးက . . သူဌေးကတော် ဒေါ်တင်မေကြီးရဲ့ သူ့ယောက်ျားဆုံးသွားတာနှစ်နှစ်ပြည့်လို့ . . ဆွမ်းကျွေးတဲ့အလှူဖိတ်စာမဟုတ်လား ဦးသိန်းမောင်”

“ဟုတ်ပါ့ . . ဦးဇင်ယော်ရယ်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်မိန်းမခင်ခင်

ကြီးကိုခိုးကျူးနေလို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာသူ့ဌေးကတော်ဒေါ်တင်မေကြီးကိုပါ သတိရလိုက်မိတာပါ။ အဲဒီဒေါ်တင်မေကြီးကလည်း.. ယောက်ျားအပေါ်မှာ သိပ်ချစ်၊ သိပ်ကြင်နာတဲ့မိန်းမပါပဲဗျ..။ သူ့ခမ္ဘာ.. သူ့ယောက်ျား သူ့ဌေးဦးငြိမ်းဆုံးသွားပြီးကတည်းက စာစ်လပြည့်၊ သုံးလပြည့်၊ ခြောက်လပြည့်၊ တစ်နှစ်ပြည့်၊ နှစ်နှစ်ပြည့် အချိန်တွေမှာ အလှူတွေဆက်တိုက်ပေးနေရှာတာပါပဲ။ သူ့လည်း ယောက်ျားကို သိပ်ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့မိန်းမကောင်း၊ မိန်းမမြတ်ပါပဲဗျာ။ ဘယ့်နှယ်.. ခင်ဗျားလည်း ဖိတ်စာရတယ်မဟုတ်လား။”

“ရပါတယ် ဦးသိန်းမောင်ရယ်..။ အဲဒီ သူ့ဌေးကတော် ဒေါ်တင်မေကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ အယူအဆခြင်းကတော့ မတူပြန်ပေဘူးဗျ။ ကျုပ်သိထားသလောက်ကတော့ ဒေါ်တင်မေကြီးရဲ့စိတ်ဓါတ်အခြေအနေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးဒေါ်ခင်ခင်ကြီးနဲ့တော့ လုံးဝမတူပါဘူးဗျာ။ အဲဒါတွေကို ကျုပ်အနေနဲ့ ပြောပြရရင် မိန်းမလို၊ မိန်းမရပြောနေတယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောပြတော့ပါဘူးလေ။ ဒေါ်တင်မေကြီးဟာ သူ့ယောက်ျားဦးငြိမ်းသေသွားလို့ ရလိုက်တဲ့အမွေတွေနဲ့ လူဂုဏ်တန်အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာဝင်ဆန့်နိုင်အောင်ကျိုးစားတာကတော့ အတော်အောင်မြင်တယ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်.. အဲဒီအလှူနေ့ကျရင်တော့ ကျုပ်တို့ အတူတူ သွားကြရအောင်ပါလေ..။”

“ဒေါ်တင်မေကြီးက.. ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ စီအိုင်ဒီက

စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်တွေကိုလည်း အတုနဲ့ဖိတ်တယ်ဆိုပဲဗျ..။ ပြီးတော့.. စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာစတီးဝပ်ကလည်း အဲဒီအလှူကိုလာမယ်လို့ သံစာင်းကြားထားတယ်..။”

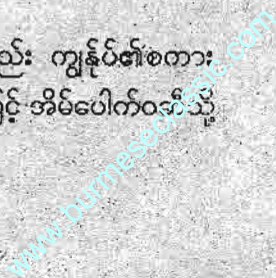
“ဟုတ်မှာပေါ့လေ..။ သူ့ဌေးကတော်ဒေါ်တင်မေကြီးက အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ အလွန်များလှသကဲ့သို့”

ထိုအချိန်တွင်.. ကျွန်ုပ်တို့နှင့်မလွမ်းမကမ်း ဧည့်ခန်းအလယ်၌ရှိသော ခြောက်လက်မပတ်လည်ကျွန်းတိုင်ကြီးဆီသို့ လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဒေါင်းမြီးတပ်မြားတစ်ချောင်းသည် ပြေးဝင်လာကာ ခေါက်ကန်စိုက်ဝင်နေလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ အလည်ရောက်လာတိုင်း ဒေါင်းမြီးတပ်မြားဖြင့် ဧည့်ခန်းအလယ်ရှိကျွန်းတိုင်ကြီးကို ထိမှန်အောင်ပစ်ကာ တြိုတင်အဆိပေးတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ဤလောကကြီးတွင် တစ်ယောက်တည်းသာရှိပေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်စိတ်ထဲတွင် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ ဆွားကာ..။

“ဦးဇင်ယော်ရေး..။ အဆင်သင့်လိုက်လေဗျာ..။ ကျုပ်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး.. ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းတောင် ဆောက်လာပြီဗျို့။”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏စကားကိုကြားလိုက်ရသဖြင့်ဝမ်းသာသွားသည့်ပုံစံဖြင့် အိမ်ပေါက်ဝအိမ်သို့ သွင်းကြည့်နေလေတော့သည်။

မကြာမီအချိန်တွင် . . အဖြူရောင်စတူရီဘေကာကားကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှေ့သို့ထိုးဆိုက်လာလေတော့သည်။ ထိုမှ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ပေါ်သို့ . . တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ လှမ်းတက်လာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့မှာ ပြိုင်တူထလိုက်ကြပြီး ဆရာကြီးအားကြိုဆိုလိုက်ကြသည်။

“မင်္ဂလာပါ . . ဦးသိန်းမောင်နဲ့ဦးဇင်ယော် . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဆရာကြီး။ ကျန်းမာပါရဲ့နော် . . ”

လူသူတော်သျှောင်တစောင်းမှာ ပြုံးလျှက်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးလျှင် ဆိုဖါခဲကြီးပေါ်သို့စတိုင်ပါပါထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

ဆရာကြီးကား . . အလွန်တရာပင် ခန့်ညားလှပေသည်။ ဝတ်ထားသည်မှာ ပိုးသားအင်္ကျီနဲ့သာရောင်နှင့်ရှမ်းဘောင်းဘီနဲ့သာရောင်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ တည်ကြည်ခန့်ညားသည့်ရုပ်လက္ခဏာကား အပြစ်ပြောစရာလုံးဝမရှိခြေ။ ရုပ်အဆင်းခန့်ညားသကဲ့သို့ စိတ်ဓါတ်ကလည်း လောကကြီးတွင်မဟုတ်မမှန်သည့်ကိစ္စမှန်သမျှကို လုံးဝလက်မခံဘဲ အမှန်တရားဘက်မှသာအမြဲရပ်တည်နေသူဖြစ်ပေစေကြောင့် အလွန်လေးစားလောက်သူဖြစ်ပေတော့သည်။ ဆရာကြီးသည်သာ ဓါတ်ရှင်မင်းသားဝင်လုပ်ခဲ့

မည်ဆိုပါက . . ကျိန်းသေပင်အောင်မြင်သောမင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

“ဦးသိန်းမောင်ရေ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို . . စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေတာ . . တော်လောက်ပါပြီဗျာ”

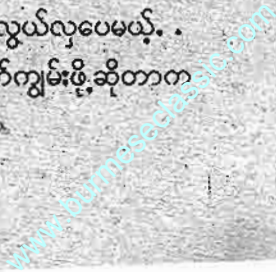
ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏ အသံကိုကြားမှပင် . . ကျွန်ုပ်သည် ပြန်လည်၍သတိဝင်လာလေတော့သည်။

“ဪ . . ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းကတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ အတွင်းစိတ်တွေကိုတောင် . . အားလုံးသိအောင် လုပ်နိုင်နေပြီကီး . . ”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်က ဝင်၍ ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်သည်ကို လူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ပြုံးရယ်လျှက်ကပင်ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါကတော့ . . အလှေအကျင့် များများလေ့ကျင့်လေ . . ပညာရပ်တစ်ခုရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိလေဆိုတာမျိုးပဲဗျို့။ အဲဒီလိုလျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိတော့မှ . . ပညာရပ်တစ်ခုရဲ့အညွှာကို ကိုင်မိတော့တာပေါ့ဗျာ . . ”

“မှန်တော့မှန်ပါတယ် . . ဆရာကြီးရယ်။ ဒါပေမယ့် . . ဒီလိုပညာရပ်မျိုးတွေဆိုတာက အပြောမှာသိပ်လွယ်လှပေမယ့် . . တယ်တမ်းကျင့်ကြံနိုင်ဖို့၊ တကယ်တမ်းတတ်ကျွမ်းဖို့ဆိုတာကတော့ . . တယ်ပြီး မလွယ်လှပေဘူးနော် . . ”

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းအား ထပ်တွန့်၍ အမေးပြုလုပ်လိုက်မိသည်။

“ဒီလိုလေ . . . ဦးသိန်းမောင်ရဲ့။ ဥပမာတစ်ခု ဆိုကြပါစို့။ ခင်ဗျားဟာ . . . အငြိမ်းစားသတင်းထောက်တစ်ယောက်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဆရာကြီး”

“အဲဒီသတင်းထောက်တဲ့ပညာကို . . . ခင်ဗျား ဘယ်လို တတ်လာသလဲဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့ . . .”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏ . . . မေးခွန်းမှာ လွယ်မယောင်နှင့်ပင် အလွန်ခက်၍နေပေ၏။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဆိုရလျှင် ဘယ်ကစပြောရမှန်းပင်မသိဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

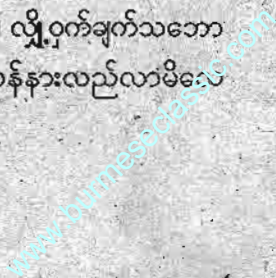
“ကဲ . . . ခင်ဗျားပြောရမှာခက်နေမယ်။ ကျုပ်ရှင်းပြမယ်။ ပထမအချက် . . . ခင်ဗျားဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းကကျောင်းစာကို တတ်အောင်သင်ရတယ်။ ဒုတိယအချက် . . . တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သတင်း အကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားလေ့လာတယ်။ ဖတ်တယ် မှတ်တယ်။ တတိယအချက်ကတော့ . . . အဲဒီလိုဖတ်၊ မှတ်၊ လေ့လာခြင်းဟာ ကြာလာတဲ့အခါကျတော့ ခင်ဗျားရဲ့ခေါင်းထဲမှာ သံမှိုစွဲသလိုရှိလာ တော့တာပေါ့။ စာရေးခြင်း၊ သတင်းလိုက်ခြင်း၊ သတင်းထူး သတင်းဦးကိုစိတ်ဝင်စားခြင်းတို့ဟာ အလေ့အကျင့်တစ်ခုအနေနဲ့ နေ့စဉ်ဆိုသလို လုပ်နေတော့တာကိုးဗျ။ အဲဒီလိုလုပ်နေရတော့ ခင် ဗျားကိုယ်တိုင်တောင်မသိလိုက်ဘဲ သတင်းထောက်ပညာကို

ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့တာပေါ့ဗျာ . . .”

လူသူတော်သျှောင်တစောင်းက အစီအစဉ်ကျနစွာရှင်းပြ နေသည်မှာ . . . ကျွန်ုပ်၏သတင်းထောက်ဘဝအစကို ပြန်၍ပြသ နေသလိုပင် ထင်မြင်မိလိုက်၏။

“နောက်တော့ . . . ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ဟာ ဒီလိုသတင်းထောက် အလုပ်ကို လုပ်ချင်စိတ်တွေဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပေါ်လာ အောင်လည်း ငယ်ငယ်ကတည်းကအခြေခံကစပြီးတဖြည်းဖြည်း လေ့ကျင့်ခဲ့လို့ ခင်ဗျားဟာဒီကနေ့မှာ သတင်းထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ အဲ . . . နောက်ဆုံးနဲ့ အရေးအကြီးဆုံး စတုတ္ထအချက်ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံကနေပြီး အမှားအမှန်ဝေဖန်ပိုင်းခြားခြင်းဆိုတဲ့အတတ်ကို အလိုအလျောက် သင်ကြားပေးလိုက်လေတော့ . . . မြန်မာနိုင်ငံရဲ့သတင်းထောက် လောကမှာ . . . ဦးသိန်းမောင်ဆိုတာ အလွန်တော်တဲ့သတင်းထောက် တစ်ယောက်ရယ်လို့ နာမည်ကြီးလာခဲ့တာပေါ့ဗျာ . . .။ မဟုတ် ဘူးလား . . .”

လူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် . . . ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အား ကျွန်ုပ်၏သတင်းထောက်ပညာရပ်ကိုပင် ဥပမာပေး၍ . . . ချွင်းပြလိုက်သောအခါမှ . . . ပညာရပ်တစ်ခု၏ လျှို့ဝှက်ချက်သဘော တရားကို . . . ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အတော်အတန်နားလည်လာမိလေ တော့သည်။

လူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် သူ့ရှေ့စားခွဲပေါ်မှ ရေ နွေးခရားကို ငဲ့၍ အဖန်ရည်တစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီးလျှင် . .

“အလွယ်ကူဆုံးပြောရရင်တော့ . . . ရေမကူးတတ်တဲ့လူ ဟာ ရေကိုကြောက်တဲ့စိတ်ကတော့ရှိနေမှာပဲ။ အဲဒါကို . . . ရေကူး တတ်အောင်သင်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် . . . ဒီလူဟာ ရေကိုမကြောက် တော့ဘူး။ အဲဒီလို ရေမကြောက်တတ်ဖို့ကိုလည်း ရေတိမ်တိမ်က စပြီးသင်ပေးရမယ် . . . ပြီးတော့မှ . . . တဖြည်းဖြည်း ရေနက်ကိုကူး ခိုင်းရမယ်။ လေ့ကျင့်မှုတွေများလာလေလေ ရေကူးတဲ့အတတ်ပညာ ကို ကျွမ်းကျင်လာလေလေပေါ့ဗျာ။ ကျွမ်းကျင်လာတော့ . . . ရေကို ကြောက်တဲ့စိတ်မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါဟာ . . . ရေရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိသွားလို့ပဲဗျ . . . အဓိကအချက်ကတော့ . . . ကျွမ်းကျင်မှုဆိုတာ လေ့ကျင့်မှုဆိုတာကို အခြေခံတာကိုးဗျ . . . လေ့ကျင့်မှုများလာရင် ကျွမ်းကျင်မှုဆိုတာ သူ့အလိုလိုရှိလာမှာပါဗျာ . . .”

လူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် . . . ကျွန်ုပ်တို့အား အားပါးတရရှင်းပြပြီးသည်နှင့် အတန်မောသွားသည်ဖြစ်ရကား အိတ်ထဲမှ ရွှေနံ့သာဆေးပြင်းလိပ်ကိုထုတ်ကာ . . . မီးညှို့၍ ဖွာရှိုက် နေလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ . . . ဆရာကြီးပေးသောဥပမာများကို အတန် အသင့် သဘောပေါက်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ သတင်းထောက်အတတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းကို

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းပြောပြသည်အထိ မစဉ်းစား ခဲ့ဘူးသည်ကို အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် မည် . . . လူသူတော်သျှောင်တစောင်းဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အလွန်တော်၊ အလွန်သိသော ပညာရှိကဝိတစ်ဆူဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီးလာရင်းကိစ္စက . . . ဘာများ အကြောင်းထူးတွေ ဖြစ်လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ . . .”

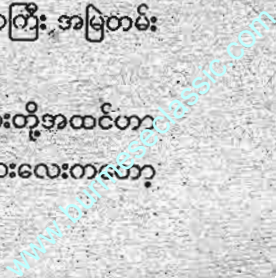
ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှင်ဖြစ်နေသည်ကို ယခုမှသတိဝင်လာ တဲ့ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းအား ဧည့်ထောက်ခံ တွေးဆလိုက်လေ၏။

“အကြောင်းထူးတာကတော့ . . . ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြရင် အလွန်မှအံ့ဩကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်က အကြောင်းစုံပြော ပြနိုင်မှာ . . . ဟောဒီဟာလေးကို ကြည့်လိုက်ကြပါဦး . . .”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ပြောပြောဆို ဆို ဆို သူ၏အတွင်းအိတ်ထဲမှ ဒေါင်းမြီးတပ်မြားလေးတစ်ချောင်း ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီ ဒေါင်းမြီးတပ်မြားလေးက . . . ဆရာကြီး အမြဲတမ်း ပြုနေတဲ့မြားပဲ မဟုတ်လား”

“ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့အထင်ဟာ မဝါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် . . . ဒီဒေါင်းမြီးတပ်မြားလေးကဟော

ကျုပ်မြား မဟုတ်ဘူးဗျ. . ။ ကျုပ်အိမ်ရဲ့တံခါးမကြီးမှာ ဒီနေ့မနက် မှစိုက်ဝင်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရတာ. . ”

“ဗျာ. . ”

“ဟင်. . ”

ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့နှစ်ဦးမှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် သံဖြိုင်ပင် အသံများထွက်သွားကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ. . ။ ခင်ဗျားတို့အံ့ဩမယ်ဆိုလည်း အံ့ဩစရာပဲ. . ။ ဒီမြားပြုလုပ်ပုံ၊ မြားပစ်ပုံကအစ. . ကျုပ်နဲ့ ပညာတူတူ လူတစ်ယောက်တော့ ရန်ကုန်ကိုရောက်လာပြီ. . ”

“ဗျာ. . ”

ကျွန်ုပ်တို့မှာ. . ဒုတိယမိ အံ့ဩသွားကြလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် မြားတံကို ကျွန်ုပ်တို့ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ. . ဘုမသိ၊ ဘမသိ ဖြင့်ပင် လှမ်းယူထားလိုက်ရလေ၏။

“အဲဒီမြားရဲ့အကြောင်းကို သိတဲ့သူကလည်း. . ဒီလောကမှာ နှစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်. . ။ အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဟာ. . ကျုပ်ပဲ။ ကျုပ်အပြင်. . ဒီမြားအကြောင်းက ကောင်းကောင်းသိတဲ့ ဒီမြားကို ကျုပ်လိုပဲကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပစ်ခတ်နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းခံတော့. . သူနဲ့ကျုပ်ဟာ တစ်ချိန်တုန်းက တိဗက်မှာအတူပညာသင်

ခဲ့ဖူးကြတဲ့ ပညာသင်ဘက်တွေပေါ့ဗျာ။ အခုလို ကျုပ်အိမ်တံခါးမကြီးမှာ မြားနဲ့ပစ်ပြသွားတာကတော့. . ကျုပ်ကို သူတို့အလုပ်ထဲမှာ ဝင်မပါဖို့ သတိပေးလိုက်တာပဲဗျ. . ”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏ ပြောစကားများကို. . ကျွန်ုပ်တို့မှာ လုံးဝနားလည်ခြင်းမရှိပေ။ ထိုပညာသင်ဘက်က ဘာတွေလုပ်နေပြီး. . ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းက ဆယ်ကိစ္စတွေမှာများ. . ပါဝင်ပတ်သက်နေလို့ပါလိမ့်ဟုသာ တွေးနေမိကြလေ၏။

“ကဲ. . ခင်ဗျားတို့ ဘာမှတွေးပြီးခေါင်းရှုပ်ခံမနေကြနဲ့။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတာ. . ကျုပ်ရှင်းပြပါမယ်လေ။ ဒီဇာတ်လမ်းကိုရှင်းမပြခင် ကျုပ်တစ်ခုမေးထားရဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့. . မြောက်ထပ်ကြီးကသူဋ္ဌေးကတော်ဒေါ်တင်မေကြီးဆိုတာကိုရော သိကြသလား”

“ဟာ. . သိတာပေါ့။ မင်းပေါက်စိုးပေါက်တဲ့သူကို မသိဘဲ နေပါ့မလား. . ။ ခုနတုန်းကတောင်မှ. . ဦးဇင်ယော်နဲ့ကျုပ်နဲ့ လာမယ့်တပေါင်းလဆုတ်သုံးရက်နေ့မှာကျင်းပမယ့် သူ့ယောက်ျားဆုံး ဘာနှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ဆွမ်းကျွေးအလှူကို. . အတူတူသွားကြဖို့ ပြောနေကြတာ”

“အဲဒီဒေါ်တင်မေကြီးဟာ. . ကျုပ်ဆီကို လွန်ခဲ့တဲ့တစ်. . သက်က ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ဒရိုင်ဘာနဲ့အတူ ကျုပ်ဆီက

အကူအညီတောင်းခံလို ကျွန်ုပ်အိမ်ကိုရောက်လာခဲ့တာဗျ. .

“သူက ဆရာကြီးဆီက. . ဘာများအကူအညီတောင်းလိုလဲဗျ. .”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းက ပြောပြသော အဖြစ်အပျက်များသည်ကား ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့အတွက် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်နေပေ၏။

“သူကကျွန်ုပ်ကို အကူအညီတစ်ခုတောင်းတယ်။ အဲဒီအကူအညီကတော့ သူ့အပေါ်ကျရောက်လာနေတဲ့ အသက်အန္တရာယ် ကျွန်ုပ်က. . ကာကွယ်ပေးဖို့ပါပဲ. .”

“သူ့ရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကရော. . တကယ်ပဲစိုးရိမ်စရာရှိနေလို့လား. ဆရာကြီးရယ်. .”

“သူ့ဘယ်ကိုသွားသွား သူ့ရဲ့အနောက်မှာ. . ဝတ်စုံမဝတ်ထားတဲ့လူနှစ်ယောက်က. . အမြဲတမ်း အလိုက်ခံနေရတယ်တော့ပြောတယ်ဗျ. .”

“အဲဒီ ဝတ်စုံမည်းဝတ်ထားတဲ့လူနှစ်ယောက်ဟာ. . ကိုအသက်အန္တရာယ်ပေးမယ့်လူလို့. . ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်လည်းဆရာကြီးရဲ့”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလက်ကာ၍ပြလိုက်ပြီးလျှင်. . သူ၏အိတ်ကပ်ထဲမှ စာစောင်ကိုထုတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အားပြလေ၏။

ထိုစာကို. . ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့ ပြိုင်တူပင် ဖတ်လိုက်မိကြသည်။

တင်မေကြီး

အချစ်ဆုံးရဲ့အမုန်းဆုံးလူတစ်ယောက်ကိုတော့. . သတိရမှာပေါ့။

ကြောက်စရာအပြုံးတွေကို. . ဘယ်နှစ်ယောက်ကို ပေးခဲ့ပြီးပြီလဲ။

မင်းရဲ့အပြုံးအဆိပ်တွေကို. . ချို့မြန်စွာသောက်သုံးခဲ့တဲ့ငါ. . . .။

မကြာခင် ရောက်လာတော့မယ်. . .

အတိတ်ကလူ

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့နှစ်ဦးသည်. . ဝါကျင့်ကျင့်စာရွက်ပေါ်တွင် တရွတ်စုတ်တံဖြင့် မည်မညာရေးထားလေသောစာအား ဖတ်လိုက်ကြ၏။

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား သေချာစွာစူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်ပြီးလျှင်. .

“ကျုပ်အထင်ကိုပြောရရင်တော့.. ဦးသိန်းမောင်နဲ့ စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့အတွက် သိပ်စိုက်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းအမှုတစ်ခုဟာ.. မကြာခင်မှာပဲ ပေါ်ပေါက်လာ တော့မယ်နဲ့ တူတယ်ဗျို့..”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းက ဆိုသို့ပြောလိုက် သောအခါ..

“ဒီလိုဆိုရင်တော့.. ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒီအမှုဖြစ်ပေါ်မ လာအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်ပေးထားနိုင်ဖို့ စီစဉ်ကြရလိမ့်မယ်.. ဦးသိန်းမောင်ရေ”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်က စာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့်ပြော လိုက်၏။

“မှန်တာပေါ့ဗျာ..။ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ အမှုမဖြစ်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်ထားကြဖို့ တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်.. အခု ပြစ်မှုကိုကျူးလွန်ဖို့ ကြံစည်နေကြတဲ့လူတွေဟာ.. သာမန်လူမျိုး တွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့.. ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ အလေးအနက် သတိထားကြဖို့ ကျုပ်အကြံပေးချင်ပါတယ်..”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ထိုစကားကို လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင်.. ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော် တို့နှစ်ဦးကြားမှ ပိုးကန်အသံကြီးနှင့်အတူ.. ကျွန်ုပ်၏အိမ်ညှော်ခန်း

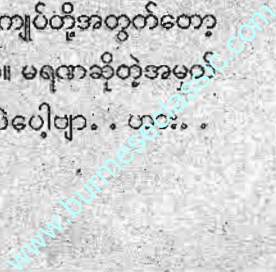
အလယ်ရှိကျွန်းတိုင်ကြီးသို့ ‘ဒေါက်’ ကနဲ လာရောက်စိုက်ဝင်နေ သည့်အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရလေတော့သည်။

ထိုအရာမှာ.. ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏ ဒေါင်းမြီးတပ်မြားတံနှင့်ယှဉ်လျှက်စိုက်ဝင်နေသော ပုံစံတူဒေါင်းမြီး တပ်မြားတစ်ချောင်းပင် ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်အိမ်၏.. ဧည့်ခန်းအလယ်ရှိ ကျွန်းတိုင်ကြီးတွင် ယှဉ်လျှက်စိုက်ဝင်နေကြသော ဒေါင်းမြီးတပ်မြားနှစ်ချောင်းမှာ ယှဉ်ပြိုင်လိုခြင်း၊ စိန်ခေါ်ခြင်း၊ ထိမထင်ခြင်းဟူသော အဓိပ္ပါယ်များ ကိုဖော်ဆောင်နေကြသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့သို့ အမြန်ပြေးထွက်ကာ ဝရံတာပေါ် မှနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်အားလေ့လာကြည့်ရှုလိုက်သော်လည်း.. လမ်းပေါ်တွင် မည်သည့်လူသူအရိပ်အယောင်ကိုမျှမြင်တွေ့ရခြင်း မရှိပါပေ။

“ကဲ.. ဦးသိန်းမောင်နဲ့စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့ မြင် လိုက်ကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သေမင်းဆိုတဲ့အကောင်က ကိုယ့်အနား မှာ.. အမြဲတမ်းကပ်လိုက်နေတာ။ အခါအခွင့်သင့်တာနဲ့ ချက်ခြင်း ခေါ်သွားမှာနော်..။ သတိထားကြပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့အတွက်တော့ ဒီမြားတံဟာ.. မရုဏ်ဆိုတဲ့အမှတ်အသားပဲ။ မရုဏ်ဆိုတဲ့အမှတ် အသားဟာ.. သေမင်းရဲ့မူပိုင်တံဆိပ်တုံးပဲပေါ့ဗျာ.. ဟား.. ဟား..”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းကား သေမင်းန
ရင်ဆိုင်တွေ့ရမည်ကို . . ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ
အင်္ဂလန်ထိဆုကြီးပေါက်သကဲ့သို့ပင် ဖျော်ရွှင်ရယ်မောနေလေ၏
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာကား . . မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက်လှ
ဆောင်ရမည်ကိုသာ တွေးနေမိကြပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့
ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းကိုပင် စိန်ခေါ်အံ့တုရဲသည
ပုဂ္ဂိုလ်မှာ . . နယ်နယ်ရရပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်မှန်းတော့ ကျွန်ုပ်တို့တွေး
မိလိုက်ကြပေသည်။

မစ္စတာလူသူတော်သျှောင်တစောင်းဟာ... ဒီလို မတရားမှု
မျိုးတွေကို အင်မတန်ရှုံ့မှန်းတဲ့လူဖြစ်ပြီး... ဥပဒေဘက်က
အပြစ်တည်ပေးခဲ့တာမို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဗြိတိသျှဘုရင်မကြီး
က "ဆာ" ဘွဲ့နဲ့ "နိုက်" ဘွဲ့တွေတောင်... ဒို့ပြင်ခဲ့ထားရတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်တယ်။

ဗြိတိသျှဘုရင်မကြီး မစ္စတာလူသူတော်သျှောင်တစောင်း

ခြောက်ထပ်ကြီးကုန်း လူသတ်မှု

အလွန်တရာမှပင် သစ်ပင်တောအုပ်ထူထပ်သောနေရာ ဖြစ်သဖြင့် . . . ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားကိုဖူးရန်ပင်လျှင် တစ်လတစ် ခေါက် ရောက်နိုင်ခဲ့သောနေရာဖြစ်ပေသည်။

ပိုက်ဆံချမ်းသာကြွယ်ဝသောသူဌေးများနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ် တပ်တွင် စစ်မှုထမ်းနေကြသောအရာရှိကြီးများ၏တိုက်များခြံများ သည်သာ ခြောက်ထပ်ကြီးကုန်းပေါ်တွင်ရှိနေကြလေ၏။

ထိုနေရာသည် ဆိပ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှ . . . အနောက်ဘက်မြေနှိလမ်းလေးအတိုင်း တောအုပ်

ကြီးအတွင်းရှိသစ်ပင်ကြီးများအောက်မှ . . . လျှောက်သွားခဲ့လျှင် ဟာမစ်တစ်ရပ်ကွက်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအချိန်က ဟာမစ်တစ် ရပ်ကွက်မှာ ချစ်တီးသူဌေးများနှင့်ပုလိပ်ဘက်မှအရာရှိကြီးများ နေထိုင်ကြသောနေရာ ဖြစ်လေ၏။

ထိုသည်ကား . . . အနောက်ဘက်လမ်းဖြစ်ပေ၏။ မြောက် ဘက်လမ်းသို့သွားမည်ဆိုလျှင် ဝတ္တလစ်ရပ်ကွက်သို့ရောက်ရှိမည် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုလမ်းသည်ကား . . . တောင်ကုန်းအတက်အဆင်းများ စွာထူထပ်သော တောလမ်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားပွဲတော်ရက်ဆိုလျှင် ဤသို့သော လမ်းများမှ . . . ဘုရားဖူးများက လာရောက်ဖူးမျှော်ကြရလေသည်။ ခြောက်ထပ်ကြီးသို့ အရှေ့ဘက်လမ်းမှဝင်မည်ဆိုလျှင် တာမေ့ဘက်မှ ပင်သွားရလေ၏။

တာမေ့အပိုင်းကြီးထိပ် (ယခု-မရိုးဆန်းရုပ်ရှင်ရုံ) အနီးရှိနေရာတွင် . . . ဒဂုံကြည်မြဲလေးကဖီးဟုခေါ်သော လက်ဘက် ရည်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှိလေ၏။

ထိုနေရာသည်ကား . . . လမ်းဆုံနေရာဖြစ်သဖြင့် အလွန် ပင် စည်ကားလှပေသည်။ မြင်းလှည်းဂိတ်၊ ကားဂိတ်၊ လန်ချားဂိတ်၊ ဆိုက္ကားဂိတ်တို့အပြင် လူတန်းစားပေါင်းစုံ၊ စရိုက်ပေါင်းစုံတို့ စုဝေးရာနေရာဖြစ်သောကြောင့် ရာဇဝတ်မှုခင်းများဖြစ်ပေါ် ဖတ် သောနေရာလည်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေရာမှ . . . ကြက်တံဆိပ်ဘတ်(စ်)ကားကိုစီးသွားလျှင် မြင်းပြိုင်ကွင်းသို့ပင် ရောက်လေသည်။ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်မြင်းပွဲ များသည်ကား . . . ထိုခေတ်၊ ထိုအချိန်အခါက အလွန်ကြီးကျယ်စည် ကားသော၊ သူဌေးသူကြွယ်များအလောင်းအစားပြုလုပ်ကြသော ပွဲကြီးပင်ဖြစ်ပေ၏။

ထိုသို့ . . . အလောင်းအစားပြုလုပ်ကြသော သူဌေးများနှင့် ပြိုင်မြင်းများကိုစီးနင်းကြရသော ဂျော်ကီဆိုသူများသည် . . . ယင်း ခေတ်အခါကဆိုလျှင် . . . ငွေကြေးသုံးနိုင်၊ ဖြုန်းနိုင်သူများစာရင်း တွင် ထိပ်ဆုံးမှပါဝင်လေ၏။

ထိုကဲ့သို့ . . . သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်ကြသောလူများသည် မြင်းပြိုင်ပွဲ အနားပေးသည့်နေ့လယ်အချိန်များတွင် တာမေ့အဝိုင်းကြီးထိပ် ရှိ . . . ဒဂုံကြည့်မြဲလေးကမ်းတွင် နေ့စဉ်ပင်လာရောက်စားသောက် ကြလေ့ရှိပေ၏။

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်နှင့် အိုင်ပီမောင်မောင်ကြီးတို့ နှစ်ဦးမှာ . . . နံနက်စာစားရန်အတွက် တာမေ့ဂါတ်တံမှတာမေ့ အဝိုင်းကြီးထိပ်သို့ . . . အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောရင်းဖြင့် လမ်း လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင်ဖြင့် ခြောက်ထပ်ကြီးကသူဌေးကတော် ဒေါ်တင်မေကြီးရဲ့ဆွမ်းကျွေးပွဲကိုသွားစားရမှာမို့ တစ်မနက်တော့ ငွေကုန်သက်သာလိမ့်မယ်ဗျ . . . ဟီး . . . ဟီး . . .”

အိုင်ပီမောင်မောင်ကြီးသည် အလွန်တရာမှဝလွန်းသော ဦးဇင်ယော်ကြီးအားလက်နှင့်ပွတ်သပ်ပြရင်း စပ်ဖြူနှင့်ပြောလိုက် သ၏။

“ခင်ဗျားမှလည်း နေ့ရှိသ၍ . . . ဘယ်မှာများ အချောင် အရပါမလဲဆိုတာကိုပဲ တွေးနေတော့တာကိုးဗျ . . .”

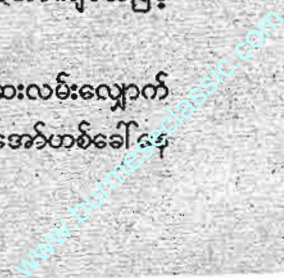
“ဒီမှာ . . . ဦးဇင်ယော်ရဲ့။ အစားဆိုတာ လူတွေအတွက်ပဲ တွတ်လားဗျ။ ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

“ဟုတ်တာတော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ . . . ဒါပေမယ့် . . . လွန်ဘေးဆိုတဲ့ ဆိုစကားကလည်းရှိနေသေးတယ် မဟုတ် တဲ့ ကိုမောင်မောင်ကြီးရဲ့ . . .”

“ဒီကိစ္စအတွက်တော့ . . . ပူမနေနဲ့ဗျို့။ အစားနဲ့ပတ်သက် တဲ့ မောင်မောင်ကြီးတို့အတွက်ကတော့ . . . လွန်သွားလည်း မလို့မှ ဘေးမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ . . . ဟော့ဒီ စာပယ်ရှယ်ဂိုဒေါင်ကြီးရှိနေတယ်လေ။ ဟား . . . ဟား . . .”

အိုင်ပီမောင်မောင်ကြီးမှာ အလွန်တရာကြီးမားလှသော ဦးဇင်ယော်ကြီးကို . . . လက်နှင့်ပွတ်သပ်နေရင်းမှ ဂုဏ်ယူပြောဆိုနေ တဲ့ . . . စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်ကပါ သဘောကျမိသဖြင့် ဦးဇင်ယော်မောနေမိလေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ နှစ်ဦးသားအေးအေးဆေးဆေးလမ်းလျှောက် ကြစဉ် . . . အနောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ အော်ဟစ်ခေါ်နေ

သောအော်ခေါ်သံကို . . နှစ်ဦးသားကြားလိုက်ကြရသဖြင့် ရပ်၍
စောင့်နေလိုက်ကြသည်။

“ဗျို . . ဆရာကြီးတို့ . . ဆရာကြီးတို့ . . ”

နှစ်ဦးသား . . အသေအချာကြည့်လိုက်ကြသောအခါ . .
တာမွေဂါတ်မှပုလိပ်ကလေးမောင်လူချောတစ်ယောက် နောက်မှ
အပြေးအလွှားလိုက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

“ဟော . . ဟဲ . . ။ ဟော . . ဟဲ . . ”

အနားရောက်လာသော ပုလိပ်ကလေးမောင်လူချောမှာ
ဆက်တိုက်ပြေးလာခဲ့ရပြီး . . အလွန်တရာပင်မောဟိုက်နေပုံရသ
ဖြင့် . . စကားဆက်ပြောနိုင်ရန်ပင် အတော်ကြီးအမောဖြေနေရလေ
သည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်လူချော . . ။ ဘာတွေများ ဒီလောက
တောင် အရေးတကြီးဖြစ်လာရတာလဲ . . ။ နင့်နှမ လင်နောက်လိုက်
သွားလို့လားကွ။ ဟေ . . ”

“ဟာ . . ဆရာတို့ကလည်း။ ကျွန်တော့်နှမ လင်နောက်
လိုက်သွားလို့ကဖြင့် ဝမ်းစောင်သာနေသေးတယ် . . ။ အခုဟာက
ခေါင်းမီးလောင်နေလို့ဗျို . . ”

“ဘယ်သူလဲ . . ။ မင်းတို့တော်ကြီးခေါင်းကို ဘယ်သူကမိ
လိုက်တာလဲ”

“ခက်တာပဲဗျာ . . ။ ဆရာတို့ကို စုံထောက်မင်းကြီးကမေ

ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ သိပ်အရေးကြီးလို့တဲ့ . . ”

စုံထောက်မင်းကြီးက ခေါ်ခိုင်းသည်ဟုဆိုလိုက်သည်နှင့်
အိုင်ပီမောင်မောင်ကြီးမှာ . . ဘာဆက်လုပ်၍၊ ဘာဆက်ကိုင်ရမည်
မှန်းပင်မသိဘဲ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟေ . . ။ စုံထောက်မင်းကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး . . ငါတို့
တာမွေဂါတ်ကိုရောက်လာတာလဲ။ အခုရော . . စုံထောက်မင်းကြီး
က ဘယ်မှာရှိနေသလဲကွ . . ”

“ဟုတ်တယ် . . ဆရာတို့ရေ။ ဒီနေ့မနက်မှာ ခြောက်ထပ်
ကြီးကုန်းက သူဌေးကတော်ဒေါ်တင်မေကြီးတစ်ယောက် အသတ်ခံ
လိုက်ရလို့တဲ့ . . ။ အဲဒါ စုံထောက်မင်းကြီးဆီကို . . ဗဟန်းဂါတ်က
အကြောင်းကြားလိုက်လို့ စုံထောက်မင်းကြီးကိုယ်တိုင် အမှုဖြစ်တဲ့
ဆီကိုလိုက်လာတော့မှာမို့ ကျွန်တော်တို့တာမွေဂါတ်ကို စုံထောက်
ကြီးဦးဇင်ယော်ကိုပါရအောင်ခေါ်လာပေးဖို့ဆိုပြီး . . စုံထောက်
မင်းကြီးကိုယ်တိုင်ဖုန်းဆက်လိုက်တာတဲ့ ခင်ဗျ . . ”

အိုင်ပီမောင်မောင်ကြီးသည် စုံထောက်မင်းကြီးကဖုန်းသာ
ဆက်သည်ဟုဆိုလိုက်သဖြင့် အနည်းငယ်စိတ်အေးသွားမိသော်
လည်း စုံထောက်မင်းကြီးကဖုန်းဆက်သည့်အချိန်တွင် . . တာမွေ
ဂါတ်၌ သူကိုယ်တိုင်ရှိမနေသည့်အဖြစ်ကြောင့် . . မျက်နှာအကြီး
အကျယ်ပျက်၍နေပေတော့သည်။

“အဲဒီတော့ . . ငါတို့က ဘယ်ကိုသွားကြရမှာလဲ”

“ဆရာတို့နှစ်ယောက်စလုံး.. ဒေါ်တင်မေကြီးတိုက်တို အမြန်ဆုံးလိုက်လာခဲ့ကြဖို့.. စုံထောက်မင်းကြီးက ဖုန်းထဲမှာပြော သွားပါတယ်..”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်နှင့် အိုင်ပီမောင်မောင်ကြီးတို့ သည် အနီးရှိမြင်းလှည်းဂိတ်မှ မြင်းလှည်းတစ်စီးကိုလှမ်းခေါ်လိုက် ကြသည်။

“ဆရာတို့.. ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ”

“ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားရဲ့ တောင်ဘက်ကို.. အမြန်ဆုံး ရောက်အောင်မောင်းကွာ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ..”

မြင်းလှည်းကလေးမှာ တချွင်ချွင်အသံပေး၍ ခြောက်ထပ် ကြီးကုန်းဘက်သို့.. ဦးတည်ကာ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။ ခြောက်ထပ်ကြီးကုန်းပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့်.. ဘုရားကြီး၏ ညာ ဘက်သို့ချိုးကွေ့လိုက်ပြီးလျှင် ခြံဝင်းကျယ်ကြီး၏အလယ်တွင် ရောက်သော.. ကြီးမားသည့်တိုက်အနိကြီးဆီသို့ဦးတည်၍ ဆက်လက် မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ဒေါ်တင်မေကြီး၏တိုက်ကြီးသည်ကား.. ရှေးအခါက မင်းစိုးရာဇာများနေခဲ့သော တိုက်ကြီးမျိုးပင်ဖြစ်ပေသည်။

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်နှင့် အိုင်ပီမောင်မောင်ကြီးတို့ နှစ်ဦးသား.. မြင်းလှည်းပေါ်မှဆင်း၍ တိုက်ကြီးရှိရာသို့လျှောက်

လာကြလေသည်။

တိုက်ကြီး၏ရှေ့နားတွင်.. ဗဟန်းဂိတ်မှ ကားနှစ်စီးရပ် ကားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ တိုက်ကြီး၏ဆင်ဝင်အောက်ရှိ ဆင်ဝင်အထွက်တံခါးနားတွင် ဗဟန်းဂိတ်မှပုလိပ်သားနှစ်ယောက် ရပ်လျှက်ရှိနေပေ၏။

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်နှင့် အိုင်ပီမောင်မောင်ကြီးတို့ တွေ့သည်နှင့်.. ထိုပုလိပ်နှစ်ယောက်သည် အရိုအသေပေးလိုက် ကြတာ..

“စုံထောက်မင်းကြီးလည်း မကြာခင်ရောက်လာတော့မှာ ခင်ဗျာ။ အထဲကို.. ကြွကြပါ..”

တိုက်အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် အလွန်ကြီးကျယ် ကြီးမားသောဧည့်ခန်းကို စတင်တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ပန်းကန် များဖြင့်.. အနုစိပ်ဖန်တီးပြုလုပ်ထားသောပရိဘောဂပစ္စည်း များစွာ ခန်းလုံးပြည့်မျှရှိနေသည်ကိုတွေ့ကြရ၏။ ရှေးခေတ် မှတ်တမ်းအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကဲ့သို့ပင် လှပခန့်ညားကာ ပြင်ဆင်ထားသောရေခဲလှပေ၏။

ထိုမှဆက်၍.. အခင်းဖြစ်ပွားရာတိုက်အိမ်ကြီး၏ အပေါ် အထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြလေသည်။ တောက်ပြောင်ဝင်းလက်နေသော အလှေခါးကြီးအတိုင်း.. တစ်ထစ်ချင်းနင်း၍ တက်ခဲ့ကြရာမှ အထပ်အောက်နေသောဒေါ်တင်မေကြီး၏အလောင်းကို ပက်လက်အနေ

အထားအတိုင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအလောင်းအနီးတွင် . . ဘယ်အချိန်ကတည်းကရော
နေကြမှန်းမသိရသော စိအိုင်ဒီမှ . . အိုင်ပီစိန်မောင်၊ အိုင်ပီကေ
မင်းနှင့်ဗဟန်းဂါတ်တဲမှပုလိပ်သုံးယောက်တို့ကိုလည်း တွေ့လို
ရလေသည်။

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည် အိပ်ခန်းအဝင်ဝနား
တစ်ခုရှိ ဝိုင်ယိုလျက်ရှိနေကြသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် မိန်း
လေးတစ်ဦးတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ကာ . .

“ကျွန်တော်က . . အင်းစိန်စိအိုင်ဒီကစုံထောက်ကြီး
ဇင်ယော်ပါ။ အခုသေဆုံးသွားရှာတဲ့ဒေါ်တင်မေကြီးဟာ အဒေါ်
ဘယ်လိုများမတ်သက်နေသလဲဆိုတာကို သိပါရစေ . .”

“အဒေါ်တူမလေးပါပဲကွယ်။ သူ့ခမာ ငယ်ငယ်လေး
တည်းက မိဘတွေဆုံးသွားကြလို့ အဒေါ်ကိုပဲအားကိုးပြီးနေခဲ့
တာပါ။ အဒေါ်ကတော့ . . သူ့ရဲ့အမေရင်းလိုဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်
မြပါပဲကွယ်။ သူငယ်ငယ်လေးကတည်းက . . ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကေ
တိုင်ပင်နဲ့နှစ်ယောက်အတူတူနေလာကြပြီမှ အခုလို့ . . အဒေါ်
မရှိတုန်းမှာ လူဆိုးကဝင်သတ်လို့ သူ့ခမာသေရှာရပြီပေါ့
ဟီး . . ဟီး . .”

“ငိုမနေပါနဲ့ အဒေါ်ရယ် . . ။ အဒေါ်တူမကိုသတ်သူ
လူသတ်သမားကို အမြန်ဆုံးဖမ်းပေးနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကကံ

ကြတာပါ . . ။ ကျွန်တော်တို့မေးတဲ့မေးခွန်းလေးတွေကိုသာ
စိတိကျကျ ဖြေပေးပါဗျာ . . .”

“မေးပါမောင်ရယ် . . ။ အဒေါ်သိသမျှ အားလုံးဖြေပေးပါ
မယ်ကွယ် . .”

“ဒေါ်တင်မေကြီးအသတ်ခံရချိန်မှာ အဒေါ်တို့ကရှိမနေ
ဘူးဆိုတော့ ဘယ်ကိုရောက်နေကြလို့လဲခင်ဗျာ . .”

“ဟိုဘက်တစ်ခြံကျော်က သူ့ဌေးကြီးဦးဘိုးမြတို့တိုက်အိမ်
ကြီးမှာ မနက်ကျရင်ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်မှာမို့ အဒေါ်နဲ့ဟောဒီက
သင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးသွားဝိုင်းကူနေကြတာပါ . . ။ ခြံစောင့်
ကြီးဦးဖြူသီးလည်းရှိနေတာမို့ စိတ်ချပြီးသွားလိုက်မိကြတာ အဒေါ်
တို့ပြန်လာတော့ ဦးဖြူသီးကမေ့ဆေးမိပြီးသတိလစ်နေသလို တူမ
တို့ခမာလည်းသေနေရှာပါပေါ့ကွယ် . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ။ အခုလိုပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . ။

ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့နောက်ထပ်သိချင်တာက ဒေါ်တင်မေကြီးမှာ
အတိုသတ်ချင်လောက်အောင်ရန်ငြိုးကြီးကြီးမားမားရှိနေတဲ့လူများ
မရှိသလားခင်ဗျာ။ အဒေါ်အနေနဲ့ . . သူနဲ့တစ်သက်လုံးအတူတူ
နေသောခဲကြတာဆိုတော့ သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်ပါဦး . .”

ဒေါ်ကြီးမြဆိုသောမိန်းမကြီးသည် အချိန်အတန်ကြာမှ
အတေးနေပြီမှ . .

“အဒေါ်တူမလေးဟာ . . အင်မတန်စိတ်ကောင်း နှလုံး

ကောင်းရှိတဲ့မိန်းကလေးပါကွယ်။ အလှူအတန်း၊ အပေးအကပ်
လည်း သိပ်ရက်ရောတာမို့ သူ့ကိုသတ်ချင်လောက်အောင်မုန်းတ
လှမို့မရှိပါဘူး.. ”

“ဒါဆို.. ပစ္စည်းလိုချင်လို့ သတ်တာဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ သူ့
ပစ္စည်းတွေများ ပျောက်နေ၊ လျော့နေတာရှိပါသလားခင်ဗျာ.. ”

ထိုမေးခွန်းကိုဖြေဆိုရန်.. ဒေါ်ကြီးမြသည် အတန်ကြာမှ
တွေဝေငေးမော၍ စဉ်းစားနေလေသည်.. ။ ထို့နောက်တွင်မှ..

“အဒေါ်လည်း အဲဒါကိုပဲစဉ်းစားလို့မရအောင်ဖြစ်နေတာ
ပါပဲငါ့တူတို့ရယ်.. ။ ရှိသမျှရွှေငွေရတနာတွေကို.. အကုန်လုံးထုတ်
စစ်ကြည့်ပြီးပါပြီ.. ။ အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် မပျောက်ပါဘူး။
ဒီလူဆိုးဟာ အဒေါ်တူမကြီးဆီကရွှေငွေရတနာတွေကိုလိုချင်လို့
သတ်သွားတာတော့မဟုတ်ဘူးကွယ့်.. ”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချ
လိုက်ကာ..

“အင်း.. ။ အမှုကတော့ အတော်စဉ်းစားရကျပ်တဲ့အမှု
မျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့်.. မကောင်းမှုဆိုတာဆိပ်ကွယ်ရာမရှိပါဘူးအဒေါ်
ရယ်။ လူသတ်သမားတို့လည်း မကြာခင်မှာမိအောင်ဖမ်းပေးနိုင်မှာ
ပါခင်ဗျာ.. ”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည် ဒေါ်ကြီးမြတို့အနီးမှထွက်
ခွာလာပြီးလျှင် စီအိုင်ဒီမှအလောင်းအားစစ်ဆေးနေကြသူများအနီး

သို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေတော့သည်။

စီအိုင်ဒီမှစုံထောက်များသည် သေဆုံးနေသောအလောင်း
အားကြည့်၍.. တစ်ယောက်တစ်မျိုးဖြင့် ပြောဆိုငြင်းခုံနေကြ
သည်မှာကား အလွန်မှပင်အရှုပ်ဆိုးလှပေ၏။

“သေဆုံးသွားတဲ့ဒေါ်တင်မေကြီးဟာ.. အသက်မထွက်
ခင်အချိန်မှာ.. အလွန်ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ရတယ်ဗျာ.. ”

အိုင်ပီစီနီမောင်က.. အလောင်းဘေးနားတွင် ထိုင်
နေလျက်က ဟန်ပန်အပြည့်ဖြင့်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့.. အဲဒီလို ကောက်ချက်ချရတာလဲဆိုတာကို
ခွင်းပြပေးပါလား အိုင်ပီရယ်။ ဒါမှလည်း.. ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့
အိုင်ပီဆီက ပညာရမှာပေါ့ဗျာ.. ”

ဗဟန်းဂါတ်မှပုလိပ်ဆာဂျင်ဘာသားက အိုင်ပီစီနီမောင်
အား.. အထင်ကြီးလေးစားစွာမေးလိုက်သည်။

“အေးပေါ့လေဗျာ.. ။ ကျုပ်ရဲ့လုပ်သက်ကလည်း နည်းမှ
မနည်းတော့တာကိုး။ ဒါတွေဟာ.. အတွေ့အကြုံတွေပေါ့ဗျာ။
ဒီလိုဗျာ.. သေဆုံးသူဟာ မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်နေတာကို တွေ့ကြ
ဘယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါဟာ.. မသေခင်မှာ ထိတ်လန့်စရာတစ်ခု
ခုတို့တွေ့လိုက်လို့ဆိုတာ.. တွက်လို့ရတယ်လေ။ မဟုတ်ဘူးလား။
ဟဲ.. ဟဲ.. ဟဲ.. ”

အိုင်ပီစီနီမောင်က . . အိုက်တင်အပြည့်ဖြင့်ပြောဆိုနေသည်ကို . . ဗဟန်းဂါတ်မှဆရာဂျင်ဘာသာက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ ဗဟန်းဂါတ်မှဆရာဂျင်အုန်းဖေကလည်း အလောင်းကိုသေချာစွာကြည့်၍ အမေးပြုလိုက်ပြန်၏။

“သေဆုံးနေတဲ့အလောင်းဟာ မျက်လုံးကြီးပြူးနေတဲ့အပြင် ပါးစပ်ကြီးကလည်း ဟနေလိုက်တာ . . မြင်ရသူတွေအဖို့တောင် ကြောက်စရာကောင်းနေတယ်။ အဲဒါကရော . . ဘာကြောင့်ပါလဲ အိုင်ပီကြီး . . ”

အိုင်ပီစီနီမောင်က . . ငိုလဲဖလိတ်စီးကရက်ကို ရွှေရောင်ဘူးထဲမှ တစ်လိပ်ထုတ်ယူလိုက်ကာ ပါးစပ်တွင်ဟန်ပါပါခဲလိုက်ပြီး မီးညှိဖွာရွက်လိုက်လေ၏။

“သေဆုံးသူဟာ . . မသေခင်မှာ အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းနေရင်းသေသွားလို့ . . အခုလို ပါးစပ်ဟနေတာပေါ့”

ထိုအချိန်တွင် . . စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်နှင့် အိုင်ပီမောင်မောင်ကြီးတို့သည် အလောင်း၏ဘေးနားတွင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး လုပ်စရာကိစ္စများကိုလုပ်ဆောင်ရန် စာအုပ်နှင့်ဖောင်တိန်ကို ထုတ်လိုက်ကြလေ၏။

“ကဲ . . ။ ကိုမောင်မောင်ကြီးက . . ကျုပ် ပြောတာတွေကို အကုန်လိုက်မှတ်နော် . . ”

“ကောင်းပြီ . . ဦးဇင်ယော် . . ”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည် သေဆုံးသူ၏ဒါဏ်ရာများကို အလောင်းအနံ့လှည့်ပတ်ရှာဖွေရာတွင် . . မည်သည့်ဒါဏ်ရာမျှတွေ့မြင်ခြင်းမရှိသည်ကို . . သူ၏စိတ်ထဲတွင် အလွန်ထူးဆန်းအံ့ဩနေမိလေသည်။

“ကိုမောင်မောင်ကြီးရေ . . ။ လူသတ်တရားခံကတော့ . . ကျုပ်တို့ကို . . အလုပ်ပေးခဲ့ပြီဗျ . . ”

“ဘာဖြစ်လို့များလည်း ဦးဇင်ယော်ရယ် . . ”

“ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ . . ဘာဒါဏ်ရာမှမရှိဘဲ သေနေတယ်ဆိုတဲ့အချက်ဟာ . . ကျုပ်တို့အတွက် အလုပ်ရှုပ်အောင်လုပ်သွားတဲ့အချက်ပဲပေါ့ဗျာ . . ”

ဗဟန်းဂါတ်မှ ဆရာဂျင်ဘာသာသည် . . စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့ကိုကြည့်ကာ အမေးပြုလိုက်လေ၏။

“စုံထောက်ကြီးတို့အနေနဲ့ . . ဒီလူသတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုများ ကောက်ချက်ချကြမလဲ . . ”

“အခုလောလောဆယ်မှာတော့ . . ကျုပ်တို့လည်း ဘာမှပြောလို့မရသေးပါဘူးဗျာ။ တစ်ခုတော့ . . သဲလွန်စရတယ်။ အဲဒါကတော့ . . သေသူရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ အဖြူရောင်အရည်တွေကို တွေ့နေရတယ်။ အဲဒါဟာ . . ဘာအရည်လဲဆိုတာတော့ စီအိုင်ဒီဆောက်မှ သိရမှာပဲ . . ”

ထိုအချိန်တွင် . . ဗဟန်းဂါတ်မှ ပုလိပ်ဆရာဂျင်လေးတစ်

ယောက်သည် အလောင်းမှ ခြောက်ကိုက်ခန့် အကွာတွင်ရှိနေသော ကျွန်းတိုင်ကြီးတွင်စိုက်ဝင်နေသည့် . . ဒေါင်းမြီးတပ်မြားတစ်ချောင်းကိုလှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် . . ဝမ်းသာအားရပင် ထ၍အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

“တွေ့ပြီဗျို့ . . ။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ . . သဲလွန်စတစ်ခုက တိုတိုင်မှာ စိုက်နေတယ်ဗျ . . ”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်နှင့် အခန်းထဲရှိလူအားလုံး . . ဒေါင်းမြီးတပ်မြားစိုက်ဝင်နေသောကျွန်းတိုင်ကြီးဆီသို့ . . စုပြုံရောက်ရှိကြသွားလေသည်။

“အိုင်ပီမောင်မောင်ကြီးရေ . . ။ အဲဒီမြားကိုမနုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားလိုက် . . ။ အားလုံး . . ဘယ်သူမှ မကိုင်ကြပါနဲ့”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်က ပြောဆိုနေချိန်မှာပင် . . စီအိုင်ဒီမှပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာစတီးဝပ်လည်းရောက်ရှိလာသဖြင့် . . အိုင်ပီမောင်မောင်ကြီးနှင့် အိုင်ပီစိန်မောင်ပါမကျန်ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်အားလုံးက အရှိအသေပေးလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် . . စီအိုင်ဒီမှစုံထောက်များသည် စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်နှင့်အတူ ဒေါ်တင်မေကြီး၏အလောင်းကို သေချာစွာစစ်ဆေးကြပြီးနောက် . . စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်က ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် . . ဒေါင်းမြီးတပ်မြားကို စီအိုင်ဒီအဖွဲ့မှအိုင်ပီအောင်နိုင်

ကနုတ်ယူလိုက်ပြီး စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာစတီးဝပ်အား ပြသလိုက်လေသည်။

စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာစတီးဝပ်သည် မျက်နှာအိပ်မကောင်းလှဘဲ စိတ်ညစ်နေသောအမူအရာဖြင့် . .

“ဒီမြားနဲ့ပါတ်သက်ပြီး . . ကျွန်ုပ် သိထားရသလောက်ကတော့ . . ဒီလို ဒေါင်းမြီးတပ်မြားမျိုးကို မစ္စတာလူသူတော်သျှောင်တစောင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမကိုင်ကြဘူးဆိုတာကိုသိထားရပါတယ်။ မောင်မင်းတို့ကရော . . ဘာသိသလဲ ပြောကြပါ”

အိုင်ပီစိန်မောင်သည် အမြဲတမ်းဆရာလုပ်တတ်သောသူ ဒီအေတိုင်း . .

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ . . လူသတ်တရားခံဟာ စုံထောက်မင်းကြီးပြောတဲ့ လူသူတော်သျှောင်တစောင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ . . ”

“ဒီလိုလည်း ပြောလို့မရသေးဘူးလေ လူကလေးတို့ . . ။ မစ္စတာလူသူတော်သျှောင်တစောင်းဟာ ဒီလိုမတရားမှုမျိုးတွေကို အင်မတန်ရှုံ့မုန်းတဲ့လူဖြစ်ပြီး ဥပဒေဘက်ကအမြဲရပ်တည်ပေးခဲ့တာမို့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဗြိတိသျှဘုရင်မကြီးက ‘ဆာ’ဘွဲ့နဲ့ ‘နိုက်’ဘွဲ့တွေထောင် ခိုးမြင့်ခံထားရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်တယ်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို . . ဒေါင်းမြီးတပ်မြားတံတစ်ခုကြောင့်တော့ အထင်လွဲလို့မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ဒီတော့ . . ဟောဒီဒေါင်းမြီးတပ်မြားဟာ ဒီနေရာကို ဘာကြောင့် ရောက်နေရသလဲဆိုတာ . . ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ သေသေ

ချာချာစုံစမ်းကြရမယ်”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည် မြားတံကိုအသေအချာ ကြည့်လိုက်ပြီး စုံထောက်မင်းကြီးအားပြောလိုက်သည်။

“ဒီမြားမိုးက... တစ်ခြားလူတွေလည်း အသုံးပြုနိုင်တာမို့ ဒီမြားနဲ့ပတ်သက်ပြီး... ကျွန်တော်စုံစမ်းချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စုံစမ်းခွင့်ပြုပါ...”

“ကောင်းပြီလူကလေး။ ဒီမြားတံမိုး၊ နောက်တစ်ချောင်း ထပ်ပေါ်မလာအောင်... အမြန်ဆုံးစုံစမ်းပေးပါ”

စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာစတီးဝပ်သည် ဒေါ်တင်မေကြီး၏အလောင်းရှိနေရာသို့လျှောက်သွားပြီးလျှင်...

“ဒီအလောင်းမှာရာ... ဘယ်လို ထူးထူးခြားခြားအချက် တွေများ တွေ့ကြသေးလဲဗျ...”

“ကျွန်တော်တို့လည်း... အခုမှ စတင်စစ်ဆေးနေတာပါ စုံထောက်မင်းကြီး။ အကြမ်းဖျင်းကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ဒဏ်ရာကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် တစ်ခုမှမတွေ့ရပေမယ့် အသေးစိပ်စစ်ဆေးလိုက်ရင် တော့ ဒဏ်ရာတစ်ခုခုတွေ့ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို... ဆယ်မိနစ်လောက်တော့အချိန်ပေးပါ...”

“ကောင်းတယ် လူကလေး။ လူကလေးစိတ်တိုင်းကျသာ စစ်ဆေးပါ။ ကျွန်ုပ် စောင့်နေပါမယ်လေ...”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည်... ဒေါ်တင်မေကြီး၏

အလောင်းအားနောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ပြန်၍ အသေးစိပ်စစ်ဆေးနေ လေတော့သည်...။

မကြာမီပင်... ဒေါ်တင်မေကြီး၏လည်ပင်း၌ အလွန်မာ ကျောသည့်သံမဏိကြီးသေးသေးလေးတစ်ချောင်းဖြင့် ညစ်ခံတား ရသည့်ဒဏ်ရာလေးကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

အလောင်းမှဒဏ်ရာအား တွေ့လိုက်ရပြီးသည်နှင့် ထို အလောင်းရောက်ရှိနေသောကြမ်းပြင်နေရာနှင့် ထိုင်ခုံ၏အကွာအ ဝေး၊ ထိုင်ခုံရှေ့ရှိစားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားလျက်ရှိသော ဖတ်လက်စ စာအုပ်၊ စားပွဲပေါ်ရှိနို့ရည်အနည်းငယ်သာကျန်ရှိတော့သည့်ဖန် ခွက်နှင့် မှန်များကွဲနေသောပြတင်းပေါက်တံခါးအစရှိသည်တို့အား စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်က ဆက်စပ်တွေးကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် နို့ရည် များကျန်နေသေးသည့်ဖန်ခွက်အား ဦးခေါင်းကိုငုံ၍ အနံ့ကိုရှုရှိုက် ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည် မှန်ကွဲနေသောပြတင်း ပေါက်အနီးသို့တိုးကပ်သွားကာ... အောက်သို့ငုံကြည့်လိုက်ပြန် လေသည်။ ပြတင်းပေါက်၏အောက်တည့်တည့်နေရာ၌ မော်တော် ကားပိုဒေါင်၏ခေါင်မိုးရှိနေသည်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

ထို့နောက်... စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည် စုံထောက် မင်းကြီးမစ္စတာစတီးဝပ်၏ရှေ့သို့လျှောက်သွားလိုက်ကာ သူ၏စုံစမ်း တွေ့ရှိချက်များကို အစီရင်ခံလိုက်လေတော့သည်...။

“လူသတ်တရားခံဟာ . . နှစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ် မစ္စတာ စတီးဝပ်။ သူတို့နှစ်ယောက်သာ ဒီတိုက်အပေါ်ထပ်ကိုရောက်နိုင် ဖို့အတွက် ကားဂိုဒေါင်ရဲ့အမိုးပေါ်ကိုတက်ပြီးမှ ဂိုဒေါင်အမိုးပေါ် မှာတစ်ယောက်ပဲခုံးပေါ်ကိုတစ်ယောက်ကတက်ရပ်ပြီး . . ပြတင်း ပေါက်မှန်ကိုလက်သီးနဲ့ထိုးခွဲပြီးမှ ပြတင်းတံခါးချက်ကိုဖွင့်ပြီးတက် လာကြတာပါ . . ။ လူသတ်တရားခံနှစ်ယောက်စလုံးဟာ သိုင်းပညာ ကိုထူးချွန်တတ်မြောက်ကြသူတွေဖြစ်ပါတယ် . . ”

“အိုး . . ။ လူသတ်တရားခံတွေက ဒီလောက်တောင်အတင့် ရဲရဲနဲ့ မှန်တွေကိုတောင်ခွဲပြီးဝင်ရဲကြတယ်ဆိုတော့ . . အိမ်ပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေကြဘူးလား . . ”

“အိမ်သားတွေအားလုံးဟာ . . တစ်ခြံကျောက်အလှူမှာ သွားဝိုင်းလုပ်နေကြတာမို့ ခြံစောင့်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ . . လူသတ်သမားတွေဟာ ခြံစောင့်အဘိုးကြီးကို မေ့ဆေးပေးပြီး သူတို့စိတ်တိုင်းကျ ရာဇဝတ်မှုကိုကျူးလွန်သွားကြ တာပါပဲ . . ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ . . ဒေါ်တင်မေကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို သံမဏိကြီးသေးသေးလေးနဲ့ အတင်းချည်နှောင်လိုက်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့မှ အဆိပ်ထည့်ထားတဲ့နွားနို့ခွက်ကိုအတင်းအကျပ်သောက် ခိုင်းနေတုန်းမှာ . . ဒေါ်တင်မေကြီးကကြောက်ကြောက်နဲ့ အတင်း ရုန်းပြီးထွက်ပြေးလိုက်တော့ လည်ပင်းမှာချည်ထားတဲ့သံမဏိကြီး

လေးကြောင့် သတိလစ်သလိုဖြစ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်တင်မေကြီး ရဲ့ပေးစပ်ကို အတင်းဆွဲယာပြီး အဆိပ်ပါတဲ့နွားနို့တွေတိုက်လိုက်လို့ ဒေါ်တင်မေကြီးသေဆုံးသွားရတာပါ . . ”

စီအိုင်ဒီမှစုံထောက်ကျော်များနှင့် ဗဟန်းဂါတ်မှပုလိပ်များ သည် အမှုဖြစ်ပွားပုံအသေးစိတ်ကို . . ဓရေစေ့တွင်းကျ အစီရင်ခံ နေသော စုံထောက်ကြီးဦးလင်ယော်အား ငေးမောကြည့်နေကြရင်း တအံ့တဩဖြစ်နေကြလေသည်။

“အင်း . . ။ လူသတ်သမားတွေဟာ အင်မတန်ရက်စက်ကြ တာပဲ။ သူတို့ဟာ . . ဒီလူသတ်မှုကြီးမှာ မစ္စတာလူသူတော်ချောင် တစောင်းနဲ့ပါဆက်နွယ်နေအောင် . . ပီပီရီရီ အကွက်ဆင်သွားကြ သေးတယ်ဆိုတော့ ထက်မြက်တဲ့လူသတ်သမားတွေပါပဲ။ ဒီလောက် ရက်စက်ပြီးကောက်ကျစ်တဲ့ ဓါးမြဲလူသတ်ကောင်တွေကို . . အမြန် ဆုံးမိအောင်ဖမ်းကြစမ်းပါ . . ”

“သူတို့ဟာ . . လူသတ်ကောင်တွေဖြစ်ကြပေမယ့် ဓါးပြ တွေတော့မဟုတ်ပေဘူးခင်ဗျ . . ။ ဒေါ်တင်မေကြီးကိုသတ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဘာပစ္စည်းကိုမှယူမသွားဘူးလို့သိရပါတယ် . . ”

“အင်း . . ဒီလိုဆိုတော့ အမှုတပ်ပြီးရှုပ်ထွေးသွားတာပေါ့ လေ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် . . အဲဒီတရားခံတွေကို အမြန်ဆုံးဖမ်းပေး ထာကိုပဲ ကျွပ်လိုချင်ပါတယ် . . ”

စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာစတီးဝပ်သည် ဒေါ်သားကြီးပင်

အမိန့်များထုတ်ကာ... ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့်ကားပေါ်စာက်၍
ထိုအိမ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ။

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်နှင့်တကွ စီအိုင်ဒီဒီမှစုံထောက်
အဖွဲ့ဝင်များသည်... ဒေါ်တင်မေကြီး၏အလောင်းကို ဆေးရုံမှလွှာ
ရောက်ယူဆောင်ပြီးသည်မှာထိစောင့်နေကြရင်း ခြံစောင့်ကြီးဦးဖြူ
သီးအားဆက်လက်စစ်ဆေးမေးမြန်းကြပြီးမှ ခြောက်ထပ်ကြီးကုန်း
အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

အဲဒီ ဒေါင်းမြီးတပ်ပြားကိုကြည့်ပြီး...လူအားလုံးက..
လူသတ်တရားခံဟာ...လူသူတော်သျှောင်တစောင်းလို
ထင်နေကြတယ်။

စုံထောက်ကြီး ဦးဇင်ယော်

ငွေဆွဲပြားသက်သေ

ကျွန်ုပ်ဦးသိန်းမောင်၏အိမ်တွင် စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော် ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိနေပြီး ခြောက်ထပ်ကြီးကုန်းလူသတ်မှုအကြောင်း အား ကျွန်ုပ်ကိုပြန်လည်၍ ပြောပြနေလေရာ . . ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်လျှက်ရှိနေမိလေသည်။

“အဲ . . နောက်ဆုံးတော့ ဦးသိန်းမောင်ရေ . . ။ ဒေါ်မိတ်တစ်မြားက ဒေါ်တင်မေကြီးရဲ့အလောင်းနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတကျွန်ုပ်တိုင်ကြီးမှာစိုက်ဝင်နေတာကို . . ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ စုံထောက်မင်းကြီးကိုယ်တိုင်တွေ့ သွားကြတယ်။ အဲဒီ ဒေါ်မိတ်တစ်မြားကိုကြည့်ပြီး

စီအိုင်ဒီကလူတွေအားလုံးက လူသတ်တရားခံဟာ . . လူသူတော်သျှောင်တစောင်းလို့တောင်ထင်နေကြတယ်။ အဲဒါကို ကျုပ်က . . ဒီလိုမြားမျိုးဟာ တစ်မြားလူတစ်ယောက်ယောက်ကလည်း အသုံးပြုနိုင်ကြောင်းနဲ့ . . ဒီအမှုကိုလည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အမြန်ဆုံးအဖြေပေါ်အောင်စုံစမ်းပေးပါမယ်လို့ . . ကတိပေးခဲ့ရတယ်ဗျ . . ”

ထိုအချိန်တွင် . . ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဇင်ယော်တို့နှစ်ဦးကြားမှ ဦးကနဲလေကိုခွင်း၍ ကျွန်ုပ်၏ဧည့်ခန်းကျွန်းတိုင်ကြီးသို့ ဒေါ်မိတ်တစ်မြားတစ်ချောင်းက စိုက်ဝင်လာပြန်လေ၏။

“ဘယ့်နှယ် ဦးသိန်းမောင် . . ။ ဒီမြားဟာ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းရဲ့မြားရော ဟုတ်ပါ့မလား . . ”

“အေးဗျာ . . ။ မြားသံကတော့ . . နည်းနည်းလွဲနေတယ်။ ဒီပေမယ့် . . ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကိုယ်အောင် ပစ်တာလည်းမဟုတ်ဘူးတော့ ရန်သူလည်းမဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူးလေဗျာ . . ။ အခုမှပဲ . . အတော်လေးကို ဦးနှောက်ခြောက်နေရတယ် . . ”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည် စိတ်ပူပင်နေသောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား . .

“ကဲပါဗျာ . . ။ အပြင်ထွက်ပြီး . . သေသေချာချာ ကြည့်ဖို့စမ်းပါဦးဗျ”

“အပြင်လည်းထွက်ပြီး . . ကြည့်နေစရာမလိုပါဘူးဗျာ။ အဲဒီမြားက . . ကျုပ်မြားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် . . ကျုပ်က လက်ဆလေး

နည်းနည်းပိုပေးလိုက်တာမို့ မြားရဲ့ပြေးနှုန်းကနည်းနည်းမြန်ပြီး အသံပိုထွက်သွားတယ်လေ..”

ထိုအချိန်တွင်ပင် အောင်မြင်ခန့်ညားသောအသံကြီးနှင့် အတူ.. ကျွန်ုပ်အိမ်၏ညှော်ခန်းအတွင်းသို့ နံ့သာရောင်ထက်အောက် ဝတ်စုံကိုသွားနားစွာဝတ်ဆင်ထားသော.. ဆရာကြီးလူသူတော် သျှောင်တစောင်းက ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့.. ဆရာကြီးရယ်။ ဆရာကြီးရဲ့မြားဆိုရင် အသံငြိမ်ပြီး လမ်းကြောင်းပြောင့်တယ်။ ခုနတုန်းက.. လာစိုက်တဲ့ မြားက အသံမြည်ပြီး စိုက်ဝင်သွားတာကလည်း ငြင်သာမှုမရှိတော့.. ကျွန်တော်တောင်စိတ်ထဲကသံသယဖြစ်ပြီး လန့်သွားတာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့..”

“ဟဲ့.. ဟဲ့..။ ခင်ဗျားတောင် မြားနှစ်ချောင်းရဲ့ပစ်ပစ်နည်းတွေကို အတော်လေးခွဲခြားတတ်နေပြီပဲ။ ဟုတ်တယ်.. ဦးသိန်းမောင်ရေ..။ ကျုပ်က.. ကျုပ်ပစ်နေကြအရှိန်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ.. ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဆိုတဲ့လူရဲ့ ပစ်ပုံပစ်နည်းအတိုင်း တမင်ပစ်ကြည့်လိုက်တာလေ..”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်.. သူ၏စပါယ်ရှယ်လိပ်ထားသော ရွှေနံ့ဆေးပြင်းလိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှိဖွာရွိုက်နေလိုက်လေ၏။

“ဒေါ်ဇင်မေကြီးကိုသတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားဟာ..”

ကျုပ်ကိုတရားခံအဖြစ် လမ်းကြောင်းပြောင်းပေးလိုက်တာကတော့ အလွန်ကို တော်ပါပေတယ်ဗျာ..”

“ဟုတ်တယ်.. ဆရာကြီး။ စီအိုင်ဒီစုံထောက်တစ်ဖွဲ့လုံးက တောင်.. ဆရာကြီးကို လူသတ်တရားခံလို့ထင်ချင်နေကြတာ..။ ဖမ်းဝရမ်းတောင် ထုတ်ချင်နေကြတာဗျာ..။ စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာစတီးဝပ်က ဆရာကြီးဘက်ကခိုင်ခိုင်မာမာရပ်တည်ပေးနေလို့သာ ပြဿနာမဖြစ်သေးတာနော်..”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်က.. စီအိုင်ဒီမှသူသိခဲ့သမျှကို အမှန်အတိုင်းပင် ပြောပြလိုက်၏။

“အင်းလေ..။ အမှုတစ်ခုဖြစ်လာပြီဆိုရင်.. ဒီလောက် ဆော့ရုံမှာပေါ့..။ ဒီလိုပဲ.. စေ့စေ့စပ်စပ် သေသေချာချာ လေ့လာ စုံစမ်းကြတယ်။ ဓသင်္ကာတဲ့သူတွေကို.. ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးမယ်။ အပြစ်မရှိရင်.. ပြန်လွှတ်မယ်။ အပြစ်ရှိရင်.. တရားစွဲမယ်။ ဒါဟာ.. လုပ်တုံးလုပ်နည်းတွေပါ။ ကျုပ်ကိုလည်း.. သံသယဖြစ်နေတာ သူတို့ကိုအပြစ်လို့မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ပြီးဖမ်းလာ ခင်လည်း.. လောလောဆယ်အခြေအနေမှာတော့ အဖမ်းခံလိုက် ခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ..”

ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းအတွက် အလွန်ပင် စိတ်ပူနေမိလေ၏..။ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းကမူ စိတ်အေးလက်အေးအမှုအရာဖြင့်ပင်..

“ဒီလူသတ်မှုကိုတော့ . . . ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး ဖြေရှင်း မှုဖြစ်တော့မယ်။ လူသတ်တရားခံတွေဟာ . . . ဘယ်သူဘယ်ဝါဆို တာကို ခုခိုခိုမှာအတိအကျမပြောနိုင်သေးပေမယ့် . . . သူတို့ရဲ့ဆရာ ဟာ အလွန်တော်တဲ့လူတစ်ယောက်၊ ကျုပ်နဲ့ပညာသင်ဘက်တစ် ယောက်ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားတို့လည်းသိထားကြတယ်နော် . . . အင်းလေ . . . ။ ခုခိုခိုကြမှာတော့ . . . ခင်ဗျားတို့လည်း အခြေအနေ မှန်ကိုသိအောင် ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာတဲ့ ပညာသင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူကတော့ ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဆိုတဲ့လူထူး လူဆန်းတစ်ယောက်ပဲဗျ . . . ”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမကြားဖူး သေးသည့် ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဆိုသည့်အမည်ထူးထူးဆန်းဆန်းတို့ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အလွန်အံ့ဩသွားရလေသည်။

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ဆေးပြင်းလိပ် ကိုအားပါးတရဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး မီးခိုးများကို ဖြည်းဖြည်းခြင်းမှတ် ထုတ်နေလေ၏။

“အဲဒီကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဟာ . . . နာမည်ကြီးသင်္ချိုင်းတိုးမှာ သုဘရာဇာအဖြစ်နဲ့နှစ်အတော်ကြာအောင် လှည့်လည်နေထိုင် ခဲ့ပြီး . . . သူ့စိတ်ထဲမှာသဘောကျတဲ့လူငယ်လူရွယ်တွေကို တပည့် အဖြစ်ရွေးချယ်ပြီး သူ့ပညာတွေကိုထို့ထက်သင့်သလိုသင်ပေးနေတယ် လို့တော့ ကျုပ်ကြားနေရတာပဲ။ သူဟာ . . . ပညာရပ်မျိုးစုံမှာ ကျွန်ုပ်

ကျင့်နဲ့စပ်တဲ့လူဖြစ်ပေမယ့် သူ့တပည့်တွေကိုတော့ အဲဒီတပည့်ရဲ့ စိတ်အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လိုအပ်သလောက်ပဲပညာတွေသင်ပေး တတ်တယ်။ သူဟာ အမှန်တရားကိုယုံကြည်သူဖြစ်ပေမယ့် သူ့စိတ် ခါတ်တွေက တစ်ဘက်စွန်းရောက်နေတဲ့လူပါပဲ . . . ”

“ကျုပ်ကိုလည်း . . . ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာက တစ်ကွက်ကျော် သွားနိုင်ခဲ့တယ်ဗျ။ အဲဒါကတော့ . . . ကျုပ်ကို တိပက်ဆရာကြီးကွမ် တာ အရေးတကြီးခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုပြီး စာလာပေးသွားတယ် . . . ။ ကျုပ်အပေါ်မှာကျေးဇူးတွေအများရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာကြီးကွမ် တာခေါ်တယ်ဆိုတော့ . . . ကျုပ်လည်းချက်ခြင်းပဲ မုံရွာနားကဖိုးဝင်း တောင်ခြေနားမှာရှိတဲ့ . . . ဆရာကြီးကွမ်ကချိန်းလိုက်တဲ့ ကျောက်ဂူ ကြီးကိုထွက်သွားရတာပေါ့။ အဲဒီလို . . . ကျုပ်အရေးတကြီး ခုရီး သွက်သွားနေတဲ့အချိန်မှာပဲ . . . သူ့တပည့်တွေက ဒေါ်တင်မေကြီး ဆို သတ်လိုက်ကြတယ်လေ။ ဒီကောင်တွေ . . . လက်ဦးသွားတာက တော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျ . . . ”

လူသတ်တရားခံများသည် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင် တစောင်းကဲ့သို့ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးကိုပင် သွင် . . . လှည့်ပတ်နိုင်စွမ်းရှိကြသောလူများဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက် သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်ထိုလူသတ်မှုအတွက် စိတ်ထဲတွင်ကျိတ်၍ပူပန် နေလေတော့သည် . . . ။

“ကျုပ်တို့ အကြောင်းကြားလိုက်တဲ့စာတလည်း . . . ကျုပ်ရဲ့

တိဗက်ဆရာကြီးကွမ်ရဲ့ . . လက်ရေးနဲ့လက်မှတ်အစစ်ပျ။ ဆရာကြီးကွမ်ဟာ ရှေးဟောင်းဂန္ထီရပညာရပ်အမျိုးမျိုးကိုလေ့လာလိုက်စားနေတဲ့ပညာရှင်တစ်ယောက်မို့ . . တစ်နှစ်မှာတစ်ခါလောက် တပည့်တွေကို ပညာအဆင့်တက်ပေးတတ်တယ်။ သူက . . ပညာအဆင့်တက်ပေးတော့မယ်ဆိုရင် . . ဒီလိုပဲ တပည့်တွေကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ပြီး သူတတ်လာတဲ့ပညာအသစ်အဆန်းတွေကို သင်ပေးတတ်တယ်။ ပညာအဆင့်တက်တာကလည်း . . တစ်ရက်နှစ်ရက်တည်းနဲ့ပြီးစီးနိုင်တာမို့ . . အလျင်ရောက်လာတဲ့သူက အလျင်တက်ပြီး ပြန်ကြတော့ကိုး။ ကျုပ်ထက်အလျင်စောပြီး ပညာအဆင့်တက်သွားကြတဲ့သူတွေထဲမှာ . . ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာလည်းပါတယ်လေ။ သူနဲ့ ကျုပ်က . . ကပ်လွဲသွားကြတယ်။ အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး . . အခွင့်သင့်တာနဲ့ သူ့တပည့်တွေက . . ဒေါ်တင်မေကြီးကိုသတ်လိုက်ကြပြီး . . ကျုပ်ကိုင်ဆောင်နေကျဒေါင်းမြီးတပ်မြားကိုပါသက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ထားသွားလိုက်တာပေါ့ဗျာ . . ”

ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် . . အလွန်တရာမှပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသော လူသတ်မှုကြီးတစ်မှုကို . . ရင်ဆိုင်နေကြရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏စကားအသဘောပေါက်မိပေတော့သည်။

“ဦးဇင်ယော် . . ။ ခင်ဗျားက ဒီအမှုကိုကိုင်တွယ်နေရတာလူဆိုတော့ . . အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားစုံစမ်းထားသလောက်

ပြောပြပါဦးဗျာ . . ”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည်လည်း စောစောကကျွန်ုပ်အားပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း . . အမှုဖြစ်ပွားပုံအသေးစိတ်နှင့် ထိုလူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်သည့်သူ၏အယူအဆများကို တစ်ခေါက်ပြန်၍ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည်ဦးဇင်ယော်ပြောပြသမျှကို မျက်စေ့စုံမှိတ်၍၊ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်းနားထောင်နေရာမှ ဦးဇင်ယော်၏စကားဆုံးသောအခါ မွှေးမှိတ်ထားသောသူ၏မျက်လုံးအစုံကိုပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် . .

“အင်း . . ဦးဇင်ယော်စစ်ဆေးစုံစမ်းခဲ့တာတွေဟာ အားလုံးပြည့်စုံကောင်းမွန်လှပါတယ် . . ။ သို့သော်လည်း တရားခံတွေကပီပီရီရီလှုပ်ကိုင်သွားကြတာမို့ တရားခံတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့သဲလွန်စတစ်ခုကလေးမှ မရနိုင်ခဲ့တာတော့ . . ဆိုးလှသဗျို့။ ကျုပ်အထင်တိုပြောရရင်တော့ . . ဦးဇင်ယော်တို့အနေနဲ့ အသေအချာမစုံစမ်း၊ ခေစစ်ဆေးခဲ့ရသေးတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ . . သဲလွန်စတစ်ခုခုတော့ မှီနိုင်ကောင်းပါရဲ့ . . ”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် စကားအဆုံးတွင်ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထရပ်လိုက်ပြီး . .

“ကဲ . . ဦးသိန်းမောင်နဲ့ဦးဇင်ယော်ရေ။ ကျုပ်တို့ . . လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့တဲ့ခြံကြီးထဲကို . . တစ်ခေါက်လောက်ပြန်ပြီး သွား

ကြည့်ကြရအောင်..”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဆရာကြီးသွားချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သွားကြတာပေါ့..”

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသား.. ဆရာကြီး၏ အနက်ရောင်စတူရီဘေကာကားကြီးဖြင့် ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားဘက်သို့ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ဆရာကြီးမှာ အေးအေးဆေးဆေးလူသူတော်စိတ်ဓါတ်မျိုးဖြင့်သွားလာနေထိုင်သည့်အခါ အဖြူရောင်စတူရီဘေကာကားကြီးကိုစီးနင်းတတ်ပြီး လှုပ်ရှားရုန်းကန်တိုက်ခိုက်ရသည့်သျှောင်တစောင်းစိတ်ဓါတ်မျိုးဖြင့်သွားလာရပြီဆိုလျှင်.. အနက်ရောင်စတူရီဘေကာကားကြီးကို စီးနင်းသုံးစွဲတတ်သည့်အလေ့အထရှိသည်ကို သိရှိထားသောကျွန်ုပ်အနေဖြင့်.. မကြာမီပင် ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဆင်နွှဲတိုက်ခိုက်သော တိုက်ပွဲမျိုးနှင့်ကြုံရပေတော့မည်ဟု သဘောပေါက်နေမိလေတော့သည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင်.. ဆရာကြီးသည် မည်သည့်စကားကိုမျှ ထူးထူးခြားခြား ပြောဆိုခြင်းမရှိတော့ဘဲ.. ငြိမ်သက်စွာပင် စဉ်းစားရင်းလိုက်ပါလာခဲ့လေရာ.. ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည်လည်း.. မည်သည့်စကားကိုမျှမပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာပင် လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေသည်။

မကြာမီပင် ကျွန်ုပ်တို့သည်ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားကြီးကို.. အဝေးမှလှမ်း၍ ဖူးတွေ့လိုက်ရလေ၏။ အဝေးမှကြည့်မည်

ဆိုလျှင်.. လျောင်းတော်မူဘုရားဆင်းတုတော်ကြီးမှာ တောအုပ်တိုလွန်၍ ဦးခေါင်းတော်ထွက်ပေါ်နေသဖြင့် အဝေးမှလှမ်း၍ပင် ဖူးတွေ့နိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စတူရီဘေကာကားနက်ကြီးသည် တောလမ်းလေးအတိုင်း ကွေ့ဝိုက်၍ မောင်းနှင်သွားနေရာမှ.. [ဒုံကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ ကြီးမားသည့်တိုက်အနီကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေတော့မည်။

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် စတူရီဘေကာကားနက်ကြီးကို.. တိုက်အိမ်ကြီးရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသား ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ကြလေတော့သည်။

တိတ်ဆိပ်ငြိမ်သက်လျှက်ရှိသောအိမ်ကြီးမှာ ချောက်ခြားစရာကောင်းလှပေ၏။ [ဒုံထောင့်ရှိသစ်ပင်အောက်တွင် [ဒုံစောင့်အဖိုးကြီးတစ်ယောက် ငေးငိုင်၍ ထိုင်နေလေသည်။

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ထိုအဖိုးကြီးအားမျက်လုံးတစ်ချက်ဝေ၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်..

“ဟိုမှာထိုင်နေတဲ့အဖိုးကြီးဟာ ဒီ[ဒုံကိုစောင့်နေတဲ့.. [ဒုံစောင့်ကြီး မဟုတ်လား..”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဆရာကြီး။ အဖိုးကြီးကိုကြည့်ရတာ.. အတော့်ကို စိတ်ထိခိုက်နေပုံပဲနော်..”

“ကျုပ်တို့သိချင်တာနည်းနည်းလောက်တော့.. အဖိုးကြီး

ကို မေးကြည့်ရမှာပဲဗျ..”

ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့နှစ်ဦးသည် ခြံစောင့်အဖိုးကြီးအားလှမ်းခေါ်လိုက်ကြသဖြင့်.. ခြံစောင့်အဖိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“အဖိုးလည်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီပေါ့နော်။ အဖိုးရဲ့နာမည်လေးသိပါရစေခင်ဗျာ..”

“အင်း..။ ကျုပ်နာမည်က.. ဖြူသီးပါ..”

“ဦးဖြူသီးကို သိချင်တာလေးတွေမေးချင်လို့.. ဦးဖြူသီး သိသလောက် ပြောပြပါလား”

ခြံစောင့်ကြီးမှာ မေးခွန်းမေးလာသူဆရာကြီးလူသူတော် သျှောင်တစောင်းကို သေချာစွာကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့တွေမှာ.. မေးခွန်းတွေလျှောက်မေးကြရတဲ့ အလုပ်ပဲ ရှိကြသလားဗျာ။ ကျုပ်ကိုမေးကြတာ.. ခင်ဗျားတို့နဲ့ပါ ဆို ခြောက်ဦးတောင်ရှိသွားပြီဗျ..။ ကျုပ်လည်း.. ပြန်ပြောပြရတာ အာညောင်းလို့ပြီ”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းက ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် ခြံစောင့်ကြီးကို ချော့မော့လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ..။ ဦးဖြူသီးပြောသလိုပဲ.. အမှုတစ်ခုဖြစ်လာပြီဆိုရင် မေးကြ၊ မြန်းကြရတာ ဓမ္မတာပါပဲ။ အဲဒါကြောင့်ဆိုရင်တော့.. ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အမှုမှန်ပေါ်

ပေါက်ဖို့အတွက်.. ဦးဖြူသီးသိသလောက်ပြောပြမှ ကျွန်တော်တို့ကလည်း တရားခံကိုစုံစမ်းနိုင်ကြမှာပေါ့။ ဒီအချိန်ကာလမှာတော့ ဦးဖြူသီးအနေနဲ့ စိတ်ကိုရှည်ရှည်ထားစေချင်ပါတယ်”

ဦးဖြူသီးသည် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ဟာကဗျာ.. ကျုပ်လို စိတ်ရှည်တဲ့လူတောင်မှ စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူးဗျ..”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ဦးဖြူသီး၏ အပြောကြောင့် သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ကဲပါခင်ဗျာ..။ ဒီတစ်ခါမေးမှာက.. နောက်ဆုံးပါ။

နောက်ထပ်လည်း ခင်ဗျားကိုဘယ်သူမှမမေးတော့ပါဘူး”

“အင်းလေ..။ မေးမယ်ဆိုရင်လည်း မြန်မြန်သာမေးကြ

ပေတော့ဗျာ..”

“ဟုတ်ပြီ..။ ဒီလိုဆိုရင်.. ကျုပ်သိချင်တာလေးတွေကို

အလျင်မေးလိုက်မယ်..။ ဦးဇင်ယော်က.. လိုက်ပြီး မှတ်သားထား လိုက်ပေါ့..”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဆရာကြီး”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်က.. အသင့်ပါလာသည့် မှတ်စုစာအုပ်ကိုထုတ်၍ မှတ်ရန်အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

“အခင်းဖြစ်တဲ့ဥမှာ.. ဦးဖြူသီးရှိနေတယ်နော်”

“ရှိတယ်”

လူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏အမေးကို. . ဦးဖြူသီးက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ဖြေလိုက်လေ၏။

“ဒေါ်တင်မေကြီးမသေခင်အချိန်မှာရော. . ဒီအိမ်ကို လူတွေ အဝင်အထွက်ရှိသလား. . ”

“ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်. . လူစိမ်းတွေတော့ အဝင်အထွက် မရှိကြပါဘူး. . ”

“အခင်းဖြစ်တဲ့ညက. . ရောက်လာကြတဲ့လူတွေကို ဦးဖြူသီး အရင်တုန်းကမြင်ဖူးသလား”

“သူတို့က. . ခေါင်းစွပ်တွေစွပ်လာကြတာဆိုတော့ သူတို့ မျက်နှာတွေကို မြင်ခွင့်တောင်မရလိုက်ပါဘူးဗျာ. . ။ မြင်လိုက်ရလို့ကတော့ ကျုပ်ဆိုတဲ့ဖြူသီးကလည်း သတ္တိအရာမှာခေတဲ့ကောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်တွေကို. . မြန်မာပြည်အနှံ့လိုက်ရှာပြီး ဖမ်းတောင်ဖမ်းပြလိုက်ချင်သေးတယ်. . ။ ဟင်း. . ”

သူပြောသလိုပင်. . အမှန်တကယ် သတ္တိကောင်းပုံရသော ဦးဖြူသီး၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသားမှာပြီးလိုက်မိကြရပေသေးသည်။

“ကဲ. . ဒါဖြင့် အဲဒီညတုန်းက ဦးဖြူသီးတွေကြုံခဲ့ရတဲ့. . အတွေ့အကြုံတွေကို မှတ်မိသလောက်ပြန်ပြောပြပါလား. . ”

“ကျုပ်မှတ်မိသလောက်ကို ဖြေရမှာဖြင့်. . ည ၁၁နာရီလောက် ခြံဝမှာလူတစ်ယောက်လာရပ်နေလို့ ကျုပ်ထွက်တွေ့လိုက်

တော့ ခေါင်းစွပ်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလို့ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်လိုက်တယ်. . ။ အဲဒီလူက သူ့ကိုယ်သူ့ဒေါ်တင်မေကြီးရဲ့ နည်းသည်ပါလို့ပြောတယ်။ သူ့နာမည်ကိုမေးလိုက်တော့ ‘မိုးပေါ်က သိန်းတန်’ လို့ပြန်ဖြေတာနဲ့. . ကျုပ်ကိုလာနောက်နေတယ်ထင်ပြီး ကျုပ်နောက်ကြောမှာသိုင်းလွယ်ထားတဲ့ ငှက်ကြီးတောင်ခါးကိုထုတ်လိုက်ချိန်မှာ. . ဘယ်အချိန်က ကျုပ်နောက်ကိုရောက်နေမှန်းမသိရတဲ့လူတစ်ယောက်က ကျုပ်ကိုနောက်ကြောကနေ အပိုင်ဖမ်းချုပ်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးသော့ကိုအတင်းဖွင့်ပေးခိုင်းလို့ ကျုပ်လည်း သော့ဖွင့်ပေးလိုက်ရတယ်. . ”

“ကျုပ်ကို” နောက်ကြောဘက်ကအပိုင်ချုပ်ကိုင်ထားပြီး ခြံထဲကိုဖြတ်လျှောက်သွားနေကြရင်းက. . ဟောဟို မြက်ခင်းအစပ်အားကိုရောက်တော့. . ကျုပ်လည်းမထူးဘူးဆိုပြီး သူတို့ချုပ်ထားတဲ့ ကြားက အတင်းရုန်းထွက်လိုက်တာမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကုန်ကြလို့. . ကျုပ်ကအလွတ်ရုန်းပြီး ထွက်ပြေးဖို့ပြင်နေတုန်းမှာ ကျုပ်နာခေါင်းကို မေ့ဆေးဆွတ်ထားတဲ့ပုဝါနဲ့ အအုပ်ခံလိုက်ရလို့. . ဘတ်လစ်သွားတာပါပဲ. . ။ မိုးလင်းလို့. . ကျုပ်သတိရလာတော့ ကျုပ်လက်တွေ့ကိုကြိုးနဲ့ တုပ်ထားပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်မှာချည်ထားခဲ့တာကိုသိလိုက်ရပါတယ်. . ။ အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲ. . ”

လူသူတော်သျှောင်တစောင်းမှာ တစ်ချက်မျှစဉ်းစားလိုက်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်ကာပြောလိုက်၏။

“ဦးသိန်းမောင်နဲ့ဦးဇင်ယော်တို့ရေ . . သူတို့တွေ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကြပြီး . . ဦးဖြူသီးကို မေ့ဆေးနဲ့မေ့အောင်လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ အဲဒီမြက်ခင်းစပ်ကနေရာလေးကို . . ကျုပ်တို့သွားကြည့်လိုက်ကြရအောင်ဗျို့ . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး . . ။ ကဲ . . ဦးဖြူသီးက လူသတ်ကောင်တွေနဲ့ . . ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့နေရာလေးကို လိုက်ပြပေးပါလား . . ”

“ရတယ်လေ . . ။ လိုက်ပြပါမယ် . . ”

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသား ဦးဖြူသီးခေါ်ဆောင်ရာနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဦးဖြူသီးသည် အလွန်ကြီးမားသောသရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ရောက်သောအခါ . .

“ကျုပ်ကို . . ဟိုးရှေ့ကသစ်ပင်အောက်ကို အတင်းချုပ်နှောင်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားကြတာဗျ။ ကျုပ်ကလည်း . . ရှမ်းကြီးသိုင်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ထုတ်ထားလေတော့ . . သူတို့နှစ်ယောက်ကို အလစ်အငိုက်မှာ ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်ဖို့ပြင်လိုက်ပေမယ့် . . သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက . . အသတ်အပုတ်မှာ အတော်ကျွမ်းကျင်ကြတော့ ဘယ်လိုမှရုန်းလို့မရပါဘူး။ နောက်ဆုံး . . မေ့ဆေးကြောင့် ကျုပ်သတိမေ့သွားတယ်။ ဘာမှ . . မသိတော့ဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့မှသွားနေသော . . ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် မြတ်ခင်းပြင်ပေါ်မှပြောင်ပြောင်လက်လက်

အရာဝတ္ထုလေးတစ်ခုအား ရုတ်တရက်ကောက်ယူလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

“ကဲ . . ကျုပ်တို့အတွက် သဲလွန်စစတစ်ခုတော့တွေ့ပြီ . . ဦးသိန်းမောင်ရေ . . ”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် . . ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏လက်ထဲမှ ထိုပြောင်လက်တောက်ပနေသောအရာဝတ္ထုကလေးကိုယူ၍ကြည့်လိုက်ကြရာ . . လေးထောင့်ငွေပြားလေးကို အပေါက်ဖောက်၍ကြီးကလေးတပ်ထားသော ဆွဲကြိုးပြတ်ကလေးကိုတွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

“ဦးဖြူသီးကို . . သူတို့က ဒီနေရာမှာမေ့ဆေးပုဝါနဲ့အုပ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ဟုတ်လား . . ”

“ဟုတ်တယ် . . ။ ကျုပ်လည်း ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်နေရင်း ဒီနေရာမှာ . . သတိမေ့သွားတာပဲ”

ထိုနေရာ၏အနီးတဝိုက်တွင် ထပ်မံ၍ သဲလွန်စရှာဖွေကြပြန်ရာ ဆေးလိပ်တိုလေးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ကြရပြန်လေသည်။ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် သူ၏အိတ်ထဲ၌အသင့်ပါလာသောဘူးလေးထဲသို့ . . ၎င်းဆေးလိပ်တိုလေးကို ထည့်သိမ်းထားလိုက်လေသည်။

“ဪ . . စကားမစပ်ဗျာ . . ။ ဦးဖြူသီးက . . ဆေးလိပ်သောက်တတ်သလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ..။ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း၊ အရက်ဆို ကျုပ်က လုံးဝရှောင်တယ်။ ကျုပ်က ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးစိုင်းလုံကျောက်ရဲ့ တပည့်ရင်းဗျ။ မကောင်းတာဆို ဘာမှမလုပ်ဘူး..။”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းမှာ ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်လေသည်။

“လူသတ်သမားတွေရဲ့ ခြေရာကိုတော့ ကောက်မိနိုင်ပါပြီ။ ဦးသိန်းမောင်နဲ့ ဦးဇင်ယော်တို့ရေ..။”

“တကယ်လား..။ ဆရာကြီး”

“စိတ်ချလိုက်ပေတော့..။ ဦးဇင်ယော်ရေ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စုံထောက်မင်းကြီးကိုပြောလိုက်ပါ။ နောက်သုံးရက်အတွင်းမှာ..။ ဒေါ်တင်မေကြီးကိုသတ်သွားတဲ့ လူသတ်တရားခံနှစ်ဦးကို..။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လက်ရဖမ်းပို့ပေးပါမယ်လို့ ရဲရဲကြီးသာအာမခံလိုက် စမ်းပါဗျာ..။”

ကျွန်ုပ်ထက်ပို၍ ဝမ်းသာရသူမှာ စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော် ပင်ဖြစ်ပေသည်။

“ကောင်းတယ်ဗျာ..။ အဲဒီတရားခံတွေကို..။ ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်မြန်မြန်ဖမ်းပေးလိုက်မှပဲ ဒေါင်းမြီးတပ်မြားပြဿနာက အေးသွားမှာဗျ..။”

“ကဲ..။ ဦးဖြူသီးရေ။ ကျုပ်တို့..။ အိမ်ပေါ်ကိုတော့ မတက် တော့ပါဘူး။ အခုလို့..။ အသေးစိပ်ရှင်းပြတဲ့အတွက် ဦးဖြူသီးကို

လည်း..။ အလွန်ပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ..။”

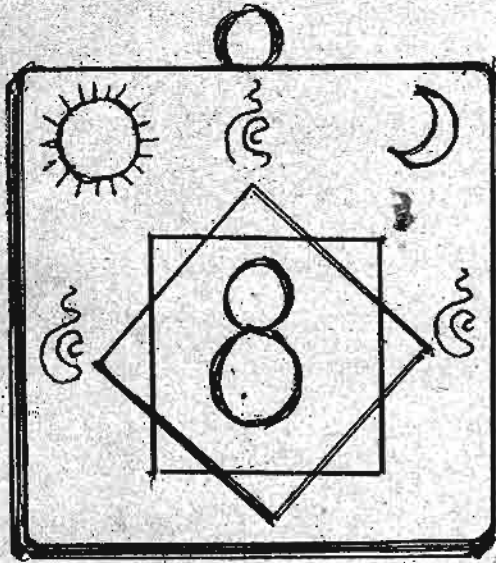
“မြန်မြန်သာ ကြွကြွစမ်းပါ..။ မောင်မင်းကြီးသားတို့ရယ်။ ကျုပ်က ပြန်ပြီးတော့တောင်..။ ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါရဲ့..။”

ကျွန်ုပ်တို့သည်..။ ခြောက်ထပ်ကြီးခြံထဲမှ စတူရီဘေကာ တားနက်ကြီးကိုစီးကာ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။ ဆရာကြီး လူသူတော်သျှောင်တစောင်းနှင့်ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြန်လာရာလမ်းခရီး တွင်..။ ကျွန်ုပ်တို့မှ စိတ်ထဲ၌နားမလည်နိုင်သည်များကို မေးမြန်းလိုက် လေ၏။

“ဆရာကြီးက..။ ဘယ်လိုသဲလွန်စကိုရလို့ ဘယ်သူ့ကိုဖမ်း သိဆိုတာ..။ နည်းနည်းရှင်းပြပါလား။ ကျွန်တော်တို့တွေလိုက်တာ တော့ ငွေဆွဲပြားလေးတစ်ခုနဲ့ ဆေးလိပ်တိုတစ်ခုကို ဆရာကြီး ခြိမ်းလိုက်တာပါပဲ..။”

“ဆေးလိပ်တိုကတော့ အထောက်အထားခိုင်ခိုင်လုံလုံ ဖြစ်သေးပါဘူး။ ငွေဆွဲပြားလေးကတော့ သေချာတဲ့သဲလွန်စပါပဲ။ အဲဒါက..။ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုရဲ့ အမှတ်အသားဗျ။ အဲဒီ..။ အမှတ် အသားလေးကို..။ ခင်ဗျားတို့ သေချာကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါ..။”

ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးဇင်ယော်တို့သည် ငွေဆွဲပြားလေးအားအသေ ခြည့်လိုက်ကြသည်။ အောက်တွင်မြင်ရသော ငွေပြားကလေး အရွယ်အားဖြင့် နှစ်လက်မပတ်လည်ခန့်သာရှိလေသည်။

ငွေသွဲပြားလေး၏ပုံတူ

ကျွန်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့သည် အသေအချာပင်ကြည့်လိုက်ကြသော်လည်း . . . ငွေပြားပေါ်တွင်ရေးခြစ်ထားသောပုံနှင့်အမှတ်အသားသင်္ကေတများ၏အဓိပ္ပါယ်ကို ဖော်ဆောင်၍နိုင်ဘဲ ရှိနေကြလေသည်။

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ . . . ဒီငွေပြားပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့တွေနဲ့အမှတ်အသားသင်္ကေတတွေဟာ . . . ဘာတွေကိုဖော်ပြနေတာလဲ”

တာလဲ . . .”

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်က . . . မေးမြန်းလိုက်သည်ကို ဆရာကြီးလူသုတော်သျှောင်တစောင်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်မှာ . . .

“ဒီငွေပြားလေးပေါ်မှာ . . . ရေးခြစ်ထားတဲ့ပုံတွေနဲ့ ကိန်း၊ သင်္ကန်းတွေ၊ သင်္ကေတတွေကို သေချာကြည့်လိုက်ရင်တော့ . . . ဘာအဓိပ္ပါယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့တွေးလို့ရလောက်ပါရဲ့ဗျာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး . . . ဆရာကြီးရယ်။ ကျုပ်တို့တော့ဘာမှ မေးမလည်နိုင်လို့ပါ . . .”

ဆရာကြီးလူသုတော်သျှောင်တစောင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အင်ယောက်အားပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ငွေပြားကလေးပေါ်ရှိ အမှတ်အသား၊ သင်္ကေတများကို တစ်ခုခြင်းပင်စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့်ပြနေလေတော့သည်။

“ဒီလိုဗျ . . . ။ ဟောဒီနေရာက . . . နေနဲ့လပုံတွေက သူတို့ရဲ့ ငါးကမ်းနာမည်ပဲဗျ။ ရှင်းအောင်ပြောရရင်တော့ . . . နေလဂိုဏ်းပေါ်မှာ . . .”

ဆရာကြီးလူသုတော်သျှောင်တစောင်းသည် . . . ၎င်းငွေပြားလေး၏အလယ်မှ အမှတ်အသားသင်္ကေတများအကြောင်း ဆက်၍ရှင်းပြပြန်လေသည်။

“ငွေပြားရဲ့ အလယ်မှာရှိနေတဲ့ . . . ထောင့်ရှစ်သောင့်ဟာ

အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို ပြဆိုတာပါပဲ။ ထောင့်ရှစ်ထောင့်ရဲ့အလယ်က အင်္ဂလိပ်အက္ခရာရှစ်ဂဏန်းကတော့... အဖွဲ့ဝင်ရဲ့နံပါတ်ပေးတာ။ နောက်ထပ်တွေ့ရတဲ့... ကိုးနဝင်းသုံးခုရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာလို့ ညွှန်းဆိုချက်ပဲဗျ... ”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းကရှင်းပြလိုက်သဖြင့်... ငွေပြားပေါ်မှအမှတ်အသားနှင့် ဂိုဏ်းအမည်နာမကို သိလိုက်ကြရပေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်... အခုဖြစ်သွားတဲ့လူသတ်မှုဟာ ဒီနေ့လဆုတ်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေတာပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး... ဦးသိန်းမောင်ရဲ့ ဒီဂိုဏ်းနဲ့ပတ်သက်တယ်လို့တော့ တစ်အပ်ပြောလို့မရနိုင်ဘူး။ ဒီနံပါတ်ရှစ်ဆိုတဲ့ဂိုဏ်းသားနဲ့တော့... တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဆက်နွယ်နေလိမ့်မယ်ဗျ... ”

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့နှစ်ဦးသည်ကား အဖြေမှန်ကို... မည်သို့မျှ ဆက်စပ်တွေးဆ၍မရနိုင်ကြသေးသည့်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းက...

“ဒီနေ့လဂိုဏ်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ရည်ရွယ်ချက်က... ကျုပ်တို့မြန်မာလူငယ်တွေ... ဗုဒ္ဓဘာသာတရားအပေါ် သက်ဝင်ယုံကြည်နိုင်ရေး၊ အခြားဘာသာဝင်တွေက အမျိုးမျိုးဆွယ်တရားဟောပြီး

အခွင့်အရေးတွေပန်းပြပြီး၊ သူတို့ဘာသာဝင်တွေဖြစ်လာအောင် စည်းရုံးနေကြတာကို... လူငယ်တွေ စိတ်ဝင်စားခြင်းရှိမလာအောင် ပြိတ်သျှအစိုးရရဲ့လက်အောက်မှာပဲ... လျှို့ဝှက်စည်းရုံးနေကြတဲ့ ဂိုဏ်းပဲ...။ ဒီအဖွဲ့မှာပါဝင်တဲ့လူတွေကလည်း ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေချည်းပဲဗျ။ တနင်္လာနေ့နံနက်တိုင်း... ရွှေတိဂုံဘုရားရဲ့ ရာဟုထောင့်မှာ သူတို့အဖွဲ့ဝင်တွေအမြဲတမ်းစုပေါင်းပြီး ဘုရားရှိခိုးကြတယ်။ သူတို့ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို ပြောဆိုဆွေးနွေးကြတယ်...။ အဲဒီလိုဆွေးနွေးကြပြီးမှ... ရှေ့ဆက်လုပ်ဆောင်ကြရမယ့်အစီအစဉ်တွေကို... ဆရာလုပ်တဲ့သူတွေက ဟောပြောပို့ချကြတယ်လေ... ”

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင်... အရာရာ၌ သိမြင်နဲ့စပ်လွန်းသော ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းကို ကျိတ်၍ပင်ချီးမွမ်းခန်းနှင့်နေမိလေ၏။

“ဒီနေ့လဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့သူကတော့... ကောလိပ်က ဆရာကြီးဦးမြသာဆိုတာပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်စင်ကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ...။ နယ်ချဲ့တွေရဲ့ လက်အောက်ရောက်နေတဲ့ ကျုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံကြီးမှာ... မြန်မာလူမျိုးတွေကို ပညာပေးဟောပြောပြီး မိမိဘာသာကိုတန်ဖိုးထားယုံကြည်လာအောင်... ပြန်ပြီး စည်းရုံးနိုင်ဖို့ ဒီဂိုဏ်းကိုဖွဲ့စည်းထားတာပေါ့... ”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း

ကရှင်းပြလိုက်မှပင် သဘောပေါက်သွားကြပေတော့သည်။

“ကဲဗျာ...။ ခင်ဗျားတို့ကိုရှင်းပြရတာနဲ့ ဗိုက်တောင်ဆာ
လာပြီ။ တာမွေအစိုင်းထိပ်က ဒဂုံကြည်မြလေးကမ်းမှာ လက်ဘက်
ရည်နဲ့မုန့်သွားစားကြရအောင်...”

တာမွေအစိုင်းကြီးထိပ်ရောက်သည်နှင့် လက်ဘက်ရည်
ဆိုင်ရှေ့သို့ စတုရီဘေကာကားနက်ကြီးကိုထိုးရပ်လိုက်လေတော့
သည်။

အမှန်တရားဆိုတာ...ဘယ်တော့မှ
မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့အရာပါလေ...။
အမှန်တရားအတိုင်းပဲဖြစ်ရမှာပေါ့...။

လှည့်တော်သျှောင်တစောင်း

သူတော်စင်ဦးမြသာနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့နှစ်ဦးသည် . . နံနက်စောစောအိပ်ယာမှထ၍ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းနှင့်ချိန်းဆိုထားရာနေရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း ချိန်းဆိုထားသောနေရာသည်ကား . . ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး၏ ရာဟုထောင့်ဘက်ဆီတွင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ဗဟန်းမုခ်အတိုင်းတက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် . . ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး၏ ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ရောက်သည်

နှင့် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းအား လိုက်လံ၍ရှာဖွေနေမိကြလေ၏။

ရာဟုထောင့်ဆီသို့ရောက်သောအခါ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးသည် ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက် တရားရှုမှတ်နေသည့်အနေအထားကိုတွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးဇင်ယော်တို့သည် ထိုနေရာအနီးတွင်ထိုင်၍ စိတ်အေးလက်အေးပင် ဘုရားကိုဝတ်ပြုနေလိုက်ကြပြီး ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းရောက်အလာကိုသာလျှင် စောင့်မျှော်နေမိကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် . . ကျွန်ုပ်တို့၏ အနောက်ဘက်ရှိဇရပ်ပေါ်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏အမည်များကိုအော်ခေါ်သံအား ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဦးသိန်းမောင်နဲ့ဦးဇင်ယော်တို့ရေ . . ။ ဒီဇရပ်ပေါ်မှာ ထာထိုင်ကြလေ . . ”

ကျွန်ုပ်တို့မှာ . . လှည့်၍ပင်ကြည့်စရာမလိုဘဲ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏ အသံမှန်းသိရှိလိုက်ကြသဖြင့် ထိုင်နေရာမှထကာ ထိုဇရပ်ပေါ်သို့တက်သွားကြလေတော့သည်။

“ကဲ . . ။ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နားကြဦးလေဗျာ . . ။ ကျွန်ုပ်ရောက်နေတာတောင် . . အတော်ကြာသွားပြီဗျ။ သူ့လော်စင်ကြီးဦးမြသာက တရားထိုင်နေတာမပြီးသေးလို့ . . ခုချိန်ထိမတွေ့ရ

သေးဘူး.. .”

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်တရားရှုမှတ်နေသော အမျိုးသားကြီးအား မေးခေါ်၍ပြလိုက်ပြီးလျှင်.. .

“ဟိုက.. . ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နေတရားထိုင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဟာ.. . ဆရာကြီးပြောတဲ့ နေလဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် သူတော်စင်ဦးမြ သာဆိုတာလား.. .”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ.. .။ ဘာသာရေးကို.. . အလွန်ပဲ လေးစားကြည်ညိုလိုက်နာကျင့်ကြံတဲ့လူဗျ။ ကျုပ်တို့.. . ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်လူပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာတော့ အတော်ကိုဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့ဗျာ.. .”

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ဘာသာတရားအကြောင်းကိုဆွေး နွေးရင်း စကားစမြည်ပြောဆိုနေမိကြသည်မှာ အချိန်မည်မျှကြာ သွားသည်မသိ.. .။ သူတော်စင်ဦးမြသာတစ်ယောက် ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်လာတော့မှပင် စကားပြောရပ်သွားကြလေသည်။

“အလို.. . ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းနဲ့ မိတ် ဆွေကြီးတို့ပါလား။ ဘာတွေများ.. . အရေးကိစ္စရှိကြလို့လဲ။ ကျွန်ုပ် အနေနဲ့ကူညီနိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးဆိုရင် ပြောကြပါလေ.. .”

“ဆရာဦးမြတ်သာကို.. . ကျုပ်တို့ရဲ့လားရင်းကိစ္စကို မပြော ခင်မှာ အလျင်ဦးဆုံးမိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ဟောဒီဘက်ကပုဂ္ဂိုလ် က.. . အငြိမ်းစားသူရိယသတင်းထောက်ဦးသိန်းမောင်တဲ့။ ဟိုဘက်

ကတော့.. . အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်စုံထောက်ကြီးဦး ဇင်ယော်ပါပဲ.. .။”

“ခင်ဗျားတို့လည်း.. . မှတ်ထားကြပေါ့ဗျာ။ နေလဂိုဏ်းရဲ့ ပထမဆရာကြီး သူတော်စင်ဦးမြသာဆိုတာ.. . ဟောဒီကပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပဲပေါ့.. .”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းက အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ပေးနေသဖြင့်.. . ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ဦးခေါင်းကိုညွတ် ၍ အရိုအသေပေးလိုက်ကြလေ၏။ သူတော်စင်ဦးမြသာသည် ပြန် လည်၍ဦးညွတ်လိုက်ပြီး.. .

“ဟုတ်ကဲ့.. .။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အားလုံးကိုကိရဝတရားရှေ့ ထားလို့ မိတ်ဆွေအဖြစ်အသိအမှတ်ပြုပါတယ်.. .”

သူတော်စင်ဦးမြသာသည် နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီးသည်နှင့် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏မျက်နှာအား ဖူးစိုက်ကြည့် လိုက်ကာ.. .

“စီအိုင်ဒီကအကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ သတင်းထောက်ဟောင်း ကြီးတို့ပါလာကြတယ်ဆိုတော့ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုခုနဲ့ပတ်သက်နေပြီ ဆိုတာ ကျိန်းသေနေပါတယ်လေ။ ကဲ.. . မေးစရာရှိတာကို မေးကြ သိ။ ကျွန်ုပ်ကို ဘာမှအားနာမနေကြပါနဲ့လေ.. .”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် သူ၏ဒိဋ် အင်္ဂါထဲမှငွေပြားလေးကိုထုတ်ယူ၍ သူတော်စင်ဦးမြသာအားပြသ

လိုက်လေသည်။

“ဟောဒီငွေဆွဲပြားလေးကို. . ခြောက်ထပ်ကြီးကုန်းက သူ
ငွေကတော်ဒေါ်တင်မေကြီးအသတ်ခံရတဲ့နေရာမှာ. . သက်သေခံ
ပစ္စည်းအဖြစ်ရခဲ့တာပါ သူတော်စင်ဦးမြသာ”

သူတော်စင်ဦးမြသာသည် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်
တစောင်း၏လက်ထဲမှငွေပြားကလေးအား. . ခေတ္တတောင်းယူ၍
အသေအချာကြည့်ရှုလိုက်ပြီးမှ. .

“အလို. . ။ ကျုပ်တပည့်လေးမောင်ချစ်ဖေရဲ့ငွေဆွဲပြား
လေးပါလား. . ”

သူတော်စင်ဦးမြသာ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ
ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့နှစ်ဦးသည် သံလွန်စတီတီ
ကျကျစော့ရပြီဟုတွေးမိကာ. . စိတ်ထဲ၌ အလွန်ကျေနပ်သွားမိကြ
လေသည်။

“အဲဒီမောင်ချစ်ဖေဟာ ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာကို. . သိ
ခွင့်ရရင်သိချင်ပါတယ်သူတော်စင်ကြီး. . ”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏မေးခွန်းကို ကြား
လိုက်သည်တွင် သူတော်စင်ဦးမြသာ၏မျက်နှာမှာ တွေဝေသွားလေ
တော့သည်။

“မောင်ချစ်ဖေနေတာကတော့. . တောင်ငူမြို့နားကပေ
ကုန်းဆိုတဲ့ရွာလေးမှာနေခဲ့တာပါလေ. . ။ မောင်ချစ်ဖေဟာ လွန်ခဲ့

တဲ့သုံးနှစ်ကျော်ကျော်လောက်က ဆုံးသွားရှာပါပြီလေ. . ”

“ဟင်. . ”

“အို. . ”

ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့၏နှုတ်မှ အာမေ
ဇွတ်သံများပင် ပြိုင်တူထွက်ပေါ်သွားကြလေတော့သည်။

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည် အံ့ဩတကြီးဟန်ဖြင့်. .

“ဒါဆိုရင်. . မောင်ချစ်ဖေဆိုတာ လောကကြီးမှာမရှိတော့
ဘဲ သုံးနှစ်ကျော်ပြီပေါ့. . ”

“ဟုတ်ပါတယ် စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်. . ။ မောင်ချစ်
ဖေလေးဟာ. . ကောလိပ်ကျောင်းမှာပညာအလွန်တော်တဲ့လူငယ်

တစ်ယောက်ပါပဲ. . ။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့က. . အနောက်တိုင်းယဉ်
ကျမ်းမူဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘာသာတရားဆိုတာဘာလဲ ဆိုတာတွေကို

ရောက်လေ့လာဖို့တာဝန်ပေးထားခဲ့တဲ့လူငယ်လေးပါ။ ကျွန်ုပ်
တို့အဖွဲ့က တာဝန်တွေကိုလည်း. . ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ

တယ်။ တလွဲအယူရှိနေကြတဲ့ မြန်မာကောလိပ်ကျောင်းသူကျောင်း
သားတွေကိုလည်း. . ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်ကို ယုံကြည်သက်ဝင်

အောင်စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့လူတော်လေးတစ်ယောက်ပါ. . ”

မောင်ချစ်ဖေအကြောင်းကို ပြန်လည်၍ပြောပြနေရင်း
စုံထောက်မကောင်းဖြစ်နေသည့်အသွင်က သူတော်စင်ဦးမြသာ
၏မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“အဲဒီမောင်ချစ်ဖေလေးဟာ... တစ်နေ့မှာ ရောဂါဆန့်တစ်ခုစွဲကပ်ခြင်းခံလိုက်ရတယ်။ အဲဒီရောဂါကတော့... ကုရာနဝှဲဆေးမရှိတဲ့ နူနာရောဂါတစ်မျိုးပါပဲ...။ အဲဒီရောဂါကြောင့်... တောထဲမတိုးနိုင်တော့တဲ့မောင်ချစ်ဖေလေးဟာ သူ့ရွာမှာပြန်ခဲ့ရင်း သေဆုံးသွားခဲ့တယ်လို့ သိရတာပါပဲ...”

ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကြားရသူအားလုံးတို့မှာ မောင်ချစ်ဖေလေး၏အဖြစ်ကို သနားနေမိကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်က... စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“မောင်ချစ်ဖေလေးက လူ့လောကကြီးထဲမှာမရှိတော့တော့ဆိုပေမယ့်... ဟောဒီသူဆွဲခဲ့ဖူးတဲ့ငွေပြားလေးဟာ... ဘာကြောင့်သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်နေရတာလဲဆိုတာကိုတော့ ဆက်ပြီးစုံစမ်းကြရမှာပေါ့နော်...”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည်... မောင်ချစ်ဖေ၏ငွေဆွဲပြားလေးအား သေသေချာချာပင်လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီးလျှင်...

“ကျုပ်ကတော့... ခရီးတစ်ခုကိုထွက်ရပေဦးမယ်လို့ ထင်တယ်ဗျို့...”

ဟု ပြောကြားလိုက်လေတော့သည်...။

ထို့နောက်... ကျွန်ုပ်တို့သည် သူတော်စင်ဦးမြသာအနုတ်ဆက်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးအားလက်ယာရစ်တစ်ပတ်ပတ်

ဦးထော်ကြကာ ဘုရားပေါ်မှပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏ စတူရိတေကာထားဖြူကြီးမှာ ဗဟန်းရေတာရှည်လမ်းထောင့်တွင်ရပ်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့်... ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ကားအနီးသို့ရောက်သောအခါ ကား၏ထံခါးပေါက်အနီး၌... အဖြူရောင်ထက်အောက်ဝတ်စုံဝတ်ထားသောလူရွယ်တစ်ဦး ရပ်စောင့်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ကြရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စု... ကားအနီးသို့ရောက်သောအခါ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူရွယ်သည် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး...

“ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၊ စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်နဲ့ အငြိမ်းစားသတင်းထောက်ကြီးဦးသိန်းမောင်တို့ပါလားဗျာ...”

ဟု ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ မေးလိုက်လေသည်။

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည် ထိုလူရွယ်အားတစ်ချက်တစ်ခတ်သလိုကြည့်ရှုလိုက်ပြီး...

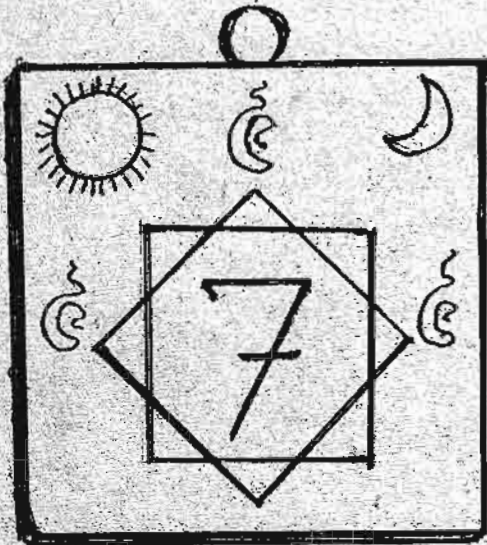
“မိတ်ဆွေလေးမေးလိုက်တဲ့လူတွေ အားလုံးမှန်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေလေးကရော ဘယ်သူလဲဆိုတာကို... သိခွင့်ရရင်သိချင်ပါဦး...”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူရွယ်သည် သူ၏လက်ထဲမှပစ္စည်း

တစ်ခုကို . ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းထံသို့ ရိုသေစွာ လက်ကမ်း၍ ယေလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ဘယ်သူလဲဆိုတဲ့မေးခွန်းကို ဒီငွေပြားလေးက အဖြေပေးနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ . . ”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် သူ၏လက်ထဲ ပြင်ကိုဖြန့်၍ ကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့တွေ့မြင်လိုက်ရသော ငွေပြားကလေးမှာ အောက်ပါပုံစံအတိုင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

“ဒီငွေပြားလေးက . . ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ငွေပြားလေးပါ။ ကျွန်တော်ဟာ . . မောင်ချစ်ဖေရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်အသားသင်္ကေတလည်းဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ထိုငွေပြားလေးမှာ မောင်ချစ်ဖေဆိုသူ၏ဆွဲပြားလေးနှင့် တစ်ပုံစံတည်း၊ တစ်ရွယ်တည်းပင်ဖြစ်ကာ ကွဲပြားခြားနားမှုအနေဖြင့် . . တစ်ခုတည်းကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ ထိုကွဲပြားခြားနားမှုမှာ သူ့ဆွဲပြား၏အလယ်တွင် . . အင်္ဂလိပ်ဂဏန်း ‘ခုနစ်’ ဖြစ်နေပြီး မောင်ချစ်ဖေ၏ဆွဲပြားတွင်မူ . . အင်္ဂလိပ်ဂဏန်း ‘ရှစ်’ ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း . . ။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူငယ်က . . သူသည် မောင်ချစ်ဖေနှင့်ကျောင်းနေဘက် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်ကြောင်းပြောပြကာ မောင်ချစ်ဖေနေမကောင်းဖြစ်၍ ရွာသို့ပြန်သွားချိန်က . . သူကိုယ်တိုင် ရွာသို့လိုက်ပို့ခဲ့ဖူးကြောင်းနှင့် . . နောက်ဆုံး မောင်ချစ်ဖေကပ်ယောက် ရောဂါကြောင့်သေဆုံးသွားကြောင်း သတင်းကြားရသည်နှင့် . . သူကိုယ်တိုင်ပေကုန်းရွာသို့လိုက်သွားပြီး မောင်ချစ်ဖေ၏အသုဘကိုလိုက်ပို့ပေးခဲ့ကာ ပေကုန်းသုသာန်၌မောင်ချစ်ဖေ၏လည်ပင်းမှဆွဲပြားလေးကို မိမိကိုယ်တိုင်ဖြုတ်ယူ၍ . . မောင်ချစ်ဖေ၏အလောင်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ကြောင်းများကို . . အသေအချာ ရှင်းပြနေလေတော့သည်။

စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်သည် အလွန်ငိုသားတည်ကြည့် ပုံရသည့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူရွယ်၏ မျက်နှာအား ထူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ကာ . .

“အင်း . . ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ . . မောင်ချစ်ဖေလေးရဲ့ အလောင်းပေါ်ကို မိတ်ဆွေလေးကိုယ်တိုင်တင်ပေးလိုက်တဲ့ငွေပြား လေးဟာ . . အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ဒေါ်တင်မေကြီးရဲ့ခြံထဲမှာရောက် နေတာကတော့ အတော့်ကိုထူးဆန်းနေတယ်နော် . . ”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူရွယ်သည်လည်း ဦးနှောက်ခြောက် နေဟန်ဖြင့် . .

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း . . အဲဒါကိုပဲ အံ့ဩနေမိတာ ပါခင်ဗျာ . . ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ရှေ့မှာတင် သေဆုံးသွားပြီးတဲ့လူတစ် ယောက်က လူသတ်မှုထဲမှာဝင်ပါနေတယ်ဆိုတာကတော့ လုံးဝမဖြစ် နိုင်ပါဘူးလေ . . ”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် အဖြူရောင် ဝတ်စုံနှင့်လူရွယ်အား ပုခုံးကိုဖက်၍ . .

“အမှန်တရားဆိုတာ ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲနိုင်တဲ့အရာ ပါလေ . . ။ အမှန်တရားအတိုင်းဖဲဖြစ်ရမှာပေါ့ညီလေးရာ . . ”

ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်လေတော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ . . ။ ကျွန်တော့်ရဲ့တာဝန်ကတော့ . . လူကြီးမင်းတို့ကိုလည်း အမှန်တရားအတိုင်းသိရအောင်လို့ ကျွန်

တော်ကိုယ်တိုင်ပါဝင်လုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးတဲ့ကိစ္စတွေကို . . ကျွန်တော် တို့ရဲ့ဆရာကြီးဖြစ်တဲ့ သူတော်စင်ဦးမြသာရဲ့ခိုင်းစေချက်ကြောင့် အသေးစိတ် လာရောက်ရှင်းပြပေးတာပါပဲ။ ကဲ . . ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြပါဦး . . ”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူရွယ်သည် . . ထိုစကားကိုဆိုပြီး နောက် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးအားနှုတ်ဆက်၍ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွား လေတော့သည် . . ။

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် အဖြူရောင် ဝတ်စုံနှင့်လူရွယ်အားကျေနပ်နှစ်သက်စွာကြည့်နေလိုက်ပြီး . .

“အင်း . . ဒီလူငယ်လို ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းပြီး အများ အကျိုးအတွက် . . စွန့်လွှတ်ပြီး၊ အနစ်နာခံစိတ်မွေးတတ်တဲ့လူငယ် မျိုးတွေ . . တို့တိုင်းမြည်မှာ အများကြီးရှိနေကြရင် . . ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအတွက် အလွန်အကျိုးထူးပေမှာပဲ . . ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ . . ။ ဒီလူငယ်လေးကိုကြည့်ရတာ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ အေးချမ်းလိုက်တာနော် . . ”

ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့သည်လည်း ထိုလူ ငယ်အားငေးမော၍ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင်ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိကြ သတော့သည်။

ကျွန်တို့၏စတုရီဘေကာကားကြီး စတင်ထွက်ခွာလာသည် နှင့်ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ကားကိုမောင်းနှင်

နေရင်းမှပင် . .

“အင်း . . အဖြစ်အပျက်တွေကတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲဖြစ်လာတာပဲဗျို့ . . ။ ကျုပ်အနေနဲ့ စုံထောက်မင်းကြီးကိုပေးထားခဲ့တဲ့ကတိမပျက်အောင် . . ဒီနေ့ပဲ အမြန်ခရီးထွက်တော့မယ်ဗျို့ . .”

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းကတိတစ်လုံးကို အသက်ထက်ပို၍မြတ်နိုးတတ်သည့်စိတ်ဓါတ်ကိုကောင်းစွာသိထားပေသဖြင့် . . ဆရာကြီး၏စကားနှင့်ပတ်သက်၍မည်သို့မျှ မဝေဖန်ဘဲနေသော်လည်း . . စုံထောက်ကြီးဦးလင်ယော်ကမူ . .

“ကျွန်တော်တွေ့မိထားသလောက်ပြောရရင် ဆရာကြီးက . . တောင်ငူမြို့နားကပေကုန်းရွာကို သွားမှာမဟုတ်လား . . ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ . .”

စုံထောက်ကြီးဦးလင်ယော်က . . သူပါလိုက်ခဲ့မည်ဟု ဆိုပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း သူတို့နှစ်ဦး၏စွန့်စားခန်းများအား မမြင်တွေ့လိုက်ရမည်ကိုစိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် . . မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်ဖြစ်လာမိတာ . .

“ခင်ဗျားတို့က . . အဲဒီလိုတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆကြနဲ့လေဗျာ . . ။ သွားရင်လည်း . . သုံးယောက်စလုံး အတူတူသွားကြမှပေါ့ . . ။ ကျုပ်လည်း . . လိုက်ခဲ့မယ်ဗျာ . .”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ကားမောင်းနေရင်းမှပင် . . ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးလင်ယော်တို့အားပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် . .

“အင်း . . ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က သိပ်လိုက်ချင်နေကြပေမယ့် ကျုပ်အနေနဲ့ခေါ်သွားလို့မဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေကရှိနေပါတယ်ဗျာ . .”

စုံထောက်ကြီးဦးလင်ယော်သည် . . ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းအားမကျေမနပ်ဖြစ်သည့်အမူအရာဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် . .

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားလို့မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာက ဘာသဘောများလဲဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းရဲ့ . . ။ ကျုပ်တို့က . . ဆရာကြီးလောက်မစွမ်းပေမယ့် လူညံ့တွေတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးနော် . .”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်သဖွယ် စိတ်ကောက်စွာပြောဆိုနေသည့် စုံထောက်ကြီးဦးလင်ယော်အား ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် . .

“ဘာသဘောကြောင့်လဲဆိုတော့ . . ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာနဲ့ တွေ့ဆုံရရင် . . ကျုပ်အနေနဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရမှာဖြစ်သလို သူ့တပည့်လူသတ်သမားနှစ်ယောက်ကလည်း အောက်လေးအစွမ်းထက်ကြတာမို့ . . ခင်ဗျားတို့ပါလာရင် ကျုပ်အနေနဲ့

နောက်ကြောင်းအေးမှာမဟုတ်ပေဘူးဗျ. . ။ နောက်ပြီးတော့
ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ရန်ကုန်ကနေပြီးအကူအညီပေးရမယ့်ကိစ္စတွေ
ကလည်း ရှိနေသေးတယ်လေ. . ”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းက. . စုံထောက်
ကြီးဦးလင်ယော်အနေနှင့် ရန်ကုန်မှအကူအညီပေးရမည့်အချက်များ
ကိုအလေးစိပ်ကိုပြောပြပြီး အစီအစဉ်များကိုပါရှင်းပြနေသဖြင့်
ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သဘောတူလိုက်ကြရလေတော့သည်။

အခုတော့...သေရမှာကို ငါကြောက်နေတယ်ဟေ့။ အဲဒါ
ကလည်း ငါ့တာပည့်နှစ်ယောက်အတွက် ဒီညဖြစ်ရပ်အတွက်
မင်းကို ကလဲစားမချေလိုက်ရဘဲ ငါမသေချင်လိုပေါ့ကွာ။

ကိုးသင်္ချိုင်း ရာဇာ

ညသည် ဝိန်းပိတ်နေအောင်ပင်အမှောင်ရိပ်များလွှမ်းမိုးမင်းမူ၍နေကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည်လည်းတိတ်ဆိပ်ငြိမ်သက်၍နေပေသဖြင့် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာကောင်းသော အခြေအနေမျိုးဖြစ်၍နေပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် . . . အမှောင်ထဲမှနေ၍ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူလိုက်သောခွေးအူသံများသည် ညအမှောင်ကိုထွင်းဖောက်၍စူးစူးဝါးဝါးထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် တော်ရုံတန်ခိုးကြောက်တတ်သောသူမျိုးအလျှင် နေရာတွင်မင်သွေးလန့်၍လဲသေသွားနိုင်ပေတော့သည်။

ကျားနဲ့ဆင်

ထိုအချိန်တွင် . . . ပေကုန်းသူသာန်သို့သွားသော လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း လူတစ်ယောက်သည် စိတ်အေးလက်အေးအမူအယာဖြင့် လျှောက်လာနေပေသည်။ ခွေးအူသံများကိုကြားလိုက်ရသော်လည်း ထိုလူသည်လုံးဝနောက်တွန့်၍သွားခြင်းမရှိဘဲ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့်သာ ဆက်လျှောက်သွားနေလေသည်။

သို့ဖြင့် ပေကုန်းသူသာန်အနီးရှိဇရပ်နားသို့ရောက်လာလေတော့သည်။ ဇရပ်ပေါ်တွင် မှိုနံ့ပျံ့ပျံ့ဖိအိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ထွန်းညှိထားပြီး လူရွယ်နှစ်ယောက်သည်စိတ်အေးလက်အေးထိုင်၍ ကျားကွက်ရွှေနေကြလေသည်။

“မင်းက . . . ငါ့ကျားကိုစားချင်လို့ ဒီအကွက်ကိုရွှေလိုက်တာပေါ့လေ . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ။ ငါအစားခံလိုက်ရတာ နှစ်ခါရှိပြီကွ။ ဒီတစ်ခါတော့ . . . မင်းအလှည့်ပဲ . . . ။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ”

လူရွယ်နှစ်ယောက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ကျားကွက်ကိုစိတ်ပါလက်ပါရွှေနေကြရင်း အငြင်းအခုံလုပ်နေကြလေသည်။

“အဲဒီလို . . . အတုနဲ့ အလှည့်လက်စားခြေချင်တဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကြောင့် လူသတ်မှုနဲ့ မင်းကိုဖမ်းဆီးပြီး အရေယူရပါတော့မယ် . . . သူတောင်းစားစိန်မြားလို့ခေါ်တဲ့ ဇာတ်မင်းသားလေးမိုးပေါ်ကသိန်းတန် . . . ”

ထိုစကားကိုဆိုလိုက်ရင်း.. ဇရပ်ပေါ်သို့တစ်လှမ်းချင်း တက်လာနေသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့်.. သူတောင်းစားစိန်မြားနှင့်စက္ကလတာတေတို့နှစ်ဦးသည် ကျားထိုးခြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်ကြပြီးလျှင် နောက်သို့ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြကာ.. ထိုင်နေရာမှထ၍ အသင့်အနေအထားဖြင့်ရပ်နေလိုက်ကြလေတော့သည်..။

“ခင်ဗျား.. ဘယ်သူလဲ။ ညအချိန်မတော်ကြီးမှာ ဒီဇရပ်ကိုဘာလာလုပ်တာလဲ..”

“ကိစ္စရှိလို့လာတာပေါ့.. ငါ့လူတို့ရာ..”

“ဒီလို သင်္ချိုင်းသူသားတစ်ခုမှာ.. ဘာကိစ္စမှ မရှိနိုင်ပါဘူးလေ။ ဒီကိုရောက်လာကြတဲ့လူတွေအားလုံးဟာ.. လူ့လောကမှာကိစ္စတွေအားလုံးပြီးသွားလို့ ရောက်လာကြတာပဲဗျ..”

“ဒီလိုအလွယ်မထင်ကြနဲ့လေ.. ငါ့လူတို့ရဲ့ တစ်ချို့လူတွေကြတော့လည်း သေပြီးသွားတာတောင်.. ပြဿနာတွေက ထပ်ပေါ်နေတတ်လို့ သေပြီးတဲ့အလောင်းတစ်လောင်းကို ကျွပ်ကလာပြီးတူးဖော်တာပဲ..”

ထိုလူ၏စကားကြောင့်.. စက္ကလတာတေက သူတောင်းစားစိန်မြားဘက်သို့ခေါင်းငဲ့၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး..။ ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့အလောင်းကိုဖော်ချင်တာလဲ..”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကျော်ကသေသွားတဲ့.. မောင်ချစ်ဖေရဲ့ အလောင်းပါ..”

သူတောင်းစားစိန်မြားနှင့် စက္ကလတာတေသည်.. ထိုလူစိမ်း၏စကားကြောင့် မျက်နှာအကြီးအကျယ်ပျက်သွားကြလေသည်။ စက္ကလတာတေက..

“ခင်ဗျားကိစ္စကို ကူညီချင်ပေမယ့်.. ဒီသင်္ချိုင်းရဲ့ ဘာဝန်ခံဖြစ်တဲ့ ကျွပ်တို့ရဲ့ဆရာကြီးသုဘရာဇာပေတိုးက ခရီးလွန်နေပါတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့.. မောင်ချစ်ဖေရဲ့အလောင်းကို ပြန်တူးဖော်ချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ဆရာကြီး ပြန်ရောက်လာမှပဲ ခွင့်ပြုနိုင်ပါမယ်..”

သူတို့၏စကားကြောင့် နောက်မှရောက်လာသောလူစိမ်းသည် အားပါးတရပင်ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

“မင်းတို့ရဲ့ဆရာကြီးပြန်လာမှသာတူးရမယ်ဆိုရင်.. ငါတို့ချင်နေတဲ့အလောင်းကို ဘယ်တော့မှတူးခွင့်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး..။ မင်းတို့ရဲ့ဆရာကြီး.. သုဘရာဇာပေတိုးဆိုတဲ့ ကိုးသင်္ချိုင်းဇာဇာဟာ ခုလောက်ဆိုရင်.. ငါ့ကိုကြောက်လို့ရှောင်တိမ်းသွားပြီဆိုတာ.. ဟား.. ဟား..”

ထိုလူစိမ်း၏စကားကြောင့် သူတောင်းစားစိန်မြားနှင့် စက္ကလတာတေတို့သည်.. လူစိမ်း၏မျက်နှာအား စူးစူးဝါးဝါးစိတ်ကြည့်လိုက်ကြပြီးလျှင်..

www.burmeseclassic.com

“ဪ... ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားအသွားအလာကိုကြည့်ရတာ... ခင်ဗျားဟာ ဆရာကြီးပြောပြောနေတဲ့ သူ့ရဲ့ရန်သူတော်ကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းဆိုတာပဲဖြစ်ရမယ်...။ ကျုပ်တို့ပြောတာ... မှန်သလား...။”

“မှန်ပါတယ်... ငါ့လူတို့ရာ”

“အင်း... ကျုပ်တို့ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးရဲ့ရန်သူဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ရန်သူပဲဖြစ်တာမို့... မလွဲမရှောင်သာတဲ့ အခြေအနေမှာ... ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို နှုတ်ယူရပါတော့မယ်... လူသူတော်သျှောင်တစောင်း...။”

စဏ္ဍာလတာတေက... သူ၏နံဘေးတွင် ထောင်ထားသော ဝါးစိမ်းတုတ်ကိုလှမ်းယူလိုက်သလို သူတောင်းစားစိန်မြားကလည်း ဇရပ်၏ကြမ်းပြင်ပေါ်မှတုတ်ကြီးတောင်ခါးအား ကောက်ကိုင်လိုက်လေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့ဆရာကြီးကတော့ လူသူတော်သျှောင်တစောင်းနဲ့တွေ့ဆုံခဲ့ရင်... ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ကြဘဲ အလွတ်ရှောင်တိမ်းသွားဖို့ အမှာစကားရှိထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... ခုလိုရင်ဆိုင်တွေ့နေမှတော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ယောက်ျားပီပီရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြရမှာပေါ့လေ...။”

“မင်းတို့ရဲ့... ဆရာကျေးဇူးကို သိတတ်ကြတဲ့စိတ်ခါတ်ကိုတော့လေးစားပါတယ် ငါ့လူတို့ရာ။ ဒါပေမယ့်... ငါ့လူတို့ဟာ

ကျုပ်ရဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ကြလေတော့ ငါ့လူတို့နဲ့ကျုပ်မတိုက်ခိုက်လိုပါဘူး...။ အေးအေးဆေးဆေးသာ လက်နက်တွေအောက်ချပြီး အဖမ်းခံလိုက်ကြပါ...။”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ရန်သူနှစ်ဦးနှင့်ရင်ဆိုင်ရန်... ရှေ့သို့တစ်လှမ်းခြင်းလျှောက်သွားနေရင်းမှ လက်ကော်ချကြရန်နားချနေသော်လည်း နှစ်ဦးစလုံးမှာလက်နက်ချမည့်တန်မရှိသဖြင့်... သုံးပေခန့်အကွာသို့ရောက်သောအခါ လက်အစုံတိုဝိုက်၍ ရပ်တန့်လိုက်ပြီးလျှင်...။

“မင်းတို့ရဲ့ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာ... အခု ဘယ်မှာရှိနေသလဲဆိုတာ ပြောကြစမ်းပါဦး...။ ဒီတိုက်ပွဲမှာ... သူ့ကိုယ်တိုင်ဝင်ပါလာမှ... ပွဲက မျှမျှတတဖြစ်လာမှာပေါ့ကွာ...။”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းက ထိုသို့ပြောဆိုနေသည့်အချိန်တွင်ပင် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ‘ဝိုး’ ကနဲမြည်သံနှစ်ချက်တစ်ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်၍ လာလေတော့သည်။

လူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ခေါင်းကိုအသာင့်၍ တိုက်ကိုနောက်သို့လျှင်မြန်စွာဖိမ်းလိုက်ကာ လက်အစုံကိုဘယ်ဘာလျှပ်တပြက်ဆန့်တန်းလိုက်လေတော့ရာ သူ၏လက်ထဲတွင်... ခေါင်းမြီးတပ်မြားနှစ်စင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိလျှက်သား တွေ့လိုက်ကြရလေတော့သည်။

“ဟား... ဟား...။ ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာကို ကျုပ်ကတော့ချင်

နေတာအတော်ကြာခဲ့ပါပြီလေ. . . အခုမှပဲ တွေ့ခွင့်ကြုံရပေတော့ တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဟာ. . . အမှောင်ထဲကပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုးတိုက်ခိုက်ရဲတဲ့ပညာရှင်မျိုးဖြစ်နေတာကတော့ ဝမ်းနည်း စရာပါပဲ. . . ”

ထိုအချိန်တွင်. . . အမှောင်ရိပ်ထဲ၌ ဇရပ်အနီးရှိသင်္ချိုင်း အုတ်ဂူတစ်ခုပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သောသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရပေတော့သည်။

“တပည့်ကြီးတာတေနဲ့မောင်စိန်မြား. . . မင်းတို့နဲ့အခု ရင်ဆိုင်နေရတဲ့လူသူတော်သျှောင်တစောင်းဆိုတာ. . . နယ်နယ်ရရ လူတစ်ယောက်တော့မဟုတ်ပေဘူးနော်. . . သူဟာ. . . ငါတို့ရဲ့ တိဗက်ဆရာကြီးကွမ်ဆိကပညာတွေကို ရထားတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်သလို. . . သူ့ရဲ့ဆရာရင်းဖြစ်တဲ့ ရိုးမပြန်ရှင်ရသေ့ရဲ့ပညာတွေ ကိုလည်း အကုန်လုံးရရှိထားတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောတပည့်ကြီးဖြစ် တယ်။ နောက်ပြီး သူဟာ. . . မြန်မာသူရဲကောင်းကြီးနာဂသမန်းရဲ့ မျိုးနွယ်ဆက်က. . . တစ်ဦးတည်းသောမျိုးဆက်သွေးဖြစ်တယ်လို့ လည်းကြားဖူးထားတယ်. . . သူ့ပညာဟာ အလွန်ကောင်းပေတာ မို့. . . တပည့်တို့အနေနဲ့ ပညာကုန်ထုတ်သုံးတိုက်ခိုက်ကြပြီးလွတ် လမ်းကို ရအောင်ရှာကြပေတော့. . . လွတ်အောင်ရှောင်တိမ်း ဖို့အခွင့်အရေးရတာနဲ့ အလွတ်ရုန်းပြေးကြပါကွယ်. . . ဆရာ တတ်နိုင်သမျှ သူ့ကိုထိန်းပေးထားပါမယ်. . . ”

သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူပေါ်မှလူသည်. . . စကားဆုံးသည်နှင့် သူ၏ လက်ထဲမှ နှုတ်ခမ်းသားများကိုထက်မြက်နေအောင်သွေးထားသော ငွေဒင်္ဂါးပြားများဖြင့် လူသူတော်သျှောင်တစောင်းထံသို့အဆက် ခပြတ်ပင် လွှဲပစ်ထည့်လိုက်လေတော့သည်။

တာတေနဲ့မောင်စိန်တိုးတို့နှစ်ဦးသည်လည်း. . . အခွင့် အရေးရသည်နှင့် လူသူတော်သျှောင်တစောင်းထံသို့ပြိုင်ကူခုန်ဝင် လိုက်ကြကာ လက်ထဲမှလက်နက်များဖြင့်ပြိုင်တူတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ လေတော့သည်. . .

“ဟိတ်. . . ”

လူသူတော်သျှောင်တစောင်းထံမှ မာန်သွင်းအော်ဟစ်သံ ဘစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ကြရပြီးလျှင်. . . သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ သို့မြောက်ခုန်တက်သွားတာ. . . သူ၏လက်ထဲသို့ ခဲသီးတပ်ထား သာမိုးကြီးလေးတစ်ခုသည် လှစ်ကန်ရောက်လာပြီးလျှင် ထိုမိုးကြီး ဆားဖြင့် တာတေ၏လက်ထဲမှဝါးစိမ်းတုတ်ကို ရစ်ပတ်ဆွဲယူလိုက် ပြီး ပညာခြေဖြင့်စိန်မြားအားလွှဲတန်လိုက်လေတော့ရာ ခါးဖြင့် ဆတ်ပိုင်းရန်ပြေးဝင်လာသော စိန်မြားမှာ. . . အချိန်မီခုန်ရှောင်လိုက် ခဲ့၍သာ ခြေကန်ချက်မှလွတ်သွားရလေသည်။

ပထမဆုံးတစ်ကွက်တည်းဖြင့် လက်နက်မဲ့ဖြစ်သွားရှာ သာတာတေမှာ. . . သူ၏နေရာတွင် တွေ့တွေ့ကြီးငေးဝိုင်ရပ်နေခဲ့ သလို စိန်မြားမှာလည်းရန်သူ၏ ပညာသဘောကိုရိပ်စားမိလိုက်

သဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရမည်ကိုပင် မတွေးတတ်
တော့သည့်ဟန်ဖြင့် လူသူတော်သျှောင်တစောင်းအားတွေဝေစွာ
ငေးကြည့်နေလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူပေါ်မှ ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဏီ
အော်ဟစ်သတိပေးသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်လေတော့သည်။

“တပည့်ကြီးတာတေနဲ့ စိန်မြားတို့ရေ . . . အချိန်က သိ
မရှိတော့ဘူး . . . သူ့ပညာကို . . . ငါတို့တွေမယှဉ်နိုင်တာအမှန်ပဲ
အချိန်ရှိတုန်းမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်လွတ်အောင်ပြေးကြပါ . . .
မင်းတို့လွတ်သွားခဲ့ပြီးရင် . . . မင်းတို့ကို ဆရာကိုယ်တိုင်ပြန်ဆင်
သွယ်ပါမယ်ကွာ . . .”

တာတေနှင့်မောင်စိန်မြားတို့သည် . . . ပညာမာနအလွန်
ကြီးလှသည့် သူတို့၏ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဏီစိတ်ဓါတ်
ကောင်းစွာ သိရှိထားကြသူများဖြစ်ပေရာ . . . အခြေအနေ အလွန်
ဆိုးနေ၍သာ ဆရာကြီးအနေဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်
ကြောင်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်မိကြပေသဖြင့် အလွတ်ရုန်းခြေ
နိုင်ရန် အကွက်ဆင်ကြရလေတော့သည် . . .

ထိုအချိန်တွင် ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဏီသည် . . . ဒေါင်းမြီးတ
မြားသုံးစင်းကို တစ်ဖြိုင်နက်ပစ်လွှတ်ပေးလိုက်ရာ . . . မြားတံများ
သည် လူသူတော်သျှောင်တစောင်းထံသို့ အဆက်မပြတ်ပြေး
လာသဖြင့် . . . လူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ကိုယ်

နဲ့ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုအချက်ကိုအခွင့်ကောင်းယူကာ . . . စိန်မြားက သူ၏
ငှက်ကြီးတောင်ခါးဖြင့် . . . လူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်ရှိ သေကွင်းသေကွက်သုံးနေရာကို . . . လှပသေသပ်စွာ ဝေ
ယမ်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သလို တာတေကလည်း လူသူတော်သျှောင်
တစောင်း၏နောက်ကြောဘက်မှနေ၍ ကြောရိုးဆစ်နေရာသို့ ညာ
ခြေဖြင့် အပိုင်ကန်ထည့်လိုက်လေတော့သည် . . .

“ဦး . . . ဦး . . . ဦး . . .”

“ကဲ . . . သေစမ်းဟ . . .”

ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာတို့ဆရာတပည့်သုံးယောက်၏ တပြိုင်
နက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသောတိုက်ကွက်မှာ . . . အလွန်ပင်ရက်စက်
ပြင်းထန်လှပေရာ သာမန်သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးအနေဖြင့် မည်သို့
အလွတ်ကွက်မရှိနိုင်ဘဲ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိသွားစေနိုင်သည့်
တိုက်ခိုက်မှုမျိုးဖြစ်သော်လည်း လူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည်
ခန်သူသုံးယောက်အနေဖြင့် လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့် တန်ပြန်
တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် . . . လျှင်မြန်စွာ တန်ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
တော့သည်။

လူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် . . . ခါးစကြောပမာငှက်
ကြီးတောင်ခါးကို လေထဲတွင်အဆက်မပြတ်ဝေယမ်း၍ တိုက်ခိုက်နေ
သည့်စိန်မြားထံသို့ . . . ရုတ်တရက် ခုန်ဝဲရောက်ရှိသွားကာ စိန်မြား

၏ခါးကိုင်လက်ကို သူ၏ညာလက်ဖြင့် လျှင်မြန်စွာဖမ်းယူချုပ်နှောင်လိုက်ပြီးလျှင် . . သူ၏ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးဖြင့် စိန်တိုး၏ညာဘက်ရင်အုံနေရာသို့ ဆတ်ကနဲထိုးထည့်လိုက်ရာ . . စိန်တိုးမှာထိုနေရာတွင်ပင် ပုံလျှက်သားလဲကျသွားရလေတော့သည် . . ။

“အင့် . . .”

“အား . . .”

လူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ ထိုနေရာတွင်ရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိဘဲ နောက်ကြောမှညာခြေဖြင့်လွှဲကန်ပြီး ကန်ချက်လွဲချော်သွားသဖြင့် ဟန်ချက်ပျက်နေသောတာတေ့ထံသို့ ခုန်ပျံဝင်ရောက်သွားပြန်ကာ တာတေ၏ညာဘက်ရင်အုံနေရာသို့ ဘယ်ဖက်လက်ညှိုးဖြင့်ထိထိမိမိထိုးနှက်လိုက်ပြီး ညာဖက်လက်ကိုပါ ရုတ်တရက်ငှေ့ယမ်းဆန့်တန်းလိုက်ပြန်ရာ . . သူ၏လက်ထဲဒေါင်းမြီးတပ်မြားလေးစင်းသည် သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူပေါ်မှ မတ်မတ်ရု၍တိုက်ခိုက်နေသောကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာထံသို့ အဟုန်ပြင်းစွာပြေဝင်သွားလေတော့သည် . . ။

“ဝိုး . . . ဝှစ် . . .”

“အင့် . . . အား . . .”

တာတေသည်လည်း . . စိန်မြားကဲ့သို့ပင် ရင်အုံနေရာသို့ သွေးကြောကွက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ထိုးနှက်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ထိုနေရာ၌ပင် ပုံလျှက်သားလဲကျသွားလေသည် . . ။

ထိုအဖြစ်အပျက်များမှာ . . မျက်စိတစ်စုံမှတ်၊ လျှပ်တပြက်အတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်သွားခြင်းကြောင့် . . စာဖြင့်ရေးဖွဲ့ပြု၍မမိနိုင်အောင်ပင် မြန်ဆန်လွန်းလှပေတော့သည် . . ။

လူသူတော်သျှောင်တစောင်းက ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာထံသို့ ရုတ်တရက်ပစ်လွှတ်တိုက်ခိုက်လိုက်သော ဒေါင်းမြီးတပ်မြားလေးစင်းအား . . ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာသည် ညာဘက်သို့ အမြန်ခုန်၍ လွတ်အောင်ရှောင်တိမ်းထွက်လိုက်သော်လည်း . . ချစ်တပည့်နှစ်ဦးအပေါ်တွင် အာရုံရောက်နေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် မြားသုံးစင်းကို သွတ်အောင်ရှောင်လိုက်နိုင်ချိန်တွင် နောက်ဆုံးဝင်ရောက်လာသောမြားတစ်စင်းသည် ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာ၏ညာဘက်လက်မောင်းနေရာသို့ စူးနှစ်စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“အစ် . . .”

ပြင်းထန်လှသောဒေါင်းမြီးတပ်မြား၏အရှိန်ကြောင့် ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာသည် အနောက်သို့ လန်ထွက်သွားသော်လည်း . . တန်ချက်ကိုအချိန်မီထိန်းလိုက်ကာ သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူပေါ်တွင်ပြန်ရပ်ဆိုက်ပြီး . . ဘယ်ဘက်လက်ကိုငှေ့ယမ်း၍ လူသူတော်သျှောင်တစောင်းထံသို့ ငွေဒင်္ဂါးမြားများကိုပစ်လွှတ်တိုက်ခိုက်ပြန်ရာ . . လူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ရှောင်ရန်အချိန်မမီတော့သဖြင့် အရပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အမြန်လှဲချ၍ လူးလှိမ့်ရှောင်တိမ်းလိုက်ခဲ့ပေတော့သည်။

ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာပစ်လွှတ်တိုက်ခိုက်လိုက်သော ငွေဒဂါး ပြားများမှာအရိန်အဟုန်ပြင်းထန်လှသောကြောင့် . . လူသူတော် သျှောင်တစောင်းသည် ဇရပ်၏ထောင့်အကွယ်နေရာအထိလိုမဲ့ သွားကာ မတ်တပ်ပြန်ရပ်လိုက်လေသည်။ . . ။

လူသူတော်သျှောင်တစောင်း မတ်တပ်ပြန်ရပ်နိုင်ချိန်တွင် ဇရပ်အပေါ်၌ စာတေနှင့်စိန်မြားတို့နှစ်ဦးမှာ သတိလစ်မေ့မြော နေကြပြီဖြစ်၍ လူသူတော်သျှောင်တစောင်းအနေဖြင့် ကိုးသင်္ချိုင်း ရာဇာတစ်ဦးတည်းကိုသာ ရင်ဆိုင်ရန်ရှိပေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် လူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ဇရပ်၏ ထောင့်အကွယ်ရှိတိုင်နေရာမှ . . ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာရှိရာသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုနေရာမှလှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူပေါ် တွင် ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာအားလုံးဝမတွေ့ရတော့ဘဲ အမှောင်ထုထဲ သို့ . . ဒဿိဒလိုင်ဖြင့် တိုးဝင်သွားနေသည်ကိုသာ မြင်တွေ့လိုက်ရ ပေတော့သည်။

လူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ဒေါင်းမြီးတပ်မြားဒဏ် ရာရရှိသွားသောကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာအား အမိအရဖမ်းဆီးလိုသော် လည်း အဓိကလူသတ်တရားခံနှစ်ဦးဖြစ်သောစိန်မြားနှင့်တာတေ တို့ လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးသွားနိုင်သည့်အဖြစ်ကိုတွေ့မိလိုက်ကာ နေရာတွင်ပင်ရပ်နေလိုက်ပြီး မိမိ၏လက်ညှိုးဒဏ်ကြောင့်သတိလစ်

နေကြသူနှစ်ဦးအားငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။ . . ။

ထိုအချိန်တွင် အလွန်ဝေးကွာလှသောအမှောင်ရိပ်ထဲမှ စာကျည်းစွာအော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည့် ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာ၏အသံ နှုတ်သွင်းကြားကြိုက် ကြားလိုက်ရပေတော့သည်။

“ဒီတစ်ကြိမ်မှာ . . မင်းပညာသာသွားလို့ ငါအရှုံးပေး သိုက်ရပါပြီ လူသူတော်သျှောင်တစောင်း . . ။ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန် ဆုံကြရင်တော့ . . မင်းကိုအနိုင်ယူနိုင်မယ့် ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာအဖြစ် တွေ့ကြရမှာပေါ့ကွာ . . ”

“ရပါတယ် . . ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာ။ မင်းအနေနဲ့ကြိုးစားနိုင် နှင့်ရှိပါတယ် . . ဒါပေမယ့် . . ကျုပ်ရဲ့ ဒေါင်းမြီးတပ်မြားဒဏ်ရာ ဆိုတော့ . . အနည်းဆုံးသုံးလလောက် ကုရလိမ့်မယ်နော် . . ”

“လူဆိုတာ . . သေတစ်နေ့၊ မွေးတစ်နေ့ပါပဲ လူသူတော် သျှောင်တစောင်းရာ . . ။ သေခြင်းတရားကိုမကြောက်လို့ သင်္ချိုင်း တွေမှာပဲ ငါနေထိုင်ခဲ့တာပေါ့။ အခုတော့ . . သေရမှာကို ငါကြောက် နေတယ်ဟေ့ . . ။ အဲဒါကလည်း . . ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်အတွက် ညီညီဖြစ်ရပ်အတွက် . . မင်းကိုကလဲ့စားမချေလိုက်ရဘဲ ငါမသေချင် သေးလို့ပေါ့ . . ။ ငါတို့ ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့ကွာ . . ”

အမှောင်ထဲမှအသံသည် . . တဖြည်းဖြည်း လုံးဝပျောက် ကွယ်၍သွားကာ . . ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည်လည်း တိတ်ဆိပ် ငြိမ်သက်၍သွားလေတော့သည်။

လူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် . . နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ၁၂နာရီထိုးရန်မှာ ၁၅မိနစ်ခန့်သာလိုတော့သည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် . . သက်ပြင်းကိုဝှူးကနဲမှတ်ထုတ်လိုက်ကာ သင်္ချိုင်းဇရပ်ပေါ်တွင်ပင် . . စိတ်အေးလက်အေးထိုင်၍ အနားယူနေလိုက်လေတော့သည်။

မကြာမီပင် . . ၁၂နာရီထိုးသွားသဖြင့် သံချောင်းခေါက်သံ ၁၂ချက်ကိုကြားလိုက်ရပြီးလျှင် သင်္ချိုင်းအဝင်ဝဆီမှကားရပ်သံနှင့် လက်နှိပ်ခါတ်မီးများအလင်းရောင်ဖွေးဖွေးများကိုမြင်တွေ့လိုက်ရပေတော့သည်။

လက်နှိပ်ခါတ်မီးအလင်းရောင်များသည် သင်္ချိုင်းဇရပ်ဆီသို့ဦးတည်၍လာနေကြပြီးလျှင် . . မကြာမီပင် ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးကဦးဆောင်၍ ပုလိပ်သားခြောက်ယောက်တို့ ဇရပ်ပေါ်သို့တက်လာကြလေသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သောပုလိပ်အရာရှိက . .

“ကျွန်တော်က . . တောင်ငူဂါတ်တ ဌာနာအုပ်မြင့်သိန်းပါ။ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကစုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်က . . ဒီည ၁၂နာရီတိတိမှာ ပေကုန်းသူသာန်ကိုသွားပြီး လူသတ်တရားခံတွေကိုဖမ်းမိထားတာသွားခေါ်ပြီး စီအိုင်ဒီကိုအရောက်ပို့ပေးရမယ်လို့ . . ရန်ကုန်ကနေ ဖုန်းနဲ့ဆက်ပြီးညွှန်ကြားလိုက်လို့ ဖုန်းသတင်းကြားတာနဲ့ ထွက်လာရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ . . ဘာတွေများသည်

အကူအညီပေးရဦးမလဲဆိုတာ . . အမိန့်ရှိပါဦးခင်ဗျာ . . ”

“အင်း . . အကူအညီတော့ သိပ်မလိုအပ်တော့ပါဘူး။ ဟောဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ . . ရန်ကုန်ခြောက်ထပ်ကြီးကုန်းက သူဌေးကတော်ဒေါ်တင်မေကြီးကိုသတ်ခဲ့တဲ့ . . လူသတ်တရားခံတွေပါပဲ။ သူတို့ကို မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် . . ရန်ကုန်က စီအိုင်ဒီနဲ့ကိုရောက်သွားအောင်ပို့ပေးနိုင်ဖို့ကိုသာ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေးလိုက်ပါ . . ”

တောင်ငူဂါတ်၏ ဌာနာအုပ်ဦးမြင့်သိန်းသည် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းအား စပ်စုဟန်ဖြင့်တစ်ချက်မျှလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ကာ . .

“ဆရာကြီးဟာ . . ရန်ကုန်မှာ အင်မတန်နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းဆိုတာပါလားခင်ဗျာ . . ”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ဌာနာအုပ်ဦးမြင့်သိန်း၏မေးခွန်းကို ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမရှိဘဲ . .

“ကဲ . . အချိန်ရှိတုန်း တရားခံတွေကိုရန်ကုန်အရောက်ပို့ပေးနိုင်ဖို့ ဌာနာအုပ်ကြီးတို့ကစီစဉ်ပါတော့။ ကျုပ်လည်းသွားချာကိစ္စတွေရှိနေသေးလို့ ခွင့်ပြုပေးဦးတော့ဗျို့ . . ”

သတိလစ်နေသောတာတေနှင့်စိန်မြားတို့အား ပုလိပ်များဘလက်ထိပ်ခတ်ပြီးချိန်တွင် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ဦးခေါင်းများကို . . တစ်ချက်စီအသာအသာ

ပုတ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင်..

“နောက်ထပ်နာရီဝက်လောက်ကြာပြီးရင်.. သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသတိရလာပါလိမ့်မယ်။ ကဲ.. ကျုပ်သွားပြီဗျို့..”

စကားသံအဆုံးတွင် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည်.. ပေကုန်းသင်္ချိုင်း၏အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

မစ္စတာလူသူတော်သျှောင်တစောင်းဟာ...လူသတ်သမားတွေကို သုံးရက်အတွင်းမိအောင်ပမ်းပေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့...သူ့ရဲ့ကတိအတိုင်း...မနေ့ညက လူသတ်သမားစိန်ပြားနဲ့တာတေတို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပမ်းပေးလိုက်တယ်ဗျ...။

စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာ စတီး ဝတ်

နံနက်စောစော... ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှေ့၌ မော်တော်ကား
 တစ်စီး၏စက်ရပ်သံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လေရာ
 စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်၏စကိုဒါကားလေးဖြစ်နေလေသည်။
 “စောစောစီးစီးရောက်လာပုံထောက်တော့ တစ်ခုခုထူးနေ
 ပြီထင်တယ်။ ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ။ ညက တောင်ငူကိုဖုန်းဆက်
 လိုက်တာ... အခြေအနေကောင်းရဲ့လား။ ဆရာကြီးလူသူတော်
 သျှောင်တစောင်းဆီကရော ဘာတွေသတင်းထူးသေးလဲ...”
 “ဘာတွေ ထူးခြားနေမှန်းတော့... တိတိကျကျမသိရသေး

သုံးရက်တိတိ ကတိတည်တည်

မိဘူးဗျာ။ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းဆီကလည်း လုံးဝ
 ဆက်သွယ်ပါဘူး...”
 “ဆရာကြီးက... ကိစ္စပြီးပြီးခြင်းဆက်သွယ်မယ်ဆိုပြီး ဘာ
 လို့များ မဆက်သွယ်ပါလိမ့်နော်...”
 ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းအတွက်
 ဇိတ်ထဲတွင် ပူပင်နေမိလေတော့သည်။
 “မနက်စောစောမှာ... စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာစတီးဝပ်
 ဆီက အင်းစိန်စီအိုင်ဒီဇွဲကိုအမြန်ဆုံးလာခဲ့ဖို့ ဖုန်းဝင်လာတာနဲ့
 ခင်ဗျားကိုလာဝင်ခေါ်တာပါ...။ ကဲ... သွားကြစို့ဗျာ...”
 စီအိုင်ဒီဇွဲ၏အစည်းအဝေးခန်းထဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်
 ရှိသွားသောအချိန်တွင် စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာစတီးဝပ်နှင့်အတူ
 စီအိုင်ဒီဇွဲစုံထောက်ကျော်များစွာကိုလည်း တွေ့ရှိရလေသည်။
 ထိုအခန်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသေး
 သော ပုလိပ်ရုပ်ပေါက်နေသူနှစ်ဦးကိုလည်းတွေ့ရှိရပေသည်။
 စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာစတီးဝပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး
 အားမြင်လိုက်ရသည်နှင့် စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်အားမျက်လုံးပြူး
 ကြီးဖြင့်စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာဖြင့်...
 “ကဲ... တစ်ခါတည်းသာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါ...။ အစည်း
 အဝေးက... အခုမှစမှာဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ဗျာ...။
 စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်လည်း မနေညကတောင်ငူဂါတ်ခန်းကို

ကြိုတင်အချိန်ကိုက်ပြီး ဖုန်းဆက်ထားတဲ့လူဆိုတော့... နောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်တွေကို သိပ်သိချင်နေမှာပေါ့... ။ ဟုတ်လား... ”

ဟုဂေတော့တော့လေသံဖြင့် ပြောဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာစတီးဝပ်အားကြည့်ရသည်မှာ စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်က ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏ အစီအစဉ်အတိုင်းလုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ရာတွင် အဖြစ်အပျက်၊ အခြေအနေတို့ကို သူ့အားကြိုတင်အသိမပေးခဲ့ခြင်းအတွက်... စိတ်ဆိုးလိုဟန်ရှိပေသော်လည်း... အဓိကအချက်ဖြစ်သည့် လူသတ်တရားခံများကို အချိန်မီဖမ်းဆီးရမိလိုက်ပြီဖြစ်၍... မည်သို့မျှအပြစ်မတင်နိုင်တော့သည့်အခြေအနေမျိုးပင်ဖြစ်ပေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို... ဝမ်းသာစရာသတင်းကောင်းတစ်ခု ပြောပြရဦးမယ်... ။ မစ္စတာလူသူတော်သျှောင်တစောင်းဟာ လူသတ်သမားတွေကို သုံးရက်အတွင်းမိအောင်ဖမ်းပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ကတိအတိုင်း မနေ့ညကလူသတ်သမားစိန်မြားနဲ့တာထေတို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖမ်းပေးလိုက်နိုင်တယ်ဗျ... ”

စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာစတီးဝပ်သည် ပုလိပ်ရုပ်ပေါက်နေသောလူစိမ်းနှစ်ဦးဘက်သို့ လက်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်ကာ...

“သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့... မစ္စတာဇင်ယော်ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားထားတဲ့... တောင်ငူဂါတ်က အိုင်ပီချစ်ခင်နဲ့လူဆိုးထိန်းမြမောင်တို့ပါပဲ... ။ မစ္စတာဇင်ယော်အမိန့်အတိုင်း တောင်ငူ

ဂါတ်ဌာနာအုပ်က လူသတ်တရားခံနှစ်ယောက်ကို... စီအိုင်ဒီအရောက်လာဖို့ဖို့တာဝန်ပေးလိုက်လို့ ရောက်လာကြတာပါပဲ... ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူနှစ်ယောက်ဘက်သို့လှည့်၍... ကျွန်ုပ်အလွန်သိချင်နေသော အချက်ကို မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းက... ဘယ်ကိုရောက်သွားတာလဲဗျ... ”

“အဲဒါတော့... ကျွန်တော်တို့လည်းမသိပါဘူး။ တောင်ငူကပေတုန်းသူသာန်မှာ လူသတ်တရားခံနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့လက်ထဲအပ်လိုက်ပြီး... ညမှောင်မှောင်မည်းမည်း ဆယ့်နှစ်နာရီအချိန်ကြီးမှာ... သင်္ချိုင်းအပြင်ကို ပြန်ထွက်သွားပါတယ်... ”

စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာစတီးဝပ်သည် ထိုလူနှစ်ယောက်အား မျက်ရိပ်ပြလိုက်ကာ...

“ကဲဗျာ... ။ ကျုပ်တို့လူတွေ အားလုံးဆုံနေကြပြီဆိုတော့ ညက ရထားပေါ်မှာကြုံခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကိုပါ... အသေးစိပ်ပြောပြလိုက်ပါတော့... ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့လည်း စီအိုင်ဒီကစုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်က ဖုန်းထဲမှာညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း... ဒီတရားခံနှစ်ယောက်ကို အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးကိုအရောက်ပို့ဖို့အမြန်ဆုံးစီစဉ်ကြရပါတယ်... ။ ကျွန်တော်နဲ့ လူဆိုးထိန်းမြမောင်တို့နှစ်ယောက်ကို ဌာနာအုပ်ကြီးဦးမြင့်သိန်းကတာဝန်ပေးတာနဲ့ တရားခံနှစ်ယောက်

ကို ညတွင်းချင်းပဲရန်ကုန်ကိုပို့နိုင်ဖို့... မန္တလေးကလာတဲ့ လော်ကယ်ရထားမှာ... အိပ်ခန်းတစ်ခန်းရအောင် အပြန်စီစဉ်လိုက်ကြရပါတယ်..”

အိုင်ပီချစ်ခင်ကပင်ဦးဆောင်၍ ရှင်းပြနေလေသည်။

“ညနှစ်နာရီမှာ... ရထားဆိုက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့တရားခံနှစ်ယောက် အိပ်စင်တွဲမှာအိပ်ခန်းတစ်ခန်းယူပြီး ရထားပေါ်တက်လိုက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အိပ်ခန်းကိုသော့ခတ်လိုက်ပြီး... တရားခံနှစ်ယောက်ကိုလည်း လက်ထိပ်တွေကိုသံတိုင်တစ်ခုမှာ တွဲခတ်လိုက်ပြီးပြီဖို့... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း စိတ်အေးလက်အေးရထားပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး လိုက်လာခဲ့မိကြတာပေါ့ခင်ဗျာ... ။ ရထားက အရှိန်နဲ့ခွတ်မောင်းနေတာဆိုတော့ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်စီးလည်း... ဘယ်လိုရန်သူမျိုးကိုမှ စိုးရိမ်နေစရာမလိုတာမို့ ခါတိုင်းရန်ကုန်ကိုတရားခံတွေပို့ရရင်လည်း တရားခံတွေကို အပေါ်ဘက်အိပ်စင်မှာလက်ထိပ်နဲ့တွဲခတ်ထားပြီး သွားနေကြဖို့ အကျင့်တစ်ခုလိုတောင်ဖြစ်နေပါပြီခင်ဗျာ..”

အိုင်ပီချစ်ခင်သည် မောသွားဟန်ဖြင့်ရေတစ်ခွက်ကိုငဲ့သောက်လိုက်လေသည်။

“အဲဒီလိုနဲ့... ရထားကပဲခူးဘူတာကိုကျော်လာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း... အိပ်ချင်လာကြတာနဲ့ မွေးကန်အိပ်ပျော်သွားကြပါတယ်..”

“ဒီအချိန်မှာ... ကျွန်တော့်နားထဲက အသံတစ်သံကိုကြားလိုက်ရတာမို့ ဖြတ်တန်လန်နီးလာပြီးကြည့်လိုက်တော့ ရထားခေါင်ဒီပေါ်ကနေကြိုးနဲ့တွယ်ဆင်းလာနေတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရပါတယ်..”

လူဆိုးထိန်းမြမောင်သည်... ဆရာဖြစ်သူအိုင်ပီချစ်ခင်တစ်ယောက် မောပန်းနေသည့်အဖြစ်ကိုရိပ်မိလိုက်သဖြင့်..

“ဟုတ်ကဲ့... ။ ကျန်တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ကျွန်တော်ပဲဆက်ရှင်းပြပါမယ်ခင်ဗျာ... ။ အဲဒီလို... ရထားခေါင်မိုးပေါ်ကနေကြိုးနဲ့တွယ်ဆင်းလာတဲ့လူဟာ ရုတ်တရက်ကျွန်တော်တို့ရဲ့အိပ်ခန်းထဲအထိခုန်ဝင်လာပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုတိုက်ခိုက်လိုက်ပါတယ်... ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ အငိုက်မိသွားတာမို့ သူ့ရဲ့လက်သီးချက်တစ်ချက်စီမိသွားတာနဲ့ အိပ်စင်ပေါ်မှာပဲသတိလစ်သလိုဖြစ်သွားကြရပါတယ်... ။ သူက ဘယ်လိုပညာရပ်တွေသုံးပြီးတိုက်ခိုက်တာလဲတော့ မသိပါဘူးဆရာတို့ရယ်... ။ သူ့ရဲ့ဘယ်ဖက်လက်သီးကရင်အုံနားကိုလာထိတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မလှုပ်နိုင်၊ မရှားနိုင်အောင်ဖြစ်သွားကြပြီး သူလုပ်နေသမျှကို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းဖို့တောင် အသံမထွက်နိုင်ကြတော့ပါဘူး..”

“အဲဒါဟာ... သွေးကြောကို လက်သီးနဲ့ဆတ်ထိုးပြီးသွေးကြောပိတ်လိုက်တဲ့ရှေးဟောင်းပညာရပ်တစ်မျိုးပဲဗျာ..”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကြားဖူးထားသည့်ဗဟုသုတကိုပြောပြရင်း ဆရာဝင်လုပ်လိုက်လေသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့။ ။ အဲဒီလို မလှုပ်မရှားနိုင်ဖြစ်နေပြီး သူ့လုပ်သမျှငြိမ်ခံနေရတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကိုသေချာကြည့်လိုက်တော့။ ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ညာဘက်လက်မောင်းရင်းကရင်အုံနေရာမှာ ဒဏ်ရာရနေတာကိုတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ။ သူ့ရဲ့ဘယ်ဖက်လက်နဲ့ အဲဒီဒဏ်ရာကိုဖိအုပ်ထားပေမယ့် ဒဏ်ရာကသွေးတွေစိမ့်ထွက်နေတာကိုလည်း သတိထားမိပါတယ်။ ။ သူဟာ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ရှေ့နားကိုတိုးကပ်လာပြီး ကျွန်တော်အင်္ကျီနဲ့ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲမှာလက်ထိပ်ဖြတ်ပေးဖို့သော့ကိုလိုက်ရှာနေပါတယ်။ ။ သော့ကဆရာအိုင်ပီချစ်ခင်ရဲ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာရှိနေတာဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာရှာလို့မတွေ့နိုင်ဘဲဖြစ်နေချိန်မှာ အိပ်စင်ပေါ်ကတာတေဆိုတဲ့ တရားခံက ‘သော့တွဲက။ ။ ဒီဘက်လူရဲ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာရှိတယ် ဆရာကြီး’လို့ လှမ်းပြောလိုက်တာကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ။”

“အဲဒီဒဏ်ရာနဲ့လူဟာ။ ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က ကျော်ပြီး အိုင်ပီချစ်ခင်ရဲ့ဘောင်းဘီအိတ်ကို နှိုက်ယူမလို့ပြင်နေတုန်းမှာပဲ အိပ်ခန်းတံခါးကို တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ခေါက်နေသံကထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ ။ ဒဏ်ရာနဲ့လူဟာ သော့တွဲကိုမနှိုက်ဖြစ်တော့ဘဲ။ ။ မတ်မတ်ပြန်ရပ်လိုက်ပြီး ‘ဘာကိုစွန့်လို့လဲဟေ့’ လို့ အသံမာမာနဲ့ လှမ်းမေးလိုက်ချိန်မှာ ‘လက်မှတ်စစ်ဆေးချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ’ ဆိုတဲ့

အသံအေးအေးလေးကိုကြားလိုက်ရတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ဆတ်ကနဲတုန်ခါသွားပါတယ်။ ။

လူ့ဆိုးထိန်းမြဲမောင်သည်လည်း စကားဆက်တိုက်ပြောလိုက်ရသဖြင့်မောပန်းသွားဟန်ဖြင့် ရေတစ်ခွက်ကိုငဲ့သောက်နေလေသည်။ ။

“ဒဏ်ရာနဲ့လူက။ ။ အသံမာမာနဲ့ ‘ဒီအခန်းထဲမှာ လူမမာတစ်ယောက်အိပ်နေလို့ နောက်မှလာစစ်ကွာ။ ။’ လို့ ပြောလိုက်ပေမယ့် အခန်းအပြင်ဘက်ကလူဟာလေသံအေးအေးနဲ့ပဲ ‘လူမမာတစ်ယောက်ဆိုတာ ညာဘက်ရင်အုံနားမှာမြားမှန်ထားတဲ့လူမမာလားကွယ်။ ။ ဒါဆိုရင်။ ။ ကျုပ်က သိပ်သူ့ကိုတွေ့ချင်နေတာပါ’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်သံကိုကြားလိုက်ရပြီး အိပ်ခန်းတံခါးသော့အိမ်ထဲကို တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ထည့်ဖွင့်နေတဲ့အသံတူစွဲတို့ကြားလိုက်ရတာနဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့လူဟာဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေတဲ့သူ့ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီးအိပ်စင်ပေါ်ကတရားခံနှစ်ယောက်ကို ‘တပည့်တို့ရေ။ ဆရာအနေနဲ့။ ။ အချိန်မီကယ်ဖို့ကြိုးစားတာ အောင်မြင်ကားနီးကျမှရန်သူတော်ကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းက ရောက်လာပြန်ပြီကွယ်။ ။ မင်းတို့ရဲ့ကံပေါ့ကွယ်။ ။’ လို့ လှမ်းပြောလိုက်ပြီးဖွင့်ထားတဲ့ရထားပြတင်းပေါက်ကကြိုးကိုခွန်ဆွဲပြီး ရထားတဲ့ခေါင်မိုးပေါ်ကိုပြန်ထက်သွားတယ်။ ။ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ ရထားအိပ်ခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး။ ။ တောင်ငူသင်္ချိုင်းမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ဆရာကြီးလူသူ

တော်သျှောင်တစောင်းဟာ အခန်းထဲကိုပြေးဝင်လာပြီး တစ်ခန်းလုံး အခြေအနေကိုစေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မလှုပ်နိုင်၊ မရှားနိုင်ဖြစ်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာအိုင်ပီချစ်ခင်တို့ကိုမြင်တော့မှ ပြတင်းပေါက်မှာတွဲလောင်းကျနေတဲ့ကြီးကို လက်နဲ့ ဆွဲကြည့်လိုက်ပြီး 'အင်း.. ဒီတစ်ခါလည်း လွတ်သွားပြန်ပြီ.. ။ သူ့ကံပေါ့လေ' လို့ ညည်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ရဲ့ဇက်ပိုးတွေကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ရွိုက်ချပေးလိုက်တယ်။ သူ့ပညာက.. အတော်ဆန်းပါတယ်ဗျာ။ သူ့ရွိုက်ချပေးလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးဟာနွေးကနဲ ဖြစ်သွားပြီး မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်ဖြစ်နေတဲ့ဝေဒနာဟာလည်း.. လုံးဝပျောက်သွားပါတော့တယ်.. ။ သူကရထားပြတင်းတံခါးပေါက်ကို ပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး 'ကိုယ့်လူတို့.. ဒီတစ်ခါတော့ အိပ်ငိုက်မနေကြနဲ့တော့.. ။ တံခါးလာခေါက်ရင်လည်း သေနတ်တွေထုတ်ထားပြီး မှသာဖွင့်ပေးပါ.. ။ ရန်သူကို.. အထင်မသေးကြပါနဲ့' လို့ ပြောပြီး အခန်းတံခါးကိုပြန်ပိတ်ပေးပြီး ထွက်သွားတော့တာပါပဲဗျာ။"

လူဆိုးထိန်းမြဲမောင်၏စကားကိုကြားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည်ဝမ်းသာအားရပင်..

"ဒါဆို.. ဆရာကြီးဟာ ရန်ကုန်မှာပဲရှိနေမှာသေချာတာပေါ့ဗျ.. ။ ရထားပေါ်မှာ ဆရာကြီးပါလာတာပဲ.."

"ဟုတ်ပဲ ကိုသိန်းမောင်ဧရ။ ကျုပ်က ရန်ကုန်မှာပါပဲ.. ထိုကဲ့သို့ပြောဆိုရင်းအခန်းထဲသို့ဝင်လာသူမှာ ကျွန်ုပ်အ

လွန်တွေ့ချင်နေသောဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဆရာကြီးသည် စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာစတီးဝပ်ဘက်သို့လှည့်၍..

"ဆော့ဇိုးပဲ မစ္စတာစတီးဝပ်.. ။ တရားခံတွေကိုအားပေးကူညီခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်နောက်ကိုဆက်လိုက်နေလို့ ကျွန်ုပ်နောက်ကျသွားတာပါ.."

"အိုး.. ရပါတယ်မစ္စတာသျှောင်တစောင်း။ ကျွန်ုပ်လည်း အကြောင်းစုံကို ခုနကမှသိရတာပါ.. ။ တရားခံတွေကို အချိန်မီဖမ်းပေးတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.."

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင်အလွန်သိချင်နေသောကိစ္စကိုမေးမြန်းစပ်စုလိုက်မိလေတော့သည်။

"ဆရာကြီးက ဒီလူသတ်တရားခံနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို သဲလွန်စတွေ့ရပြီးဖမ်းမိခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြပေးပါဦးဆရာကြီး.."

"အင်း.. ကျုပ်ကလည်းရှင်းပြဖို့လာခဲ့တာပဲဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ခြောက်ထပ်ကြီးကုန်းကအိမ်ကြီးကိုသွားခဲ့ကြတာက စပြောရမှာပေါ့ဗျာ.."

"ဟုတ်ကဲ့.. ပြောပါဆရာကြီး.."

"အဲဒီခြံကြီးထဲက.. ခြံစောင့်ကြီးဦးဖြူသီးကို မေ့ဆေးပေး

ပြီးထားခဲ့တဲ့မြက်ခင်းအစပ်မှာ နေလဂိုဏ်းကငွေဆွဲပြားနဲ့ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်တိုကိုတွေ့ခဲ့တာ မှတ်မိကြမှာပေါ့..”

“ဟုတ်ကဲ့.. မှတ်မိပါတယ်ဆရာကြီး..”

“အဲဒီမှာ.. ငွေဆွဲပြားလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတော်စင်ဦးမြသာဆီရောက်သွားကြတော့ ငွေဆွဲပြားပိုင်ရှင်ဟာမောင်ချစ်ဖေဆိုတဲ့ကောလိပ်ကျောင်းသားဆိုတာ သိခဲ့ရပြန်တယ်နော်..”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဆရာကြီး”

“အဲဒီတော့.. တရားခံစာရင်းထဲမှာ မောင်ချစ်ဖေဆိုတဲ့ကောလိပ်ကျောင်းသားဟာ အလိုလိုစာရင်းဝင်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် နေလဂိုဏ်းရဲ့အဖွဲ့ဝင်အမှတ်ခန့်ခွဲကပြောပြလို့ မောင်ချစ်ဖေဟာလွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကသေဆုံးသွားပြီးတဲ့အကြောင်းနဲ့ သင်္ချိုင်းမှာ မြေမြှုပ်တုန်းကငွေဆွဲပြားလေးကိုပါအသေအချာထည့်ပေးလိုက်တာကိုသိလိုက်ရတော့ သဲလွန်စငွေဆွဲပြားလေးရဲ့နောက်ဆုံးနေရာဟာ ပေကုန်းသုသာန်ဖြစ်နေတော့တာပေါ့..”

“မှန်လိုက်လေ.. ဆရာကြီးရယ်..”

ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှလူအားလုံးတို့သည် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းရှင်းပြနေသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေကြပေသည့်။

“ကျုပ်လည်း.. ခင်ဗျားတို့နဲ့ အချိန်အချက်လုပ်ခဲ့ပြီး တောင်ငူပေကုန်းသုသာန်ကိုအမြန်သွားရတာပေါ့..။ ပေကုန်းရွာ

ကိုရောက်သွားတော့.. အသုဘတစ်ခုနဲ့ကြုံနေတာမို့ ကျုပ်လည်း နှစ်ဖက်ပြီးအသုဘလိုက်ပို့လိုက်တယ်..။ အဲဒီမှာတင် ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာကို သုဘရာဇာပေတိုးအဖြစ်နဲ့တွေ့လိုက်ရတော့တယ်။ ကျုပ်လည်းပိုပြီးသေချာအောင် သင်္ချိုင်းရပ်အနီးအနားမှာကြည့်လိုက်တော့ ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်တိုတွေကိုတွေ့တာနဲ့ တစ်ခုကိုကောက်ယူပြီး ကျုပ်သိမ်းထားတဲ့ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်တိုနဲ့နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်တော့ အတူတူပဲဖြစ်နေတာကိုတွေ့ရတော့တယ်..။ ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်ဆိုတာက.. ဆေးရွက်ကြီးအပွဲ့တွေကို သတင်းစာစက္ကနဲ့ကိုယ်ဆိုင်လိပ်သောက်ကြတဲ့ဆေးလိပ်မျိုးဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လိပ်ပုံချင်းမတူကြဘူးလေ..။ ကျုပ်တွေ့နေရတဲ့ဆေးလိပ်ဆိုတွေက ဘယ်သန်တစ်ယောက်တည်းကလိပ်ထားတဲ့ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်မျိုးတွေပဲဗျ..”

“ဆရာကြီးကတော့.. စေ့စပ်သေချာပါပေတယ်ဗျာ”

“သိပ်လည်းအထင်မကြီးနဲ့ ကိုသိန်းမောင်ရေ..။ ကျုပ်ဆက်ပိုလျှင်တဲ့ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာက.. ကျုပ်ရှုပ်ဖျက်ပြီးရောက်လာတာကိုရိုင်းမိလိုက်တာမို့ ညဘက်မှာ.. ကျုပ်ကပေကုန်းသုသာန်ရပ်မှာသွားဖမ်းတော့ အမှောင်ထဲကပဲစောင့်ရင်ဆိုင်တယ်။ အဲဒီမှာကျုပ်ရဲ့ဒေါင်းမြီးတပ်မြားဒဏ်ရာတစ်ချက်ပဲရလိုက်ပြီး အလွတ်ရင်းထွက်သွားနိုင်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါတောင်မှ ကျုပ်ကကိုးစားပြီးဖမ်းထားတဲ့သူတပည့်တရားခံနှစ်ယောက်ကို ရထားပေါ်မှာလိုက်ကယ်တာ..”

ပြန်လွတ်သွားတော့မလိုဟာ သိသိလေးပဲလိုသွားတယ်မဟုတ်လား ကျုပ်လည်း ရထားတစ်တွဲလုံးအနံ့လိုက်ရှာတာမတွေ့လို့ ရထားရဲ ပြီးနှစ်နာရီကျော်လောက်အထိ ရထားတွဲတွေနားမှာစောင့်ကြည့်နေ လိုက်တာ အခုမှပဲလက်လျှော့ပြီးပြန်လာခဲ့တာပဲ. . ။ ရထားအနိမ့် နည်းနည်းလျှော့တဲ့အချိန်မှာ စွန့်စားပြီးခုန်ဆင်းသွားတယ်နဲ့ တူမ ရဲ့ဗျာ. . ”

ဆရာကြီးသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီးလျှင်. .

“ကိုင်း. . ကျုပ်တာဝန်ကတော့ပြီးပြီ. . ။ ဒီလူသတ်သမား တွေက. . ဒေါ်တင်မေကြီးကိုဘာကြောင့်သတ်သွားသလဲဆိုတာကို အဖြစ်မှန်သိအောင်စုံစမ်းဖို့. . ခင်ဗျားတာဝန်ပဲကျန်တော့တယ် ဦးဇင်ယော်ရေ။ ကျုပ်ကတော့. . ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာကိုအုပ်မိအောင် လိုက်ရဦးမယ်ဗျို့။”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း သည်အစည်းအဝေးခန်းထဲမှလူများအားနှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွား လေတော့သတည်း. . ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြမည့်. . လူသတ်တရားခံစိန်မြားနှင့်တူ တေတို့၏ထွက်ဆိုချက်များကို အမှုတွဲအတိုင်းရေးသားဖော်ပြလျှင် စာဖတ်သူများအနေဖြင့်. . ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဝတ္တ ကဲ့သို့ရေးသားတင်ဆက်လိုက်ပါသည်) စာရေးသူ

အဲဒီမှာတင်...သပွတ်အူကစာကလေးသိုက်ကို ပြောလိုက် တာကတော့... “ဟေ့ကောင်...ဘေးကိုကပ်ပေးလိုက်။ ငါတို့ နှစ်ဦးစလုံးထက်ပိုဂှုပ်တဲ့...အငြိမ်လှေကြီးလာနေပြီဟေ့။ ကျော်တက်ပလေ့စေ” လို့ ပြောပြီး...ဘေးကိုကပ်ပေးလိုက် ကြရတာပေါ့ကွာ”

ထမင်း ချက်ကြီး ဦးကြွက်နီ

စိန်မြား၏ထွက်ချက်

ရန်ကုန်မြို့၏ ရေကျော်ရပ်ကွက်ဟုခေါ်သောရပ်ကွက်တွင် အငြိမ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရှိလေသည်။ ထိုအငြိမ်အဖွဲ့၏အမည်ကား ရွှေပိတုန်းတင်မေအငြိမ်အဖွဲ့ဖြစ်ပြီးလျှင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးမှာ ရုပ်ရည်ချောမောသလောက်၊ အကကောင်းလှသော နာမည်ကြီးမင်းသမီး ရွှေပိတုန်းတင်မေပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအငြိမ်အဖွဲ့ကြီး၏အငြိမ်ထောင်ဆရာကား တေးပြု၊ စာဆို၊ ဒါရိုက်တာဦးပါနောက်ဖြစ်ပြီး.. လူရွှင်တော်များမှာလည်း ထိုခေတ်အခါကအလွန်နာမည်ကြီးလှသော ရွှေမြားနှင့်ငွေမြားဆိုသည့်

လူရွှင်တော်ကြီးများဖြစ်ကြပေရာ.. ရွှေပိတုန်းတင်မေအငြိမ်အဖွဲ့သည် ပွဲချီစိပ်စိပ်ကနေရသည့်အောင်မြင်နေသောအငြိမ်အဖွဲ့ကြီးပင်ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့တွင်.. အငြိမ်အဖွဲ့သားများအကတိုက်နေကြစဉ် မြင်းလှည်းတစ်စီးအငြိမ်ထောင်ဆရာအိမ်ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာကာ နောက်ပိုင်းမင်းသားကြီးစိန်အောင်လွင်သည်အထုပ်အပိုးများကို.. လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ အောက်သို့သယ်ချနေလေတော့သည်။

“ဟာ.. မင်းသားကြီး အညာကပြန်ရောက်လာပြီဟေ့.. အညာပုန်းရည်ကြီးတွေမှာလိုက်တာ ပါလာရဲ့လားမသိဘူး..”

“ညည်းတို့ကလည်း အစားအသောက်ပဲမေးနေကြတယ်။ အထုပ်အပိုးတွေလည်း ဝိုင်းမကြပါဦး..”

“ပုန်းရည်ကြီးမပါပဲတော့.. မသိဘူး။ ကောင်လေးတစ်ယောက်တော့ပါလာတယ်.. ။ ရုပ်ရည်လေးက သနားကမားလေးပဲတော့..”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုနေကြသည့်အသံများက နောက်ပွက်ညံ့၍သွားပေသည်။ ယိမ်းသမလေးများကလည်း.. တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စိချီ၍ တွတ်ထိုးနေကြလေသည်။

“မင်းသားကြီး အညာကပြန်လာတာ.. နင်တို့အဖေပြန်လာတယ်များမှတ်နေကြသလား.. ။ ကဲ.. တိတ်ကြစမ်းဟေ့..”

အငြိမ့်ထောင်ဆရာဦးပါနောက်က အော်ဟစ်ငေါက်ငေါက် လိုက်တော့မှပင် . . အားလုံးငြိမ်သွားကြလေတော့သည်။

“ယိမ်းထဲက . . ဟာမတွေ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကြစမ်း မစပ်စုကြနဲ့ . . ။ နင်တို့ယိမ်းညီနေမှ ငါထမင်းစားရမှာဟာ . .

အငြိမ့်ထောင်ဆရာဦးပါနောက်၏စကားကြောင့် ယိမ်းသူ မလေးများသည် ယိမ်းအကကိုဆက်၍ တိုက်နေကြလေတော့သည်။ အပြောင်အပျက်ပြောတတ်သော လူရွှင်တော်ရွှေမြားက . .

“ဦးပါနောက်က ယိမ်းညီမှထမင်းစားရမယ်ဆိုတော့ . . ကျုပ်တို့လူရွှင်တော်တွေက ကြီးစားဖို့မလိုတော့ဘူးပေါ့လေ . . ဟုတ်လား . . ”

“ဟကောင်ကြီးရ . . ။ နင်တို့လူရွှင်တော်တွေရယ်ရတော့ ငါက . . ထမင်းပိုစားရတာပေါ့ . . ”

ထိုအချိန်တွင် နောက်ပိုင်းမင်းသမီးကြီးဥဩတင်ကလည်း ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမယ် . . အငြိမ့်ထောင်ကြီး။ ကျွန်မမှာဖြင့် ဆိုလိုက် ဝိုလိုက်ရတာ . . တစ်ညတစ်ည နားရတယ်ကိုမရှိပါဘူး။ ကျွန်မက မဆို၊ မဝိုရင်လည်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်လားရှင် . . ”

“ဒီမယ် ဥဩတင် . . ။ လူရွှင်တော်တွေရယ်ရရင် ထမင်း ပိုစားရမယ် . . ။ နင်က . . အဝိုကောင်းတော့ ထမင်းတွေပိုလာပြန် ပြန်စား၊ ခွေးစားတောင်ကြွေးလို့ရတာပေါ့ဟာ . . ”

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ”

အငြိမ့်အဖွဲ့သားများမှာ အငြိမ့်ထောင်ဆရာဦးပါနောက် ၏ဟာသစကားကြောင့် အားလုံးဝိုင်း၍ ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့ သည်။

“ကဲ . . မင်းသားကြီးရေ . . ။ ဆိုစမ်းပါဦး။ ဒီကောင်လေး က ဘယ်သူတုန်းဗျ . . ”

“အဲဒီကိစ္စကို . . ကျုပ်လည်းပြောပြတော့မလို့ပါပဲ အငြိမ့် ထောင်ဆရာကြီးရယ် . . ”

“ဆိုစမ်းပါဦး . . ”

“ဒီသူငယ်နာမည်က . . မောင်သိန်းတန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျုပ်နဲ့ကတော့ . . ဆွေရိပ်မကင်း၊ မျိုးရိပ်မကင်းထဲကပေါ့ဗျာ . . ။

အတန်းပညာလည်း ရှစ်တန်းအထိသင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့မိဘနှစ် ဦးလုံး ဆုံးပါးသွားကြပြီဆိုတော့ . . ရွာကဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ နေနေရတာပါ။ ဒီသူငယ်က . . ဇာတ်အငြိမ့်ပညာတွေကိုလည်း အလွန်ဝါသနာပါတာမို့ ကျုပ်တို့အငြိမ့်အဖွဲ့မှာလိုအပ်တာခိုင်းနိုင် ခေါ်လာခဲ့တာပဲ . . ”

အငြိမ့်ထောင်ဆရာဦးပါနောက်သည် မောင်သိန်းတန်ဆို သောသူငယ်အား တစ်ချက်မျှအကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး . .

“ဟုတ်ပြီ . . ကျုပ်အဖွဲ့မှာ အင်အားတစ်ယောက်တိုးတာ မလိုဘူး . . ။ ခင်ဗျားနဲ့ဆွေမျိုးတော်နေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်အနေ

နဲ့လက်ခံရမှာပေါ့..”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အငြိမ့်ထောင်ကြီးရယ်..။ ကဲ.. လူလေးမောင်သိန်းတန်။ ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်လေ..”

“ဟုတ်ကဲ့..။ ကျွန်တော့်ကို လိုလိုလားလားလက်ခံစာ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်..။ အဘကြီး ခိုင်းချင်တာခိုင်းနဲ့ ပါတယ်ခင်ဗျာ..”

“အေးကွာ..။ လောလောဆယ်တွေမှာ ဟောဒီကထာပညာ ချက်အဘဦးကြွက်နီနဲ့ တွဲနေပြီး အဘခိုင်းသမ္မုတိုင်းလုပ်ပေးပေါ့..”

အငြိမ့်ထောင်ဆရာဦးပါနောက်က.. အသက်ကြီးကြီး ဝိတ်ကောင်းရှိပုံရသည့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးအားလက်ညှိုးညွှန်ပြော တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်..။

လူရွှင်တော်ငွေမြားသည် မောင်သိန်းတန်အားခြေဆီ ခေါင်းဆုံးကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်ကာ..

“မင်းက.. အကတွေ၊ အဆိုတွေမှာ အတော်ဝါသနာ တယ်ပေါ့..။ ဟုတ်လား..”

“ဟုတ်ကဲ့.. ခင်ဗျာ..”

“ဒါဖြင့်.. မင်းက အဆို၊ အကတတ်သလား..”

“ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဆိုတတ်၊ ကတတ် တယ်ခင်ဗျာ..”

“အင်း.. မင်းကရုပ်ရည်လေးလည်းရှိတော့ တစ်ချိန်နီ

မှာမင်းသားဖြစ်လောက်ပါရဲ့..”

“ကျွန်တော်က.. ရွာမှာတော့ မင်းသားပဲဗျာ..။ ရွာက ဦးပတ်ဝိုင်းမှာ ကျွန်တော်ပဲ ဆိုတယ်၊ ကတယ်လေ..”

“ဒါဖြင့် မင်းရတဲ့သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်နဲ့ ဆိုပြ၊ ကပြပါ လားကွာ..”

“ရပါတယ်..။ ကျွန်တော် ဆိုပြပါမယ်..။ ဗုံထောက်သီ ချင်းလေ..။ ရွာကဦးဝိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဆိုနေကြသီချင်းပေါ့..”

လူရွှင်တော်ငွေမြားက ဗုံထောက်တီးလုံးကိုပါးစပ်ဆိုင်းဖြင့် တီးပေးလိုက်လေရာ အဆိုဝင်ရမည့်နေရာရောက်သည်နှင့်..

“အရှေ့ဆိုတောင်ပေါ်ဗိုးဆီက လိပ်ခွတ်လို့သမင်သေ.. ဗုံပတ်လက်နေ..”

ဒူးကိုမှန်လို့.. မျက်စေ့ကျိုးတယ်၊ ဒူးကိုမှန်လို့.. မျက်စေ့ ကျိုးတယ်..။ အလိုဗျာ.. သွား ဟောက်တောက်ကန်း.. ကန်း..”

ပါးစပ်ဆိုင်းဖြင့်ပင် ကွေးနေအောင်ကနေသည့်မောင်သိန်း တန်ကိုကြည့်ကာ အငြိမ့်အဖွဲ့သားများက သဘောကျစွာရယ်မော ကြလေတော့သည်။

နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်သည်နှင့် အငြိမ့်ထောင်

အိမ်ရှိရာသို့ . . အဖွဲ့သူအဖွဲ့သားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် တီးလုံးတိုက်ရန်ရောက်ရှိလာကြလေတော့သည်။

မောင်သိန်းတန်သည် . . ရေထမ်းပုံးနှစ်ပုံးဖြင့် ရေတွင်းမှ
ရေများကို အငြိမ်ထောင်ဆရာအိမ်ရှိစည်ပိုင်းများသို့ ပြည့်အောင်
လိုက်ထည့်နေရလေသည်။ အငြိမ်တစ်ဖွဲ့လုံးသုံးကြသဖြင့် စည်ပိုင်း
များမှာ ငါးလုံရှိလေသည် . . ။ စည်ပိုင်းငါးလုံးပြည့်အောင်ရေဖြည့်
ပြီးသောအခါ ထမင်းချက်သည်နေရာသို့သွားကာ အငြိမ်အဖွဲ့သူ
အဖွဲ့သားများစားရန်ချက်ပြုတ်နေသော ထမင်းချက်ကြီးဦးကြွက်
ကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရပြန်လေ၏။

“မောင်သိန်းတန်ရေ . . ထင်းမရှိတော့လို့ ထင်းနည်းနည်း
လောက်သွားခွဲလိုက်စမ်းပါဦးကွာ . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . အဘ”

မောင်သိန်းတန်မှာ . . ထင်းရုံရှိရာသို့သွားကာ ထင်းခွဲ
ရပြန်လေတော့သည်။ ထို့နောက် . . ထမင်းဟင်းများကျက်ပြီး
မကြာမီမှာပင် နံနက်ပိုင်းအတွက်အငြိမ်ယိမ်းအကတိုက်ခြင်း
လည်းပြီးဆုံးသွားလေသည်။

“ကဲ . . ထမင်းဆွဲကြမယ်ဟေ့ . . ”

အငြိမ်ထောင်ဆရာကအော်ပြောလိုက်ရင်း အနီးရှိကြွက်
မောင်းကြီးအား သုံးချက်တီးလိုက်လေသည် . . ။

“ဒို့ . . ဒို့ . . ဒို့ . . ”

အငြိမ်အဖွဲ့မှ အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားများသည် ပန်းကန်ပြား
များကိုယ်စီကိုင်ကာ . . ထမင်းချက်ရုံသို့လာ၍ ထမင်းနှင့်ဟင်းများ
ကိုတန်းစီယူကြလေသည်။ မောင်သိန်းတန်က ထမင်းခူးထည့်ပေး
၍ ထမင်းချက်ဦးကြွက်နီက ဟင်းထည့်ပေးရလေသည်။

လူကြမ်းကျားကြီး၏ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းထည့်
ပေးလိုက်ပြီး ဦးကြွက်နီကဟင်းခပ်ထည့်ပေးမည်ပြုစဉ် . .

“ဟေ့ကောင် . . ကွက်နီ။ အသားတုံးကို . . အငြိမ်ထောင်
ပြောထားတဲ့အတိုင်းထည့်ပေးနော် . . ။ အသားတုံးကိုတော့ လျှော့
သည့်ဖို့မကြိုးစားနဲ့ . . ။ ငါ့နာမည် ကျားကြီးကွ . . ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . ကိုကျားကြီးရယ်။ ကိုကျားကြီးက . .
အမြည်းအတွက်ပါ အသားလိုနေမှန်းသိလို့ အငြိမ်ထောင်မှာထား
ဘာထက်တောင် အသားကိုပိုထည့်ပေးဖို့စီစဉ်ထားပါတယ် . . ။

“အောင်မယ် . . ။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကွက်နီကဘယ်ဆို
ညို့တုန်းကွ . . ။ ကဲ . . ပိုထည့်မယ်ဆိုရင်လည်း ထည့်လေကွာ . . ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဟောဒီမှာ . . ကိုကျားကြီးအတွက် ကြက်ခြေ
ထောက်ထစ်ချောင်းပါ . . ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် . . ဦးကြွက်နီက လူကြမ်းကျားကြီး၏
ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ကြက်ခြေထောက်တစ်ချောင်းခပ်ထည့်ပေး
လိုက်လေသည်။ ဤအဖြစ်ကို မြင်ကြသူများကဝိုင်းရယ်ကြလေရာ
ကျားကြီးကရှက်ရှက်ဖြင့် . .

“ဟေ့ကောင်.. ကြွက်နီ။ ကျားကြီးက အသားပဲစားတာ ကွ့..။ ခြေထောက်မစားဘူး..။ ရော့.. ခြေထောက်ကိုမင်းပဲ ကိုက်တော့..”

ကျားကြီးသည် ပန်းကန်ထဲထည့်ပေးလိုက်သောကြက်ခြေ ထောက်ဖြင့် ဦးကြွက်နီအားပစ်ပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

ကြက်ခြေထောက်သည် ဦးကြွက်နီ၏ အင်္ကျီအားထိမှန်ကာ အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး ဟင်းများဖြင့်ပေကျဲ၍ သွားလေသည်။ မောင် သိန်းတန်သည် အဘိုးအိုတစ်ဦးအား အနိုင်ကျင့်သည့်ဖြစ်ရပ်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိ၍.. ဘေးမှဝင်ပြောရန်ကြံလိုက်သော်လည်း လူ့ ရွှင်တော်ငွေမြားက.. လက်မောင်းကိုညှစ်၍ သတိပေးလိုက်သဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်ရလေသည်။

မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက်.. အငြိမ့်အဖွဲ့သားများ အတွက်ထမင်းများခူးပေးပြီးသည့်နောက် အသင့်တွေ့ရသောပန်း ကန်ထဲသို့ ထမင်းများပုံထည့်လိုက်ကာ.. ဦးကြွက်နီ၏အနီးသို့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

“အဘ..။ ကျွန်တော့်အတွက် ဟင်းထည့်ပေး..”

“ဪ..။ ဟုတ်သားပဲ။ ကဲ.. ရော့.. ရော့..”

သူ၏ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ရောက်လာသောဟင်းကို မောင်သိန်းတန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဟင်းမှာ ကြက်ခြေထောက်နှင့် ကြက်ခေါင်းများသာဖြစ်ပေသည်။

“အင်း..။ ငါတို့လိုအလုပ်သမားတွေအတွက် ကြက်သား မင်းဆိုတာက.. ကြက်ခြေထောက်နဲ့ကြက်ခေါင်းတွေကိုပဲ ရည် ခန်းတာနဲ့တူပါတယ်”

မောင်သိန်းတန်မှာ မည်သို့မျှပြောမနေတော့ဘဲ.. ထမင်း မရန်ပြင်လိုက်စဉ်..

“မောင်သိန်းတန်ရေ့.. ထမင်းမစားပါနဲ့ဦးကွာ။ ဟောဒီ မောင်ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးစားဖို့အတွက် ထမင်းနဲ့ဟင်းသွားပို့ပေး တတ်စမ်းပါဦး”

ဦးကြွက်နီက ထမင်းနှင့်ဟင်းပန်းကန်များထည့်ထားသော မှော် လက်ညှိုးညွှန်ရင်းစေခိုင်းလိုက်ပြန်သဖြင့် မောင်သိန်းတန် စားရန်ပြင်ထားသည့်ထမင်းပန်းကန်ကို အမြန်ချလိုက်ရပြန် တော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့.. အဘ”

မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက် သူစားမည့်ထမင်းပန်းကန် မှော်ထားခဲ့ပြီး.. အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းပန်းကိုမရှိ မင်းဆောင်မင်းသမီးရွှေပီတုန်းတင်မေရှိရာအခန်းသို့ ယူဆောင် ခဲ့လေတော့သည်။

“အောင်မယ်..။ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးရဲ့ ဟင်းပန်းကန် မတော့ ကြက်အသည်းအမြစ်နဲ့ ကြက်သားတုံးတွေချည်းပါပဲ တော်တော်လည်း ဘုန်းကြီးတဲ့မင်းသမီးပဲ..”

ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးရွှေပိတုန်းတင်မေ၏ အခန်းဝယ် ရောက်သည်နှင့် မောင်သိန်းတန်ကအပြင်မှနေ၍ အသံပြုလိုက်လေသည်။

“ထမင်းလာပို့တယ်. . ခင်ဗျ. .”

“တံခါးကို အသာတွန်းပြီးဝင်ခဲ့ပါ. .”

မောင်သိန်းတန်သည် တံခါးကိုအသာတွန်းကာ အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

“ရှင့်. . ရှေ့ကခုံပေါ်မှာပဲ တင်ထားခဲ့လို့ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. .”

မောင်သိန်းတန်မှာ ထမင်းနှင့်ဟင်းများထည့်ထားသည့် လင်ပန်းကိုအသာချ၍ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဆိုသူကို အဝေးအချာကြည့်လိုက်သည်။

ရွှေပိတုန်းတင်မေဆိုသောမင်းသမီးလေးမှာ ရုပ်ရည်ခွဲကာအားဖြင့် အပြစ်ဆိုစရာမရှိလောက်အောင်ပင်ချောမောလှသူဖြစ်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာလည်း. . မိန်းမချောအယောက်တစ်ရာတွင်ပင်. . တစ်ယောက်မရှိနိုင်သောကိုယ်လုံးအလှမျိုးပိုင်ဆိုင်ထားကာ. . ဖွေးဥနေသည့်အသားအရည်ပေါ်တွင် ယုတ်သန်း၍နေသော သွေးကြောလေးများကိုပင် မြင်နေရပေသည်။

ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏အလှအနိုးကပ်၍မြင်လိုက်ရသည့်အချိန်တွင်. . မောင်သိန်းတန်က

ယောက်မှာ အသက်ရှုများပင်မှားသွားရ၍ ခေတ္တမျှငြိမ်သက်သွားလေသည်။

“လူကို ကြည့်လှချည်လား. . . ဆရာကြီးရဲ့”

ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏ ချိုလွင်သာယာလှသောအသံလေးကြောင့်. . မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက်မှာ သတိပြန်ဝင်လာပေတော့၏။ ထို့ကြောင့်. . သူ့ခိုးလူမိသွားသလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်ကလေးဖြင့်. .

“ဟို. . ဟို. . ။ အစ်မလေးက. . ဘာများခိုင်းဦးမလဲလို့

စောင့်နေတာပါဗျာ. .”

“တော်ပါပြီရှင်. . ။ ဘာမှ. . မခိုင်းတော့ပါဘူး။ နောက်ည့်မှပဲ. . ခေါ်လိုက်ပါမယ်။ ဒါနဲ့ ရှင်က. . ခုမှရောက်တဲ့ အဖွဲ့သားအသစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . အစ်မလေး။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က. . မင်းသားကြီးစိန်အောင်လွင်က ခေါ်လာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ယ်တိုင်ကလည်း ဇာတ်ကိုဝါသနာကြီးလွန်းတော့. . အတင်း မရတော့တောင်းပန်ပြီး လိုက်လာတာပါ. .”

“ဪ. . ကျွန်မအိမ်ကို ခဏပြန်နေတဲ့အချိန်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်. . အစ်မလေး။ ကျွန်တော်နာမည် သိန်းတန်ပါ. .”

“ဟုတ်ပြီလေ. . အဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်လို့နားမလည်တာ၊ မသိ

တာတွေရှိယင် ကျွန်မကိုမေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မနာမည်ကတော့ ရွှေပိတုန်းတင်မေတဲ့... ”

မောင်သိန်းတန်တို့ရွာကို တစ်ခါလာကတုန်းက... ကြားဖူးလိုက်ပြီး တစ်သက်လုံးစွဲလမ်းထမ်းတနေခဲ့ရသည့်မင်းသမီးမေအား အနီးကပ်တွေ့မြင်နေရသဖြင့်... မောင်သိန်းတန်၏ရင်ထဲတွင် အလွန်ပင်ဝမ်းသာသွားလေသည်။

မောင်သိန်းတန်သည်... အခွင့်အရေးရခိုက် မင်းသမီးအားပို၍ရင်းရင်းနှီးနှီးစကားပြောလိုသဖြင့်... စကားမရွံစကားရွာကာ...

“ဪ... အစ်မလေးက... နာမည်ကြီးမင်းသမီးရွှေပိတုန်းတင်မေကို... အငြိမ့်စင်ပေါ်မှာထက်တောင် အပြင်မှာပိုလှနေသေးတယ်ဗျာ...”

“ဟင်း... ဟင်း... ကိုသိန်းတန်က ကျွန်မကိုလာမြှောက်ပေးနေပြန်ပါပြီ...”

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါဗျာ။ အစ်မလေးက... အရမ်းချော့ အရမ်းလှတာပဲ...”

“ကဲပါရှင်... ကျွန်မကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေရတာနဲ့ပဲ... ကိုသိန်းတန် ထမင်းငတ်နေပါဦးမယ်။ ကိုသိန်းတန်လည်း ထမင်းမစားခဲ့ရသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ ကဲလာ... ကျွန်မနဲ့အတူတူဝင်စားသွားလိုက်တော့...”

“မစားပါရစေနဲ့ခင်ဗျာ... တော်ကြာ... အငြိမ့်ထောင်ဆရာသိသွားလို့... ကျွန်တော်ကို ဆူနေပါဦးမယ်”

ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးရွှေပိတုန်းတင်မေက မောင်သိန်းတန်အား ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အငြိမ့်ထောင် ဆူမှာကိုဖြင့်... ကြောက်နေစရာမလိုပါဘူး... ကျွန်မတာဝန်သာ ထားစမ်းပါရှင်... ကဲပါလေ... ထမင်းအတူ စားကြတာပေါ့...”

ဤသည်ကား... အဖွဲ့သားအသစ်လေးမောင်သိန်းတန်နှင့် ရွှေပိတုန်းတင်မေဆိုသည့်ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးတို့၏ ခင်မင်မှုအစပင်ဖြစ်ပေသည်။

ရွှေပိတုန်းတင်မေနှင့် ရင်းနှီးစွာထမင်းအတူစားကြပြီး၍ ထမင်းတန်းများကိုသိမ်းယူကာ မောင်သိန်းတန်ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ထမင်းချက်ဦးကြွက်နီကဆူလေတော့၏။

“မင်းနယ်ကွာ... ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးအခန်းကို ထမင်းသွားပို့တာ... ဒီလောက်စောင့်ပဲ ကြာရသလားကွ။ ငါကတော့... မင်းသမီးနဲ့ ညားနေပြီမှတ်လို့”

မောင်သိန်းတန်က သဘောကျစွာဖြင့်လက်မထောင်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင်...

“မတုတ်ပါဘူး... ဦးကြွက်နီရာ။ မင်းသမီးက သူနဲ့ထမင်းအတူစားဝင်စားဖို့ အထင်းကျေးနေတာမို့... မင်းသမီးနဲ့ထမင်း

အတူတူစားနေရလို့ပါ။”

ဦးကြွက်နီသည် . . ခေါင်းကို အသာအယာခါယမ်းလိုက်ပြီး လျှင် မောင်သိန်းတန်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ခေါင်းယမ်းနေတာလဲ . . ဦးကြွက်နီရဲ့။ ကျွန်တော်က . . ဘာများလုပ်မိလို့ပါလိမ့်”

“အင်း . . အခုတော့ ဘာမှမပြောချင်သေးပါဘူး။ နောက်တော့မှ . . မောင်ရင့်ကို အများကြီးပြောပြရဦးမယ် . . ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာတွေများ . . အများကြီးပြောပြချင်နေရတာလဲဗျ။ ဧကန္တတော့ . . ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးရွှေပိတုန်းတင်မေနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့အကြောင်းတွေလား . . ”

“အေး . . မင်းမဆိုးဘူး။ ငါပြောမှာကို . . မင်းက ကြိုသိနေတယ်။ အကြောင်းစုံ . . မင်းကိုပြောမပြခင်မှာ ရွှေပိတုန်းတင်မေနဲ့ပတ်သက်လာရင် . . မင်းအနေနဲ့ အစစ၊ အရာရာမှာသတိထားဖို့တော့ ပြောပြထားလိုက်မယ်ကွာ . . ”

ထမင်းချက်ကြီးဦးကြွက်နီသည် . . မောင်သိန်းတန်အား သတိပေးစကားဆိုနေလေ၏။

“ကဲပါလေ . . မင်းတို့၊ ငါတို့ဟာ အကြာကြီးအတူနေကြရဦးမှာပါ။ အငြိမ့်အကြောင်း၊ ဇာတ်အကြောင်းကို . . မင်းအနေနဲ့ တဖြည်းဖြည်းတော့ သိလာမှာပေါ့ကွာ . . ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင်ပဲ ငါတို့အငြိမ့်ဟာ . . နယ်ထွက်ရတော့မယ်။ အဲဒီမှာ မင်းတွေ့ကြုံရမယ်။”

အတွေ့အကြုံတွေ၊ အခက်အခဲတွေကို . . မင်းအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့လိုတယ်။ မင်းစိတ်ပျက်သွားရင်တော့ . . မင်းအတွက် ဒီနေရာကနေ နောက်ဆုတ်ပြန်ဖို့ပဲရှိတယ်”

“ကျွန်တော်က . . ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါဗျာ . . ။ ဘယ်လိုပဲ အခက်အခဲတွေနဲ့တွေ့တွေ့ . . ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့ . . ”

“အေး . . ။ အဲဒီလိုစိတ်ခါတ်မျိုးကိုတော့ ငါသဘောကျလှသကွာ”

“တကယ်ပြောတာပါဗျာ . . ။ ကျွန်တော်က ဥတစ်လုံး၊ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ . . ။ ကျွန်တော်ရွာက ထွက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ အောင်မြင်တဲ့အနုပညာသမားတစ်ယောက်ဖြစ်မှပဲ ရွာကိုပြန်တော့မယ်လို့ . . ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီးသားပါ . . ”

ထမင်းချက်ဦးကြွက်နီသည် မောင်သိန်းတန်၏ ဘဝရှေ့ရေးကိုတွေးတောနေရင်းမှ . . သူတို့အငြိမ့်အဖွဲ့ကြီး၏ အတွင်းရေးအကြောင်းအရာအချို့ကို ပြောပြနေလေ၏။

“ဒီမှာ . . မောင်သိန်းတန်။ ကြွက်နီဆိုတဲ့ ထမင်းချက်ကြီးအဘဟာ . . ဒီအငြိမ့်အဖွဲ့ရဲ့ နှစ်အကြာဆုံးအလုပ်သမားကြီးပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် . . ဒီအဖွဲ့ရဲ့ အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်း မှန်သမျှကို အကုန်လုံးသိနေပါတယ်။ တကယ့်ကို . . စိတ်မောစရာတွေချည်းပါပဲကွာ . . ”

မောင်သိန်းတန်မှာ ထမင်းချက်ကြီးဦးကြွက်နီ၏ စကား

ကို ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲဖြစ်နေကာ . . .

“ဒါဖြင့် . . . ဦးလေးကြွက်နီက ဒီလောကုစိတ်မောစရာ ကောင်းတဲ့အဖွဲ့ကြီးထဲက ဘာကြောင့်ထွက်မသွားတာလဲ”

“ဘဝပေးကံအကြောင်းကြောင့်လို့မဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ လူကလေးရာ။ အဘမှာ . . . အပြစ်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုပြန် တော့လည်း . . . အပြင်အလုပ်တွေကို ဘာမှကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မလုပ်တတ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ . . . အငြိမ်ထောင်ဆရာဆီက ယူထား တဲ့စပေါ်ငွေတွေကလည်း အဘအပေါ်မှာစူးနေပြန်တော့ . . . ကြွက်နီ ဆိုတဲ့အဘဟာ ဒီအငြိမ်သံသရာကြီးထဲမှာပဲ . . . တဝဲဝဲလည်နေ တော့တာပေါ့ကွာ . . . ။ ဟား . . . ဟား . . . ”

မောင်သိန်းတန်မှာ . . . ဦးကြွက်နီ၏စကားကြောင့် နေ့ ဆက်လှမ်းရမည့် မိမိ၏ဘဝအတွက် အလွန်ပင်စိတ်ပျက်အားငယ် နေမိလေသည်။

“လူကလေးမောင်သိန်းတန် . . . ။ မင်းကိုအဘက အငြိမ် အဖွဲ့တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ . . . ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပြောပြမယ်။ နားထောင် ချင်လား . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပြပါ . . . ဦးလေးကြွက်နီ။ ကျွန်တော် နားထောင်ချင်ပါတယ် . . . ”

“အဲဒီပုံပြင်လေးကတော့ . . . ငါတို့ အငြိမ်အဖွဲ့တွေအတွက် မှတ်သားစရာ သင်္ခန်းစာတစ်ခုပေါ့ကွာ . . . ။ မောင်သိန်းတန်အဖေ

နဲ့လည်း သေချာနားထောင်ပြီးမှတ်သားထားသင့်တယ် . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဦးလေးကြွက်နီ။ ကျွန်တော် နားထောင် နေပါတယ်”

“ငါ့ပုံပြင်က . . . ဟိုးရှေးရှေးတုန်းတလည်း မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘယ်အချိန်က ပေါ်လာတယ်ဆိုတာလည်း . . . မသိဘူးကွ။ ဒါပေ မယ့် . . . ပုံပြင်ကအဓိပ္ပာယ်တော့ရှိပါတယ် . . . ”

ထမင်းချက်ကြီးဦးကြွက်နီသည် . . . စကားပြောရလွန်း၍ အာခြောဗိုလွှားသည်ဟန်ဖြင့် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကိုငဲ့၍ သောက်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဒီလိုကွ . . . ။ မြစ်တစ်ခုထဲမှာ . . . ရေစုန်အတိုင်း သပွတ်အူ တစ်ခုနဲ့စာကလေးသိုက်တစ်ခုတို့ အတူမျှောလာကြတယ်။ အဲဒီလို မျှောလာကြရင်း စာကလေးသိုက်ကပြောတယ်။ ‘လောကမှာ . . . သူသာအရှင်ဆုံး၊ အစကို ရှာမရလောက်အောင် . . . သူ့အသိုက်ဟာ ရှုပ်တယ်လို့’ ကြွားသတဲ့။ ဒီမှာတင် သပွတ်အူက . . . မခံမရပ်နိုင်ဖြစ် ပြီး ‘ဟေ့ကောင် . . . စာကလေးသိုက်က မင်းက စာကလေးတွေ . . . အသိုက်လုပ်မှသာ ရှုပ်ရတာ။ ငါကတော့ . . . စပြီးသီးလွှာကတည်း ကိုက ရှုပ်ထွေးပြီးမှအသီးဖြစ်လာတာ . . . ။ ငါက . . . ပိုရှုပ်တယ်’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ စာကလေးသိုက်နဲ့သပွတ်အူတို့ဟာ ငြင်းကြ ခုန်ကြရင်း မျှောလာလိုက်တာ . . . သူတို့နှောက်က ငြင်းခုန်သူသည် သံ တွေကိုကြားလိုက်ကြမှ ရပ်သွားကြတယ်ကွယ့် . . . ။ နောက်ကိုလှည့်

ကြည့်လိုက်တော့.. သပွတ်အူနဲ့ စာကလေးသိုက်တို့ တွေ့လိုက်ရတာက အငြိမ့်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကိုတင်လာတဲ့ လှေကြီးတစ်စင်းပေါ့..။ အဲဒီမှာတင်.. သပွတ်အူက စာကလေးသိုက်ကိုပြောလိုက်တာကတော့.. ‘ဟေ့ကောင်.. ဘေးကို ကပ်ပေးလိုက်။ ငါတို့နှစ်ဦးစလုံး ထက်ပိုရှုပ်တဲ့ အငြိမ့်လှေကြီးလာနေပြီဟေ့..။ ကျော်တက်ပလေ့စေ’ လို့ပြောပြီး.. ဘေးကို ကပ်ပေးလိုက်ကြရတာပေါ့ကွာ..။”

မောင်သိန်းတန်မှာ ထမင်းချက်ဦးကြွက်နီပြောသောပုံပြင်အား အလွန်သဘောကျလှသဖြင့်.. အူတက်မတတ်ပင် ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား..”

လောကကြီးက ငါ့ကို... ဒုက္ခရောက်တဲ့လူတွေကို ကယ်တင်ဖို့... တာဝန်ပေးထားတယ်ကွ...။
ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ..။

ထမင်းချက်ဦးကြွက်နီ

ထိုဦးတို့ကခိုင်ခံ့သယ်ယူကြ၍ လှေကြီးပေါ်တွင် ဦးနှင့်ပဲနေရာများ နေရာမျှအောင်ထမ်း၍တင်ကြ၊ ချကြရလေ၏။

ကုန်းဘောင်ဟုခေါ်သော သစ်သားပြားကြီးများပေါ်တွင် သေတ္တာကြီးများကို ရှေ့နောက်ဝါးလုံးဖြင့်လျှို၍ ထမ်းလျှောက်ကြရ သည်မှာ အလှေအကျင့်မရှိသေးသောသူများအတွက်.. အလွန် ခက်ခဲပင်ပန်းလှပေ၏။ မောင်သိန်းတန်မှာ အလှေအကျင့်မရှိသူ ဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်လုံးချွေးများဖြင့်ရွှဲနှစ်နေကာ ဦးခေါင်းထဲတွင်လည်း နှုတ်နောက်ရှိဝေ၍နေပေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်.. နက်ကျော်ရေ။ ရှေ့ကနေ.. ပြေးပြေး ညှားစမ်းပါကွာ။ မင်းက.. ရှေ့ကနေပြီး အမြန်ထမ်းပြေးနေတော့ နောက်မှာ.. ဒုက္ခဖြစ်နေပြီဟေ့..”

မောင်သိန်းတန်က ကုန်းဘောင်ပေါ်တွင်သတိထား၍ လျှောက်နေရင်းမှ လှမ်းပြောလိုက်၏။ အလွန်တရာလေးလံလှသည့် သေတ္တာကြီးဖြစ်သဖြင့်.. လှေပေါ်သို့ဝှံ့ဝှံ့စိုက်၍တင်နေကြရ၏။ မင်းသေတ္တာကြီးကို.. လှေပေါ်သို့ ဝိုင်းဆွဲ၍တင်ပြီးကြသည်နှင့် နောက်တက်မှ.. အားကုန်ထမ်း၍ပင့်တင်ပေးထားရသော မောင် သိန်းတန်မှာ.. ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ရေထဲသို့ချော်၍ကျသွားရှာလေ တော့သည်။

“ဝုန်း..”

“အား.. ကယ်ကြပါဦးဗျ..”

ပထမဦးဆုံးသင်ခန်းစာ

အငြိမ်အဖွဲ့ကိုလာကြိုသည့်လှေကြီးသည် ပုဇွန်တောင် ချောင်းလက်တက်အတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာကာ.. ကမ်းသို့ဆိုက် ကပ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ရွှေပိတုန်းတင်မေအငြိမ်အဖွဲ့မှပစ္စည်းများကို လှေကြီးပေါ်သို့ အမြန်တင်ကြရလေသည်။

ဆိုင်းသေတ္တာများ၊ အငြိမ်အပြင်အဆင်ပစ္စည်းများ၊ ကန့် လန့်ကာထည့်သည့်သေတ္တာကြီးများ၊ ဇာတ်မင်းသားနှင့်မင်းသမီး တို့၏သေတ္တာများအပါအဝင် အလွန်များပြားလှသည့်ကုန်ပစ္စည်း သေတ္တာကြီးများကို.. မောင်သိန်းတန်နှင့် အလုပ်သမားလူငယ်

“ဟာ့.. မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက် ရေထဲကိုကျသွား ပြီဟေ့..။ ကယ်ကြပါဦး..”

ရွှေမိတုန်းတင်မေအငြိမ့်မှ အဖွဲ့သားအားလုံးတို့သည် မောင်သိန်းတန်ကျသွားရာသို့ လှေကြီးပေါ်မှဝိုင်းကြည့်နေကြလေ ၏။ သို့သော်လည်း.. မည်သူကမျှ ရေထဲသို့ဆင်း၍ ကယ်တင်မည့် အရိပ်အယောင်ကိုမပြကြပေ။

မောင်သိန်းတန်မှာ ရေထဲတွင်လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ အကူအညီတောင်းရင်း ပုဇွန်တောင်ချောင်း၏ရေစီးအတိုင်း မျော ပါလျှက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရပေသည်။

ထိုအချိန်တွင်.. ရေထဲသို့ အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ခုန်ဆင်း သွားသည်ကိုတွေ့ကြရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရေထဲသို့ခုန်ဆင်းသွား သူကား.. မည်သူကမျှထင်မှတ်မထားကြသော ထမင်းချက်အဖိုး ကြီးဦးကြွက်နီပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

ဦးကြွက်နီကိုယ်တိုင်သည်လည်း ရေကူးကျွမ်းကျင်လှဟန် မရှိဘဲ.. ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ရေထဲတွင်ကူးခတ်နေပြီးလျှင် မောင်သိန်းတန်၏နောက်သို့ ကြိုးစား၍ အမိကူးလိုက်သွားကာ.. ရေထဲသို့ နစ်မြုပ်သွားတော့မည့်မောင်သိန်းတန်အား အချိန်မီခံ လေးပင်ဆွဲယူကယ်တင်၍.. အနီးရှိ ချောင်းစပ်တစ်နေရာသို့ ရေစီးအတိုင်းမွှေး၍ ကူးခတ်သွားလေတော့သည်။

ချောင်းကမ်းစပ်သို့ ရောက်သောအခါ ရေများဝမ်းဗိုက်

ထဲသို့ဝင်နေ၍ သတိလစ်မေ့မော့နေသောမောင်သိန်းတန်အား ဦးကြွက်နီက.. မှောက်ရက်အနေအထားဖြင့်ထားရှိကာ အပေါ်မှ ဆက်တိုက်ဖိနှိပ်ပေးကာ သတိပြန်ရလာအောင်ပြုစုပေးလိုက်လေ သည်။

မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက် သတိပြန်ရလာသောအခါ ဦးခိအသက်အား ဦးကြွက်နီကကယ်တင်ပေးသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်စား ခိုလိုက်သဖြင့်..

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. အဘရယ်”

“မလိုပါဘူးကွာ..။ ဒီလောက်ရှုပ်လှတဲ့အငြိမ့်ထဲက.. ခိုဆိုတဲ့ကောင်.. ဘာကြောင့်မထွက်တာလဲဆိုတဲ့အဖြေကို အခု မင်းသိပြီလား..”

ထမင်းချက်ဦးကြွက်နီ၏ စကားအဓိပ္ပါယ်ကို.. မောင် သိန်းတန်တစ်ယောက် နားမလည်နိုင်ပေ။

“မင်းဟာ.. အလုပ်လုပ်ရင်း ရေထဲကျတယ်။ ရေနစ်ပြီး သေတော့မလိုဖြစ် တယ်။ အဲဒါကို.. ကယ်မယ့်လူက တစ်ယောက် မရှိကြဘူး။ ရေနစ်တဲ့လူကိုကယ်ရတာ အသက်အန္တရာယ်ရှိမှန်း သိကြလို့.. ဘယ်သူကမှ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီးမကယ်ချင်ကြဘူးလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ.. ငါကမင်းကို ကယ်လိုက်တယ်။ မင်းနေရာမှာ ဘယ်သူပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ.. လူ့အသက်တစ်ချောင်းပို့ ငါကတော့ ဘယ်ပေးမှာပဲ။ လောကကြီးက ငါ့ကို.. ဒုက္ခရောက်နေသူတွေကို

ကယ်တင်ပေးဖို့ တာဝန်ပေးထားတယ်ကွ...။ ဟံ... ဟံ...။”

ဦးကြွက်နီနှင့်မောင်သိန်းတန်တို့နှစ်ယောက်သား ချောင်စပ်တွင်သတ်ရအောင်ကုသပြီး၍ အပြန်အလှန်စကားပြောနေကြသော်လည်း... လှေပေါ်တွင်ကျန်ရှိနေကြသော အငြိမ့်အဖွဲ့သားများမှာ သူတို့နှင့်ဘာမျှမဆိုင်သလိုပင်... အလုပ်ကြမ်းသမားနှင့်ယောက်၏အဖြစ်အပျက်အား လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲရှိနေကြလေသည်။

ထိုသို့လုံးဝဂရုမစိုက်သည့်အပြင် လူကြမ်းကျားကြီးသည် လှေကုန်းဘောင်ပေါ်မှမတ်တပ်ရပ်၍...။

“ဟေ့ကောင်တွေ...။ အချိန်က သိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မသေဖူးဆိုရင်လည်း လှေပေါ်မြန်မြန်ပြန်တက်လာကြလေကွာ...။ ဒီမှာ စောင့်နေရတုလူတွေကိုလည်း... နည်းနည်းပါးပါးအားနာကြဦးမှပေါ့...။”

ဟုလှမ်းအော်နေသဖြင့် ဦးကြွက်နီသည်မောင်သိန်းတန်အားတွဲထူပေး၍ လှေကြီးပေါ်သို့ပြန်တက်လာကြလေတော့သည်။

လှေကြီးပေါ်တွင်ကား အငြိမ့်အဖွဲ့သားများကသူ့နေရာနှင့်သူ စိတ်ကြိုက်နေရာယူထားကြလေ၏။ လှေကြီး၏အလယ်တွင် လူကြမ်းကျားကြီး၊ လူရွှင်တော်ရွှေမြား၊ ငွေမြားနှင့် နောက်ပိုင်းမင်းသမီးကြီးဥဩတင်တို့အဖွဲ့မှာ ဖျာတစ်ချပ်ခင်း၍ အေးအေးဆေးဆေးပိုကာဒေါင်းနေကြလေ၏။

အငြိမ့်မင်းသမီးရွှေပိတုန်းတင်မေနှင့် ကျန်သောအငြိမ့်

မေးများမှာ လှေကြီး၏ပေါင်းမိုးအောက်တွင်ထိုင်၍ လက်ဘက်မတ်၊ ရေခန်းကြမ်းဖြင့်စကားဝိုင်းဖွဲ့နေကြလေသည်။ ရွှေပိတုန်းတင်မေသည်... မောင်သိန်းတန်အား ဂရုဏာသက်သောမျက်လုံးအဖုံဖြင့် တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း မည်သည့်စကားပြောဘဲ မျက်လွှာကိုအသာအယာချလိုက်လေသည်။

အငြိမ့်အဖွဲ့သားအားလုံးကိုကြည့်ရသည်မှာ စောစောကတို့အဖွဲ့မှလူတစ်ယောက်... အသက်ပင်သေဆုံးမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို လုံးဝစိတ်ဝင်စားပုံမရကြသဖြင့် မောင်သိန်းတန်၏စိတ်ထဲတွင်အလွန်အံ့ဩနေမိသလို ထမင်းချက်ကြီးဦးကြွက်နီပြောခဲ့သည့်စကား၏အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်း ရေးရေးမျှသဘောပေါက်လာမိသတော့သည်။

မောင်သိန်းတန်မှာ အားပြတ်ကာအလွန်မောပန်းနေသဖြင့်... နားနေစရာအဖြစ် အရိပ်ရှိသည့်နေရာကိုလိုက်ရှာရာ အရိပ်သည်နေရာကောင်းများတွင် နေရာဦးထားကြသူများအနက်... ညီသူကမျှ အရေးလုပ်၍နေရာဖယ်ပေးခြင်းမရှိကြသည့်အတွက် အောက်ဆုံးတွင် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ... နေပူပူအောက်၌ပင် မတ်လက်လှန်၍ လှဲအိပ်ချလိုက်ရလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ရွှေပိတုန်းတင်မေအငြိမ့်အဖွဲ့ကြီးအားတင်ဆောင်လာသောလှေကြီးသည်... နေမွန်းတိမ်းချိန်၌ ခရမ်းမြို့သို့ ဆက်ရှိလာလေတော့သည်။

လှေကြီးဆိုက်ကပ်ပြီးသည်နှင့် မောင်သိန်းတန်မှာထုံးအတိုင်းပင် လှေပေါ်တွင်ပါလာသမျှပစ္စည်းအားလုံးကို အငြိမ့်ကျင်းပမည့်နေရာသို့ ရောက်အောင် . . အခေါက်ခေါက်၊ အခါခါ သယ်ယူပေးရပြန်လေသည်။ ပွဲမှာ . . ယနေ့ညပင် စ၍ကမည်ဖြူသောကြောင့် လှေကြီးပေါ်မှပါသမျှပစ္စည်းများကို ကုန်အောင် အမြန်ချပေးကြရသည်မှာ အသက်ထွက်လုမတတ်ပင် မောပန်လှပေတော့သည်။

ညအမှောင်ရိပ်သန်းလာသည်နှင့် . . လူများမှာအုံးအုံးကြွက်ကြွက်ဖြစ်လာကြလေသည် . . ။ လှည်းများဖြင့်ဝိုင်းရံထားသည့် . . အငြိမ့်ပွဲခင်းကြီးကား အထူးပင်စည်ကားလှ၏။ မှောင်လာပြီဖြစ်၍ . . အင်ဂျင်မီးဖြင့်ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုလုံးအား လင်းထိန်းအောင်ထွန်းပေးထားလေ၏။ ပွဲခင်းထဲမှ မြင်မြင်သမျှအရာဝတ္ထုများမှာ . . မောင်သိန်းတန်အဖို့ အထူးအဆန်းများပင်ဖြစ်၍နေတော့သည်။

သို့သော်လည်း . . မောင်သိန်းတန်၏ဘဝအခြေအနေမှာ ထိုပွဲခင်းထဲသို့ ပင်သွားရောက်လည်ပတ်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ လူအများအဆင်ပြေစွာကြည့်ရှုနိုင်ရန် အငြိမ့်စင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အငြိမ့်ပွဲမစမီ အပြီးအစီးပြင်ဆင်ပေးရမည့်တာဝန်ရှိနေသဖြင့် ပွဲအလွန်ဝါသနာပါသောမောင်သိန်းတန်အဖို့ စိတ်ထဲတွင်မချင့်မရဲကြီးဖြစ်နေရလေတော့သည်။

ဦးကြွက်နီမှာလည်း . . အငြိမ့်စင်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်ကာ ဆင်ခြင်၊ မီးဆင်ခြင်၊ တိုင်ဖုံးဆင်ခြင်များကို . . မောင်သိန်းတန်အပါအဝင် အလုပ်ကြမ်းသမားလူငယ်သုံးဦးတို့အားကြီးကြပ်၍ ဖြင့်ဆင်နေရာချပေးနေရလေသည်။

“မောင်သိန်းတန်ရေ . . ။ ဟိုဘက်တိုင်ကကြီးကို တင်းနေအောင်ချည်ထားစမ်းဟေ့ . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . အဘ”

“နက်ကျော်ရေ။ အနောက်ဘက်က . . တောကားနဲ့တိုက်အားတွေကို အတင်အချလုပ်ကြည့်စမ်း . . ”

“အဆင်ပြေတယ် . . အဘကြွက်နီ”

ဦးကြွက်နီခိုင်းသမျှ . . မနားတမ်း လိုက်လုပ်နေကြရ၏။ ဆင် . . မကရသေး။ မောင်သိန်းတန်မှာ ချွေးများတလုံးလုံးဖြင့် နေလေ၏။

ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်၍ ဦးကြွက်နီက . . .

“ဘယ့်နှယ့်လဲ . . မောင်သိန်းတန်။ အတော်လေး စိတ်ပျက်နေပြီလား . . ”

“ရပါတယ် . . အဘရယ်။ ဒီလောက်ကတော့ . . အေးအေးဆေးဆေးလုပ်နိုင်ပါသေးတယ် . . ”

“အေးလေ . . ။ ဒီနေ့ဟာ . . မင်းဘဝအတွက်သင်ခန်းစာပေးပေးပါသေးတယ်။ နောက်ဆိုရင် . . အခက်အခဲတွေ ဒို့ထက်

အများကြီးတွေ့ရဦးမှာကွ...။ အဲဒီအခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာက အတော်ခက်ခဲမယ်နော်...။”

“ဟုတ်ကဲ့... အဘ။ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နိုင်အောင်ကြစားမှာပါခင်ဗျာ...။”

မကြာမီပင် အငြိမ့်စင်အောက်ရှိဆိုင်းဝိုင်းမှ ကရော့ရိုက်ခြင်းနှင့်ခုနှစ်သံချို့မှစ၍ လူခေါ်ဆိုင်းကိုတီးလိုက်လေတော့မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက်မှာ... ဆိုင်းသံကြားသည်နှင့်ပင် စောစောက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသမျှတို့သည် ပြေပျောက်၍ သွားကစိတ်ထဲမှမရိုးမရွှေဖြစ်လာပြီးလျှင် ကချင်ခုန်ချင်စိတ်ပင်ပေါ်ပေါ်လာလေ၏။

ရွှေပိတုန်းတင်မေအငြိမ့်အဖွဲ့ကို လာရောက်ကြည့်ရှုသူပရိသတ်များကား ခရမ်းမြို့ကြီးအနီးရှိ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှလာရောက်ကြည့်ရှုကြသဖြင့် ပွဲခင်းထဲတွင်တိုးမပေါက်အောင်များပြားလှပေ၏။

ပွဲစတင်ကပြသည်နှင့်... ဦးကြွက်နီနှင့် မောင်သိန်းတင်အပါအဝင် ကားဆွဲ၊ မီးထိုး၊ အလုပ်သမားလေးများမှာ အလုပ်လျှက်ရှိကြလေ၏။ ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏ ပဏာမကကွက်ဆန်းစတင်၍ ကပြနိုင်ရန် စီစဉ်နေကြရလေ၏။

မကြာမီပင် လော်စပိကာအသံချဲ့စက်ကြီးမှနေ၍ အသံစဉ်ကြေငြာသံကိုကြားလိုက်ကြရလေတော့သည်...။

“ရွှေပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်များခင်ဗျာ...။ ယခုစတင်ပြီးတင်ဆက်ဖျော်ဖြေပေးမယ့်အစီအစဉ်ကတော့... ပရိသတ်အများများလှောင်စောင့်စားနေကြတဲ့ နာမည်ကြီးမင်းသမီးလေးရွှေပိတုန်းတင်မေရဲ့... ရွှေပိတုန်းနက်တောင်ပုံဖြန့်ဟန် ကကွက်ဆန်းပုံဖြစ်ပါတယ်...။”

ပရိသတ်ကြီး၏ လက်ခုပ်သံ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံများကို တဖြောင်းဖြောင်း၊ တရွှိုးရွှိုးဖြင့် နားကွဲလှမတတ်ပင် မောင်သိန်းတန်ကြားလိုက်ရပေသည်။

“ရွှေပိတုန်းနက်တောင်ပုံဖြန့်ဟန် ဆိုတဲ့ကကွက်ဆန်းကို ကြည့်ရှုအားပေးကြပါဦးလား... ခင်ဗျာ...။”

ရွှေပိတုန်းနက်အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်၍ထားသော မင်းသမီးလေးရွှေပိတုန်းတင်မေကား လွန်စွာမှလှပနေသည်ကို မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက် အနီးကပ်မြင်နေရသဖြင့် ရင်တွေခုန်ကာ စွဲလန်းမြတ်နိုးစိတ်များသည် စိတ်ထဲ၌တဖိတ်ဖိတ်ယိုဖိတ်၍ လာလေတော့သည်...။

“အင်း...။ ဒီမိန်းကလေးဟာ အလွန်လှတဲ့... မင်းသမီးလေးပါကလား...။”

မောင်သိန်းတန်မှာ ရွှေပိတုန်းကင်မေ၏အလှကိုစွဲလန်းမြတ်နိုးနေသူဖြစ်သဖြင့် ပိတုန်းနက်ဝတ်စုံဖြင့်လှပနေသည်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှ... ယင်းကဲ့သို့ပင် ပြောလိုက်မိလေသည်။

အဘဦးကြွက်နီက . . မင်းသမီးလေး ရွှေပိတုန်းတင်မေမေ
ဝတ်စုံနောက်ကျောဘက်တွင် စက်သီးကြိုးကိုခိုင်မာစွာချည်နှောင်
ပေးလိုက်ပြီးလျှင် မင်းသမီးလေးရွှေပိတုန်းတင်မေအား ငေးမော
ကြည့်နေသည့်မောင်သိန်းတန်၏ပခုံးကို အသာအယာပုတ်၍သင်
ပေးလိုက်ပြီးလျှင် . .

“မောင်သိန်းတန် . . မင်းကဟိုဘက်ကိုသွားပြီး နက်ကျော်
ကိုင်နေတဲ့ကြိုးကို ဝိုင်းကိုင်ပေးလိုက်ပါ။ သူ့ဆွဲရင် . . လိုက်ဆွဲ။ သူ
လျှော့ရင် . . အသာလိုက်ပြီး လျှော့ပေးလိုက် . . ။ ငါပြောတာ . .
သဘောပေါက်ရဲ့လား . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ရပါတယ်အဘ . . ”

မောင်သိန်းတန်မှာ . . နက်ကျော်နှင့်အတူ ကြိုးကိုအသင့်
ကိုင်ထားလိုက်လေတော့သည်။ ပြည်ဖုံးကားကြိုးကို စတင်ဖွင့်လှစ်
လိုက်သည်နှင့် . . ပန်းပွင့်လေးများပေါ်တွင် စက်သီးကြိုးဖြင့်ပိတုန်း
လေးတစ်ကောင်ပမာ ဝဲယုံ၍ကခုန်နေသောရွှေပိတုန်းတင်မေ
သည် . . တီးဝိုင်းမှဆိုင်းချက်နှင့်အညီ လှပစွာဝဲယုံကခုန်နေသည်
ကား မောင်သိန်းတန်၏မျက်လုံးထဲတွင် ကြည့်၍မဝနိုင်အောင်
ရှိလှပေ၏။

“ဟေ့ကောင် သိန်းတန် . . ဆွဲတော့လေကွာ”

“အေး . . အေး . . ဆွဲ . . ဆွဲပြီး . . ”

နက်ကျော်ကစက်သီးကြိုးကိုဆွဲတင်နေယင်းမှ မောင်သိန်း

တန်အား သတိပေးလိုက်တော့မှပင် ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏အလှည့်
ယစ်မှူးနေမိသော မောင်သိန်းတန်သည်သတိဝင်လာပြီး . . လက်
ထဲမှကြိုးကို အတင်းအားကုန်ဆွဲတင်လိုက်လေတော့ရာ ဇာတ်စင်
အလယ်မှရွှေပိတုန်းတင်မေမှာ အပေါ်သို့ကိုးရိုးကားယားဖြင့်ပါ
သွားလေတော့သည်။

“ဟေး . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ . . ”

“ပိတုန်းနက်က . . လေထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟေ့။
အတောင်ပံကျိုးသွားလို့လား . . ။ ဟား . . ဟား . . ”

ပရိသတ်ထဲမှ . . အော်ဟစ်ဝေဖန်သံမျိုးစုံ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

“ဟား . . ဒီကောင်သိန်းတန်။ ဘာဖြစ်လို့ . . ကြိုးကိုအရမ်း
ဆွဲလိုက်ရတာလဲကွ . . ။ ဟိုမှာ . . မင်းသမီးတော့ ဒုက္ခဖြစ်ကုန်ပြီ။
ပြဿနာပါပဲကွာ . . ”

“မသိဘူးလေကွာ . . ။ မင်းကဆွဲပါဆိုလို့ . . ငါကအားကုန်
ဆွဲပေးလိုက်တာပေါ့ . . ”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ . . ။ အငြိမ်ထောင်ဆရာကတော့ ပြဿနာ
ဆွဲတော့မှာပဲ . . ။ ဒီညအတွက်ညကြေးအဖြတ်ခံရရင် ငါ့ညကြေး
တော့ကုန်ပါပြီ . . ”

ထိုအချိန်တွင် . . ဦးကြွက်နီသည် ပြည်ဖုံးကားကိုအမြန်
ပြန်ချလိုက်ပြီးဖြစ်ပေ၏။ အကခန်းမှာလည်း ပြီးလှပြီးခင်အချိန်

ဖြစ်နေသောကြောင့်သာ တော်ပေတော့သည်။

မောင်သိန်းတန်မှာ . . မိမိ၏ချွတ်ယွင်းချွတ်ကြောင့် မိမိအလွန်မြတ်နိုးသောမင်းသမီးလေးရွှေပိတုန်းတင်မေ အရှက်ရသွားသည့်အဖြစ်ကိုတွေ့မိကာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ပြီး နေရာတွင်ပင် ခေါင်းငုံ့နေမိလေတော့သည်။

“ဖြောင်း..”

မောင်သိန်းတန်၏ မျက်လုံးထဲတွင် . . မီးပွင့်များလင်လက်သွားပြီးလျှင် ပါးတစ်ဖက်မှာလည်း ကျိန်းစပ်သွားခြင်းကိုခံစားလိုက်ရပေသည်။

“မင်းသမီးကို အရှက်ခွဲတဲ့အတွက် . . သင်ခန်းစာပေးလိုက်တာပဲ . . ။ မှတ်ပြီလား..”

ပါးကိုပွတ်ရင်းမှ မောင်သိန်းတန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏အဒေါ်ဖြစ်သူ . . ဒေါ်ကြီးမြဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အဒေါ် မလုပ်နဲ့ . . မလုပ်ပါနဲ့ . .”

ရွှေပိတုန်းတင်မေကအပြေးဝင်ရောက်လာပြီး မောင်သိန်းတန်ကိုအားနာသည့်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ . . အဒေါ်ဖြစ်သူကိုအခေါ်သွားလေသည်။

မောင်သိန်းတန်မှာအရွက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်းနည်းမိလေ၏။

“ဒီမှာ . . မောင်သိန်းတန်။ မင်းအငြိမ့်လောကကို စိတ်ကုန်သွားပြီလား”

“စိတ်တော့ မကုန်ပါဘူးအဘရာ . . ။ ကျွန်တော်တာအသုံးမကျတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကို ရှက်တာပါ . .”

“ဒီမှာ . . လူကလေး။ တစ်ချက်အရွက်ခံလိုက်ရပြီဆိုတာနဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခုကျေပြီလို့သာ . . မှတ်လိုက်ပေတော့”

ထိုနေ့ညအတွက် . . မောင်သိန်းတန်မှာ ဦးကြွက်နီခိုင်းသမျှကို ဂရုစိုက်၍ဝိုင်းလုပ်ပေးနေရင်း မိုးစင်စင်လင်းခဲရလေသည်။ မိုးလင်းသောအခါမှ . . မောင်သိန်းတန်သည် ဇာတ်ခုံအောက်သို့ဝင်ကာ အိပ်မည်ဟုပြင်ဆင်လိုက်၏။

“ဒီမှာ . . လူကလေး။ တစ်ချက်အရွက်ခံလိုက်ရပြီဆိုတာနဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခုကျေပြီလို့သာ . . မှတ်လိုက်ပေတော့”

မောင်သိန်းတန်သည် ချက်ခြင်းအိပ်၍မပျော်နိုင်သေးဘဲ ဦးကြွက်နီ၏စကားသံများကို နားထဲတွင်ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိလေသည်။

“အင်း . . ။ ငါ့အတွက်တော့ . . သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ကောင်းကောင်းကျေညက်သွားပြီပေါ့လေ . .”

မောင်သိန်းတန်သည် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍မှတ်ချက်ချလိုက်ရင်း မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ကာအိပ်ရန်ပြင်လိုက်ချိန်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံများကို . . ကြားလိုက်ရပြန်၏။

ထိုရယ်သံများမှာ . . သူ့ကျိတ်၍မြတ်နိုးနေမိသည့် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးလေးရွှေပိတုန်းတင်မေ၏ အခန်းမှဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

“ဘာတွေများ . . သဘောကျပြီးရယ်နေတာပါလိမ့်”

ထိုသို့တွေးနေမိစဉ် . . ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏ အခန်းထဲမှ ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့်ထွက်လာသူတစ်ဦးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရလေတော့သည် . . ။

ထိုသူကား . . သူတို့အငြိမ့်အဖွဲ့ကြီး၏ရွာစားကျော် ဆိုင်းဆရာစိန်ကျောက်ခဲပင်ဖြစ်နေလေတော့သတည်း။

တွတ် . . ငွေ . . ခါ မဖြစ်စေနဲ့၊ အဝိပျယ်ကတော့ စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစား၊ ပြီးတော့ . . မစင်စွန့်၊ ဒီအလုပ်ပဲလုပ်တဲ့သူ၊ အဖွဲ့ကိုအကျိုးမပြုတဲ့သူလို့ . . ပြောတာကွ။

ထမင်း ချက်ဦးကြွက်နီ

မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက်. . မွေးကနဲ့ နာရီဝက်မျှအိပ်ပျော်သွားပြီးချိန်တွင် အဘဦးကြွက်နီကလာနှိုးပြန်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး. . ထတော့။ တို့က . . အိပ်လို့မရသေးဘူးကွ။ ညကျရင်ကမယ်ပြဇာတ်အတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေကို ပြင်ဆင်ကြရဦးမယ်လေ။ ပြီးရင် . . အဖွဲ့သားတွေစားဖို့အတွက် ထမင်းချက်ကြရမယ်။ ပြီးတော့. . .

“ဟုတ်ပါပြီ. . အဘဦးကြွက်နီရယ်။ ကျွန်တော်မအိပ်တော့ပါဘူး။ အားလုံး. . ဝိုင်းလုပ်ပေးပါမယ်”

ဇာတ်စကား ဆိုင်းစကား

“အင်း. . ။ မင်းက. . ဖုံးမဝေးတော့ဘူးကွ။ ဇာတ်ငနဲဖြစ်တာ့မယ်. . ”

“အဘဦးကြွက်နီပြောတဲ့ ဇာတ်ငနဲဆိုတာက. . ဘာကိုပြောတာလဲဗျ”

“အငြိခ့်တို့၊ ဇာတ်တို့မှာ. . လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြတဲ့ အနုပညာသမားတွေကိုခေါ်တဲ့. . ဗန်းစကားပဲကွယ့်. . ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ကအဲဒီဇာတ်ငနဲဖြစ်ဖို့. . ဘယ်လောက်သေးလဲအဘ. . ”

“အင်း. . အများကြီးတော့လိုသေးတယ်ကွ။ တဖြည်းဖြည်းတာ့ ဖြစ်လာရမှာပေါ့လေ”

မောင်သိန်းတန်သည်. . အဘဦးကြွက်နီနှင့်အတူ ညကျရောက်ပြန်မည့်ပြဇာတ်အတွက်. . အခမ်းအနားနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ဇာတ်ခုံပေါ်တွင်ဝိုင်းဝန်းပြင်ဆင်ပေးနေရသည်။

“မင်းအနေနဲ့. . ဇာတ်စကား၊ ဆိုင်းစကားတွေကိုတော့ ထားဖို့လိုတယ်ကွ. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ။ အဲဒီစကားတွေကို အဘဦးကြွက်နီသင်ပေးထား”

“ဟုတ်ပြီလေ. . သင်ပေးရတာပေါ့။ မင်းအနေနဲ့ သေချာထားဖို့တော့ လိုမယ်နော်. . ”

“စိတ်ချပါ... အဘ”

“ဇာတ်သမား၊ ဆိုင်းသမားတွေကို ‘ဇာတ်ဝန်’ လို့ခေါ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ မင်းမှတ်မိပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...။ ဇာတ်ဝန်ဆိုတာကိုတော့... မှတ်မိနေပါပြီ အဘ...”

“နောက်တစ်ခုက... ထမင်းကို ‘ပုံး’ လို့ခေါ်တယ်။ ထမင်း စားတော့မယ်ဆိုရင်... ပုံးတွတ်မယ်လို့ပြောကြသကွယ့်...”

“ပုံးတွတ်မယ်...”

မောင်သိန်းတန်က... သေသေချာချာ မှတ်သားထား လိုက်လေသည်။

“နောက်ပြီး... မင်းလိုမျိုး အငြိမ့်ထဲမှာဘာမှမသိဘဲ... ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုလုပ်နေရတဲ့လူမျိုးကို ‘လုံးစိမ်း’ လို့ခေါ်သကွ...”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်က... လုံးစိမ်းပေါ့။ ဟုတ်လား အဘ ဟီး... ဟီး...”

မောင်သိန်းတန်က မိမိဘာသာခေါ်ကြည့်ရင်းမှ... သဘောကျနေမိလေသည်။

“မိန်းကလေးကိုတော့... ‘ဝွဲ’ လို့ခေါ်တယ်။ ယောက်ျား ဆိုရင် ‘ဝန်’ လို့ခေါ်တယ်။ ဥပမာဆိုကြပါစို့... ရွှေပီတုန်းတင်ပေ ဟာ ငါတို့အခေါ်အဝေါ်နဲ့ခေါ်ရရင် ‘ဗလပ်ဝွဲ’ ပေါ့ကွာ။ မင်းသာ ကိုတော့ ‘ဗလပ်ဝန်’ လို့ခေါ်ကြတယ်...”

“ဗလပ်ဝွဲနဲ့... ဗလပ်ဝန်...”

သူ့အနေနှင့်... တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသေးသော ဝေါဟာရ အသစ်အဆန်းများကို မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက် ခေါင်းထဲသို့ ရောက်အောင်မှတ်နေရလေသည်။

“အင်း...။ ဒါဆိုရင်... ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့နေ့မှာ ဗလပ်ဝန်ဖြစ်ရမှာပေါ့အဘရာ...”

“ဟား... ဟား... မင်းက ငွ်မဝေးတော့ဘူး။ ရုပ်ရည်လေး ကလည်းရှိတော့... တစ်နေ့နေ့မှာဗလပ်ဝန် ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ် ကွာ...။ အကယ်၍... ဗလပ်ဝန်ဖြစ်မလာဘဲ ဟားဝန်လောက်ဖြစ် ရင်လည်း... မဆိုးလှပါဘူးကွ...”

“ဟား... အဘကလည်း လာပြန်ပြီ... ဟားဝန်တဲ့။ ဟား ဝန်ဆိုတာက ဘာလဲအဘရဲ့”

“ဟားဝန်ဆိုတာက... အငြိမ့်ထဲက လူပြက်ကိုပြောတာ ပေါ့ကွ။ ငတုံးလေးရဲ့...”

“ဟုတ်တယ်နော်...။ ဟားဝန်ဖြစ်ရင်လည်း ဝင်ငွေ့အ တော်ကောင်းတာပဲ... အဘရဲ့”

“ဒါပေါ့ကွာ...။ အငြိမ့်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှာ ဟားဝန်ကလည်း အရေးကြီးတာပဲလေ။ ဗလပ်ဝန်မဖြစ်နိုင်ရင်တောင် ဟားဝန်ဖြစ်ဖို့ ကိုတော့... မင်းအနေနဲ့ကြိုးစားရမယ်ကွ။ အဲ... တွတ်၊ ခွေ့၊ ဒါ တော့မဖြစ်စေနဲ့ဟေ့...”

“အဘကလည်း နောက်တစ်မျိုးလုပ်လာပြန်ပြီ။ တွတ်၊ မွေခါ တဲ့ . . ။ အဲဒီအဓိပ္ပါယ်တွေကိုလည်း ရှင်းပြပေးပါဦး . . အဘကြွက်နီရဲ့”

“ဒီလိုလေကွာ . . ။ တွတ်ဆိုတာက . . စားတာ၊ မွေဆိုတာက အိပ်တာ၊ ခါဆိုတာက မစင်စွန့်တာပေါ့။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ အငြိမ့်အတွက် ဘာမှသုံးလို့မရဘဲ . . စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစား၊ စားပြီးတော့ မစင်စွန့်၊ ဒီအလုပ်ပဲလုပ်နေလို့ကတော့ . . ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ပြောတာပါပဲ . . ကောင်လေးရဲ့”

“ဪ . . ဒီလိုကိုး”

“နောက်တစ်ခုက . . အငြိမ့်သမားတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်စကားပြောကြတာကိုတော့ . . ကောထစ်တယ်လို့ပြောကြတယ်”

“ဒါဖြင့် . . အဘဦးကြွက်နီက ကျွန်တော့်ကိုကောထစ်နေတာပေါ့ . . ။ ဟုတ်လား . . ”

“ဟား . . ဟား . . ။ မင်းလည်း . . မင်းဒူးမဝေးတော့ပါဘူး ကောင်လေးရာ . . ”

မောင်သိန်းတန်မှာ အငြိမ့်နှင့်ပတ်သက်သည့်စကားလုံးအသစ်အဆန်းများသိရှိလာရသဖြင့် အလွန်ပျော်ရွှင်နေမိလေ၏။ ထိုစကားများကို . . လေ့ကျင့်ပြောဆိုနေမှသာ အငြိမ့်အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ပီပီသသဖြစ်လာမည်ဟုလည်း သိနားလည်လိုက်လေ၏။

“ကဲ . . အဘရေ။ ကောထစ်တာတွေ ရုပ်တော့။ အဖွဲ့သားတွေအချိန်မီပုံးတွတ်နိုင်ဖို့ . . အဘနဲ့ကျွန်တော်တို့ ချက်ကြပြုတ်ကြဦးမယ်လေ။ တော်ကြာ . . ပုံးတွတ်ဖို့နောက်ကျနေလို့ အဖွဲ့သားတွေကပိုင်းပြီးကောထစ်နေကြဦးမယ် . . ဟီး . . ဟီး . . ”

ထမင်းချက်ဦးကြွက်နီမှာ . . မောင်သိန်းတန်၏စကားများကြောင့် သဘောကျစွာရယ်မောနေလေတော့သည်။

အငြိမ့်အဖွဲ့အတွက် ထမင်းဟင်းများချက်ပြုတ်ပြီးသည်နှင့် မောင်သိန်းတန်သည် သံတုံးတွင်အပေါက်ကလေးများဖောက်ထားသော ပေတုံးခေါ်အပေါက်ကလေးများထဲသို့ နတ်သမီးယမ်းခဲခြစ်ဘူးမှ မီးခြစ်ဆံထိပ်ရှိယမ်းများကိုချွေ၍ အပြည့်အသိပ်ထည့်နေလေ၏။

“ဟေ့ကောင်လေး . . ။ ယမ်းတုံးထဲယမ်းထည့်တာ . . ပြီးသွားပြီလားကွ . . ”

မောင်သိန်းတန်အနီးသို့ လူရွှင်တော်ငွေမြားရောက်လာပြီး စကားဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဆရာငွေမြား။ ယမ်းတွေက အားလုံးထည့်လို့ပြီးပါပြီ . . ။ ဆရာ . . ဘာများခိုင်းချင်လို့လဲ”

“ဒါဆိုလည်း ငါ့ကို . . ဇက်ကြောနည်းနည်းလောက်ဆွဲပေးစမ်းပါဦးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . ဆရာငွေမြား”

မောင်သိန်းတန်သည်လူရွှင်တော်ငွေမြားအား ဇက်ကြော ဆွဲပြီးနှိပ်ပေးရပြန်လေသည်။

“မင်း.. ညက အရိုက်ခဲလိုက်ရတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့.. မင်းသမီးအဒေါ်က ရိုက်လိုက်တာပါဗျာ ကျွန်တော့်အပြစ်ကြောင့်လည်းပါပါတယ်။ ကျွန်တော်.. စိတ်မဆိုးပါဘူး..”

“အင်း.. ။ မင်းက မဆိုးဘူးကွ.. ။ အဲဒီလို တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်တဲ့စိတ်မျိုးသာ အမြဲတမ်းထားနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့.. တစ်နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ.. မင်းဟာ ထူးချွန်အောင်မြင်တဲ့အပညာသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်ကွာ..”

“ကျွန်တော်အရမ်းဝါသနာပါတဲ့အနုပညာကို ကျွန်တော်တတ်အောင်ကြိုးစားပြီး လေ့လာသင်ယူပါမယ်။ ဆရာငွေမြားပြောသလိုပဲ ထစ်နေမှာနာမည်ကြီးတဲ့သူ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”

“အေး.. ကောင်းတယ်။ မင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပျက်ပါစေနဲ့.. ။ ငါတို့ အနုပညာသမားတွေဟာ အောင်မြင်မှုရလာရင် အဲဒီအောင်မြင်မှုရဲ့နောက်မှာမိန်းမကိစ္စတွေကပါလာတတ်တယ်.. ။ မိန်းမကိစ္စကိုတော့ သတိထားပေါ့ကွာ.. မင်းကိုကြည့်ရတာ.. ရွှေပိတုန်းတင်မေကို အတော်စွဲလန်းသဘောကျနေပုံရတယ် ။ ရုပ်ကလေးလှသလောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ကောင်မလေးနော်.. ။ ကျပ်ကျပ်သတိထား.. ကြားလား..”

“သူက.. လှလည်းလှ၊ အပြောလည်းကောင်း၊ အသံလေးကလည်းသာယာတော့ တွေ့တဲ့ယောက်ျားတိုင်းသဘောကျမှာပေါ့ ဆရာငွေမြားရယ်.. ။ နောက်ပြီး.. သူက ကျွန်တော့်အပေါ်တော့ တောင်းရှာပါတယ်ဗျာ..”

“မင်းကတော့.. ပြောလေကလေ၊ မန်းလေပြလေပါလား မောင်သိန်းတန်ရယ်.. ။ သူကမင်းအပေါ်မှာကောင်းသလို အငြိမ့်ထောင်ဆရာတို့၊ ဆိုင်းဆရာစိန်ကျောက်ခဲတို့၊ ပြဇာတ်မင်းသားမောင်ခင်မောင်တို့အပေါ်မှာလည်း.. ကောင်းခဲ့တာပဲကွ။ အင်းသ.. မင်းကိုအခုချိန်မှာရှင်းပြရရင် ငါကယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ တောင်းပြောသလိုဖြစ်နေမှာပဲ.. ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံရမှယုံမှာမို့ မင်းကိုယ်တွေ့ကြုံမှပဲ သိရမှာပေါ့ကွာ။ ငါ့အနေနဲ့ကတော့.. မင်းကို သတိပေးဖို့ပဲတတ်နိုင်တယ်။ အစစအရာရာမှာ.. သတိတော့ထားပါ ငါ့လူရာ..”

မောင်သိန်းတန်သည် သူ့အလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွဲလန်းနေသည့် ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏မကောင်းသတင်းများကို ကြားသိလိုက်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင်နာကျင်သွားမိသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကြုံရသူမဲ့ ခုဖူးသည့် ရွှာစားကျော်ဆိုင်းဆရာစိန်ကျောက်ခဲနှင့်အဖြစ်ကို သတိရလိုက်မိသဖြင့်.. မည်သို့မျှစောဒကမတက်နိုင်တော့ဘဲ နေလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့.. ဆရာစေတနာကို ကျွန်တော်နားလည်ပါ

တယ်ခင်ဗျာ..။ ကျွန်တော်သတိထားနေထိုင်ပါမယ်။ စိတ်ချပါ..။ ဆရာငွေမြား”

“ကဲ..။ လူ့ရှင်တော်ဆိုတဲ့အတတ်ပညာအကြောင်း..။ မင်းကို နည်းနည်းတော့ရှင်းပြလိုက်ဦးမယ်”

“ပြောပါ..။ ဆရာငွေမြား”

“ဒီလိုကွ..။ လူ့ရှင်တော်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့တော့..။ လေမှန်၊ သန္ဓေမှန်ရမယ်”

“လေမှန်၊ သန္ဓေမှန်တယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ..။ ဆရာငွေမြားရဲ့”

“စကား ပြောတာဆိုတာမှာ..။ ဌာန်ကရိုဏ်းကျရမယ်ဟန်ပန်အမှုအရာ ရှိရမယ်။ အိုးတိုးအန်းတန်း၊ ရှိုးတိုးရှန်းတန်းနဲ့ ရှက်နေသလို၊ ကြောက်နေသလိုမျိုး..။ မဖြစ်စေရဘူး။ အဲဒါလေမှန်၊ သန္ဓေမှန်တယ်လို့ ခေါ်သကွ”

“မှတ်မိပါပြီ..။ ဆရာငွေမြား”

“အဲ..။ လူ့ရှင်တော်အစခွန်းတောက်က..။ လို့ ဆိုရိုးစကား ရှိတယ်ကွ။ မင်း ခွန်းတောက်ရသလား..။”

“ဟာ..။ ဆရာငွေမြားကလည်း။ ရဖို့ မပြောနဲ့..။ ခွန်းတောက်ဆိုတာတောင် ဘာမှန်းမသိပါဘူး”

“ဒါဖြင့်..။ ငါ ဆိုပြီမယ်။ နားထောင်ကြည့်..။”

လူ့ရှင်တော်ငွေမြားက..။ အသံနေအသံထားဖြင့် ခွန်း

တောက်တစ်ပုဒ်ကို ဆိုပြလိုက်လေ၏။

“တောင်တောရယ်သာ..။။ မာလာကဝံ့ဖူး..။ တစ်ပင်ကိုတစ်ပင်ရှက်တယ်..။။ ကွယ်..။ ကျေးဇူးကမြူး..။ မြူး..။”

ဆက်လက်၍..။ လူ့ရှင်တော်ငွေမြားက မောင်သိန်းတန်အား လူ့ရှင်တော်တစ်ယောက်၏အရည်အချင်းနှင့်လူ့ရှင်တော်ပညာအကြောင်းများ၊ အငြိမ့်လောကတွင်သိရှိထားသင့်သော ဗဟုသုတများကို အသေးစိပ်ရှင်းပြနေလေတော့၏။

“အင်း..။ အနှစ်ချုပ်အနေနဲ့ပြောရရင် လူ့ရှင်တော်ဆိုတာကိုအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်လိုက်ရင်တော့..။ လူ့ရှင်တော်ဆိုတာဟာ လူ့တွေကိုရှင်လန်းသွားအောင် ပျော်တော်ဆက်ရတဲ့လူပေါ့ကွာ”

ထိုနေ့ည..။ အငြိမ့်စတင်ကပြသည့်အချိန်မှစ၍ အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ..။ မောင်သိန်းတန်အတွက် စစ်စစ်အရာရာပင်အဆင်ပြေနေပေသည်။ အငြိမ့်ခန်းပြီးသွားသောအခါ ထိုညအတွက်ကပြမည့် ပြဇာတ်အစီအစဉ်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ရွှေပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်များခင်ဗျား..။။ ယနေ့ည ကပြမည့်ပြဇာတ်မှာဖြင့်..။ ပြဇာတ်မင်းသားချောမောင်ခင်မောင်နဲ့ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးချောရွှေပိတုန်းတင်မေတို့ ဦးဆောင်ကပြကြမယ့်..။ ချစ်လူ့ခိုက်ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်ကြီးပဲဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ..။ ရုစားအားပေးတော်မူကြပါ..။”

ပြဇာတ်စသည်နှင့်..။ ဦးကြွက်နီနှင့်တကွ မောင်သိန်းတန်

အပါအဝင် ကားဆွဲသမား၊ မီးထိုးသမားမကျန် အားလုံးသောအဖွဲ့ သားများသည် သူ့နေရာနှင့်သူ အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်အောင်အလုပ်လုပ် နေကြရလေ၏။ ပြဇာတ်၏ . . . နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းခန်းဖြစ်သော ပြဇာတ်မင်းသားမောင်ခင်မောင်က လူဆိုးအားသေနတ်ဖြင့်ပစ် ရှိဖမ်းဆီးသောအခန်းသို့ရောက်သောအခါ . . . အချွန်ပေးလိုက် သည်နှင့် မောင်သိန်းတန်က ယမ်းတုံးပေါ်သို့သံချောင်းကိုတောက် တူဖြင့်ထုချလိုက်လေသည်။

“ဒေါင် . . .”

ယမ်းဆုံမှ ဒိုင်းခနဲယမ်းပေါက်ကွဲသံထွက်လာရမည့်အစား သံချောင်းထုသည့်အသံသာ ထွက်လာလေ၏။ ယမ်းမပေါက်မှန်း သိလိုက်သည်နှင့် . . . မောင်သိန်းတန်သည်နောက်တစ်ပေါက်ကို အလျှင်အမြန်ပင် သံချောင်းဖြင့်တော့၍ ထုလိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် လည်း . . . ယမ်းပေါက်ကွဲသံက ထွက်မလာပေ။

ပရိသတ်အချို့ထံမှ ရယ်မောသံများထွက်လာသဖြင့် . . . မင်းသားမောင်ခင်မောင်သည် ဒေါသတကြီးပင် စင်ထောင့်သို့ပြေး ဝင်လာပြီး . . .

“ငါ့အရှက်ကိုခွဲတဲ့ကောင် . . . ကဲကွာ . . .”

“ခွပ် . . .”

မောင်သိန်းတန်အား ပါးချိတ်သို့လက်သီးဖြင့် အားကုန် ထိုးချလိုက်လေတော့သည်။ မောင်သိန်းတန်မှာ ခွေကန်လဲကျသွား

လေ၏။ ထိုအဖြစ်ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ရွှေပိတုန်းတင်မေနှင့်ဦး ဩက်နီတို့ကပြေးလာကြပြီး ပြဇာတ်မင်းသားမောင်ခင်မောင်ကို အမြန်ဆွဲထားရလေ၏။

“တော်လောက်ပါပြီ . . . မင်းသားရယ်။ ကျွန်မ တောင်းပန် ပါတယ်။ ယမ်းတွေက . . . အစိုပြန်နေလို့ မပေါက်တာပါ။ သူက ဘယ်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲရှင် . . .”

ရွှေပိတုန်းတင်မေက . . . မင်းသားမောင်ခင်မောင်အား ဆက်မောင်းကိုအတင်းဆွဲထားရင်းတောင်းပန်နေရာမှ မောင်သိန်း တန်အားကရုဏာသက်စွာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး နေရာမှထွက်ခွာသွား လေတော့သည်။

ဦးကြွက်နီသည် လဲနေသောမောင်သိန်းတန်ကို ပွေ့ထူပေး ချိတ်လေသည်။ မောင်သိန်းတန်မှာ အတော်အတန်နာသွားသဖြင့် မီးချိတ်ကို လက်နှင့်ပွတ်နေရလေ၏။

“လူကလေးအတွက် . . . သင်ခန်းစာတစ်ခုတော့ ရသွား ပြန်ပြီပေါ့ . . .”

မောင်သိန်းတန်မှာ နာကျင်နေသည့်ကြားမှပင်ပြန်၍ပြုံး မှိုလိုက်ပြီး . . .

“အဘ . . .”

“ဟေ . . . ဘာလဲကွ . . .”

“ဗလင်ငနဲကတော့ . . . လက်သံပြေခင်လှသဗျာ။ အလုပ်ခွဲ

လေးက စိတ်ကောင်းရှိပေလို့သာပေါ့နော်. . "

ဦးကြွက်နီမှာ မောင်သိန်းတန်၏ စကားကြောင့်ပြီးလို့ မိသော်လည်း ရင်ထဲတွင်နာကျင်နေမိလေတော့သည်။

ပြဇာတ်ပြီးသွားသောအခါ. . ထိုညအတွက် မောင်သိန်းတန်၏အလုပ်တာဝန်များပြီးသွားပြီဖြစ်၍ ခေတ္တအနားရသည်နှင့် သူ့အလွန်သွားချင်နေသောပွဲဈေးတန်းဘက်သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အထိုးခံထားရသည့်နေရာမှာ ယခုအခါ ထိနာကျင်ပြီး ယောင်ကိုင်းနေလေ၏။ ပွဲဈေးတန်း၏တစ်နေရာတွင် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသောဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အနာသို့တိုးကပ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

"ကောင်လေး. . ဘာအရုပ် ထိုးချင်လို့လဲ။ နဂါး၊ ဂဠု၊ ဂုဏ္ဍာန်၊ ယက္ခ. . အစုံထိုးလို့ရတယ်နော်"

ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသူက မောင်သိန်းတန်အားဆေးမင်ကြောင်ထိုးရန် ဆွယ်လိုက်လေသည်။ မောင်သိန်းတန်သည် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသူအားစိုက်ကြည့်နေရင်း စိတ်ထဲတွင်ထူးဆန်းသော စိတ်ကူးတစ်ခုပေါ်လာသဖြင့်. .

"ဟိုဗျာ. . စာလုံး လေးငါးလုံးလောက်. . ထိုးချင်တယ် ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ. . "

"သုံးပြားပဲပေးပါ. . သူငယ်ရယ်။ သူငယ်က. . ဘာစာလုံး ထိုးချင်တာလဲ. . "

မောင်သိန်းတန်သည်. . စိတ်ကူးထဲတွင်ပေါ်လာသည့် အတိုင်းပင် ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

"မိုးပေါ်ကသိန်းတန်. . ဆိုတဲ့စာလုံးဗျာ. . "

ထိုးမည့်စာသားကို ပြောပြလိုက်ပြီးသည်နှင့်သုံးပြားပေး၍ ဆေးမင်ကြောင်ကို လက်မောင်းတွင်ထိုးလိုက်သည်။ အသည်းခိုက်အောင်နာကျင်လှသော်လည်း မောင်သိန်းတန်ကပြုံး၍ နာကျင်သည့်ဝေဒနာကို အောင့်ခံနေလိုက်သည်။

မောင်သိန်းတန်သည် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပြီးသည်နှင့် ပွဲဈေးတန်းအနီးရှိ သွန်းဘုရားကြီးဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ဘုရားကြီး၏ညာဘက်တွင် လွန်စွာမှအိန္ဒြေရလှသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးသည် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေလေ၏။ လွန်စွာထူထဲလှသော မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးနှင့်နှုတ်ခမ်းမွေးများက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏မျက်နှာသွင်ပြင်ကိုမြင်ရခြင်းမရှိအောင်ပင် ဖုံးအုပ်ထားပေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ယောဂီအဝတ်အစားများကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးခေါင်း၌ ယောဂီခေါင်းပေါင်းတို့လည်းပေါင်းထားလေသည်။

မောင်သိန်းတန်သည် ဘုရားရှေ့တွင်ခြေပစ်၊ လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင် တိုင်တစ်တိုင်ကိုမှီကာ ခေတ္တအနားယူခြင်းအမှု တို့ပြုလိုက်၏။ ခဏအကြာတွင်. . ပင်ပန်းထားသောအခါ ကြောင့် မောင်သိန်းတန်၏မျက်လုံးများမှာ အိပ်ငိုက်၍ မှူးစင်းလာလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်လေး..။ ဘုရားရှေ့ကိုရောက်နေပြီး ဘုရားဝတ်ပြုဖို့ကို မမေ့နဲ့လေ..။”

ထိုအသံကြောင့်.. မောင်သိန်းတန်မှာ လန့်သွားမိသည်။ မိမိကိုပြောလိုက်သည့်အသံရှင်ကား အနားမှပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏အသံပင်ဖြစ်ပေ၏။ မောင်သိန်းတန်မှာ မှေးကနဲအိပ်ပျော်တော့မလိုဖြစ်နေရာမှ အလျှင်အမြန်ပင်ထ၍ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်၏။ ထိုသို့..။ ဘုရားဝတ်ပြုအပြီးတွင်..။

“ကောင်လေး..။ မင်းဘဝဟာ အခုလောလောဆည်မှာ စိတ်ညစ်စရာတွေနဲ့ ပြည့်နေသလား..။”

မောင်သိန်းတန်အား ယောဂီဝတ်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လက်ညှိုးထိုး၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ..။ အခုတောင်မှ.. ကျွန်တော်သိပ်စိတ်ညစ်လွန်းလို့ ဒီလိုထွက်လာတာပါ..။”

“ကောင်လေးရာ..။ လူ့ဘဝဆိုတာ.. ဒီလိုပဲပဲကွာ။ မင်းဟာတစ်နေ့မှာ အမြင့်ဆုံးကိုရောက်ရဦးမှာပါ။ ပြီးတော့.. မင်းသိပ်ချစ်နေတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ချစ်ခွင့်ကြံ့ရဦးမယ်။ အဲဒီလို ချစ်ကြိုက်ပြီးရင်တော့.. မင်းဘဝဟာ အောက်ဆုံးကိုရောက်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုရောက်ပြီးတာနဲ့ မင်းဟာ.. ငါ့ဆီကို မလွဲမသွေရောက်လာပါလိမ့်မယ်..။”

ယောဂီဝတ်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မောင်သိန်းတန်အားစေ့စေ့

ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်လေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ရှေ့ကကြံ့မာတွေကိုတောင် ကြိုတင်ဟောပြောနေတော့.. ဦးလေးက ဘာလဲခင်ဗျာ။ ဦးလေးက.. ပေဒင်ဆရာလား..။”

“အေးပေါ့ကွာ..။ မင်းကငါ့ကို ပေဒင်ဆရာလို့ထင်နေတယ်ဆိုရင်လည်း.. ငါက ပေဒင်ဆရာပေါ့ကွာ။ မင်းဟာ.. တစ်နေ့နေ့မှာတော့ မလွဲမသွေအောင်မြင်မှုတွေရလာမှာပါ။ မင်းရဲ့လက်မောင်းမှာထိုးလာတဲ့စာကြောင်းကိုလည်း ငါဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဘာတဲ့.. မိုးပေါ်ကသိန်းတန်တဲ့လား.. ဟဲ.. ဟဲ..။ မင်းဟာ သိပ်အောင်မြင်ချင်နေတဲ့လူ၊ အောင်မြင်မှုမိုးကောင်းကင်ပေါ်ကို ရောက်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့လူဆိုတော့.. မကြာခင်မှာပဲ မင်းသိပ်ရောက်ချင်နေတဲ့မိုးပေါ်ကို ရောက်ရမယ်ဆိုတာကို ရင်ထဲမှာမှတ်ထားလိုက်ပေါ့ကွာ..။”

မောင်သိန်းတန်မှာ.. သူ့ဘဝအတွက် အားတက်ဖွယ်စကားသံများကို ပထမဆုံးအကြိမ်ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် အလွန်တရာကျဆင်းနေသောစိတ်ဓါတ်များမှာ ပြန်လည်တက်ကြွလာလေတော့သည်။

သူ့ဘဝတွင်.. အမြဲတမ်းအနှိမ်ခံခဲ့ရခြင်း၊ လူအများက အနိုင်ကျင့်နိုင်စက်သည်ကိုခံခဲ့ရခြင်းများအတွက် မကျေနပ်မှုများ၊ ခံခဲ့ချင်စိတ်များက ရုတ်တရက်ဦးနှောက်ထဲတွင်ဖြစ်ပေါ်လာကာ

သူ၏သတ္တိသွေးများသည် ဆူပွက်၍လာလေတော့သည်။

“ဟား.. ဟား.. ။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ မိုးပေါ်ကသိန်းတန်ဖြစ်ရမယ်။ မိုးပေါ်ကသိန်းတန် ဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်။ ဟား.. ဟား..”

“ဒီမှာကောင်လေး.. မင်းကြွေးကြော်တာ သိပ်မှန်တယ်။ ရယ်စရာရှိရင် အားရပါးရရယ်ရမယ်။ လူတစ်ယောက်အတွက်.. ရယ်မောခြင်းဆိုတာဟာ ဝမ်းသာခြင်းတစ်ခုတည်းအတွက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ.. မင်းသိသွားပြီပေါ့ကွာ။ ဟဲ.. ဟဲ..”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည်.. မောင်သိန်းတန်အားပြောဆိုပြီးလျှင် ဘုရားအားဝတ်ပြုရှိခိုးပြီးထိုင်နေရာမှထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ကဲ.. ငါသွားပြီဟေ့။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ.. မင်း ငါ့ဆီကိုရောက်လာမှ ပညာတွေအများကြီးသင်ပေးရဦးမယ်။ ငါ့နာမည်ကိုလည်းမှတ်ထားပေါ့။ ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာတဲ့..”

သူ့ရှေ့မှ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားနေသော ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဆိုသည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား မောင်သိန်းတန်ကငေးမော၍ကြည့်နေမိလေတော့သည်။

ထိုနေ့ညအဖို့.. မောင်သိန်းတန်မှာ အငြိမ်ချသို့ပင်မပြန်တော့ဘဲ.. ဘုရားပေါ်တွင်ပင်အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ..

“ကောင်လေး.. ကောင်လေး.. ထတော့လေကွာ.. ။ မောင်သိန်းတန်နေပြီကွ..”

ဦးကြွက်နီ၏အသံကြောင့်.. မောင်သိန်းတန်မှာ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာလေသည်။

“အဘ.. ဦးကြွက်နီ”

“မင်းကွာ.. ဘယ်သွားမယ်၊ ဘယ်လာမယ်ဆိုတာကိုတော့မိကို ကြိုပြောပြခဲ့မှပေါ့ကွ။ မင်းက ဘာမှမပြောဘဲနဲ့.. ရုတ်တရက်သောက်သွားတော့ တစ်ခုခုများဖြစ်နေပြီလားဆိုပြီး.. ငါ့မှာ မင်းအတွက်စိတ်ပူလိုက်ရတာ.. ကောင်လေးရာ”

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ.. အဘ”

ဦးကြွက်နီမှာ မောင်သိန်းတန်၏ယောင်ကိုင်းနေသော ပါးနှုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“မင်းမျက်နှာကို ဆေးလူးမှဖြစ်မယ်.. အတော်ကိုထောင်နေတာပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်.. အဘဦးကြွက်နီ။ ကျွန်တော် ပါးစပ်တောင်မလို့မရချင်ဘူး”

“ကဲပါကွာ.. ။ အဘက.. နန္ဒင်းကျပ်ထုပ်ထိုးပြီး ဆေးလူးမလို့က်တာနဲ့ မင်းအနာကသက်သာသွားမှာပါ။ ဘာလဲကွ.. မင်းက နောက်ထပ်သင်ခန်းစာတွေကြိုရမှာကြောက်လို့.. အငြိမ်ချဆိုတောင် ပြန်မလိုက်ချင်တော့ဘူးလား။ အောင်မြင်အောင် ကြိုး

စားပါမယ်လို့ စကားကြီး၊ စကားကျယ်တွေပြောပြီး လက်မြောက်
အရှုံးပေးလိုက်ပြီလား.. . ဟား.. . ဟား.. . ”

“ကျွန်တော်က.. . ဘာဖြစ်လို့ လက်မြောက်အရှုံးပေးရလဲ.. .
အဘရဲ့။ ဒီမှာ.. . တွေ့လား”

မောင်သိန်းတန်က.. . မိမိ၏လက်မောင်းတွင်ထိုးထား
သောစာတန်းကို ဦးကြွက်နီအားပြလိုက်သည်။

“အောင်မယ်.. . မိုးပေါ်ကသိန်းတန် ဆိုပါလား”

“ဟုတ်တယ်.. . အဘရဲ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ကျွန်တော်ရဲ့ညာဖက်လက်မှာ.. . ကမ္မည်းတင်ထားလိုက်တာလေ.. .

ဦးကြွက်နီသည်.. . မောင်သိန်းတန်၏မျက်နှာအား အသေ
အချာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်.. . .

“ဒါပေါ့ကွာ.. . ။ တစ်နေ့မှာ မင်းဘဝကြီးအပြောင်းအ
ဖြစ်သွားအောင် ကြိုးစားလိုက်စမ်း။ ယောက်ျားဆိုတာ တကယ်ပြန်
ချင်လို့ကြိုးစားရင် မဖြစ်နိုင်တာမရှိပါဘူးကွ။ မင်းနောက်မှာ
အဘရှိပါတယ်.. . ”

နှစ်ဦးသား အားပါးတရရယ်မောလိုက်ကြပြီးလျှင် အငြိမ်း
ရိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

အထွတ်အထိပ်ဆိုတဲ့အနားမှာ...
ကျဆုံးခြင်းပျားဟာ...
အမြဲတမ်း...ကပ်လိုက်နေတယ်။

လှည့်တော်ငွေမြား

အချိန်ကာလများသည်ကား... တရွေ့ရွေ့ပြောင်းလဲနေကြပေ၏။ သုံးနှစ်ဆိုသောအချိန်ကာလသည်... လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို အကြီးအကျယ်ပင်ပြောင်းလဲစေနိုင်ခဲ့ပေ၏။

ထိုကဲ့သို့သော ပြောင်းလဲမှုများစွာထဲတွင်... မောင်သိန်းတန်၏ဘဝပြောင်းလဲမှုများသည်လည်း အလွန်တရာပင်ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပေ၏။

မောင်သိန်းတန်၏... ဇိုးသားခြင်း၊ ကြီးစားခြင်း၊ အနှံ့တတ်ခံနိုင်ခြင်း၊ အနုပညာကို နေ့ညမပြတ်အပင်ပန်းခံ၍ လေ့လာ

မိုးပေါ်ကသိန်းတန်

ဆည်းပူးနိုင်ခြင်းစသည့်အရည်အသွေးတို့က... မောင်သိန်းတန်၏ ပြောင်းလဲသွားသောဘဝလမ်းခရီးအတွက် အလွန်ပင်အရေးပါအရာရောက်လှပေတော့သည်။

ရွှေပိတုန်းတင်မေအငြိမ့်အဖွဲ့ကြီးအား... ယခုအချိန်တွင် ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုအဖြစ်သို့ အငြိမ့်ထောင်ဆရာဦးပါနောက်က ပြောင်းလဲတည်ထောင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ထိုဇာတ်အဖွဲ့ကြီး၏ ခေါင်းဆောင်မင်းသားမှာကား... အသံကောင်း၊ ရုပ်ချော၊ အကကောင်း၍ ပျိုမေတို့အသည်းစွဲဖြစ်နေကြရသော... နာမည်ကျော်ဇာတ်မင်းသား မိုးပေါ်ကသိန်းတန်ပင်ဖြစ်ပေသတည်း။

“မင်းသားရေ... ။ ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလို့ အဘဦးကြွက်နီက မှာလိုက်ပါတယ်”

နက်ကျော်၏ခေါ်သံကြောင့် မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက် အတွေးများပြတ်တောက်သွားရလေသည်။

“ဪ... ။ အေး... အေး။ အခုလာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်မိနက်ကျော်ရေ...”

ယခုအချိန်ထိ... ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသည်မှာကား အဘဦးကြွက်နီနှင့်နက်ကျော်တို့ပင်ဖြစ်ကြပေသည်။ မောင်သိန်းတန်အခေါင်းဆောင်မင်းသားဖြစ်လာသော်လည်း... သူတို့နှစ်ဦးမှာကား ယခုထက်ထိတိုင် ထမင်းချက်၊ မီးထိုး၊ ကားဆွဲအဖြစ် အလုပ်

လုပ်နေကြရတုန်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

မိုးပေါ်ကသိန်းတန်ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးသည်ကား မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျားတွင် အလွန်အောင်မြင်မှုရနေသောကြောင့် တစ်နှစ်လုံးပင် ပွဲချီအပြည့်ကပြကြရသောအဖွဲ့ကြီးဖြစ်ပေသည်။

ယခုအချိန်အခါမှာ . . . တိုက်ဆိုင်သည်ဟုပင် ဆိုရပေလိမ့်မည်။ မောင်သိန်းတန်တို့၏ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးမှာ ယခုညတွင်လည်း ခရမ်းမြို့၏ဘုရားပွဲကြီးတွင် ကပြရန်ရောက်ရှိနေကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

မောင်သိန်းတန်သည် . . . ထမင်းစားရန် ဇာတ်ရုံထဲမှထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထမင်းစားရုံထဲသို့ရောက်သောအခါ . . . အဘကြွက်နီက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . လာဟေ့ . . . ။ ဗလပ်ငနဲကလေးရေ။ ပုံးတွတ်ကြရအောင် . . .”

“အဘကတော့ . . . လုပ်ပြီ . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

ဦးကြွက်နီက . . . မင်းသား မိုးပေါ်ကသိန်းတန်အတွက် ထမင်းပွဲများပြင်ဆင်ပေးနေစဉ် . . .

“အဘရေ . . . ကျွန်မလည်း ထမင်းစားမယ် . . .”

“ဪ . . . ရွှေပိတုန်းတင်မေပါလား။ လာ . . . လာ . . . မင်းသားနဲ့ တစ်ခါတည်းသာဝင်စားလိုက် . . .”

ဇာတ်မင်းသားမောင်သိန်းတန်ထိုင်နေသောခုံ၏ အနီးရှိ ချွတ်နေသောခုံတစ်လုံးတွင် ရွှေပိတုန်းတင်မေကအတင်းဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မနဲ့ ထမင်းအတူတူစားရလို့ . . . ကိုသိန်းတန်အတွက် အနှောင့်အယှက်များဖြစ်နေမလား . . . ။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြောနော် . . .”

“မတင်မေရယ် . . . ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့။ မတင်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမှာကိုသာ ကျွန်တော်က . . . ခိုင်ခံ့နေမိတာပါဗျာ . . .”

မောင်သိန်းတန်၏ စကားကြောင့် . . . ရွှေပိတုန်းတင်မေက မျက်နှက်ဝန်းကလေးကိုထောင့်ကပ်၍ . . . မောင်သိန်းတန်အား နှိပ်ပါပြန်ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏အကြည့်တွင် အဓိပ္ပါယ်များစွာပါဝင်နေသဖြင့် . . . ထိုအကြည့်ကြောင့် မောင်သိန်းတန်၏ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရသည်မှာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် . . . ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြသိမ်းသည် ထမင်းစားရုံထဲသို့အမြေးအလွှားရောက်ရှိ၍လာပြီး နေသည်။

“ဟောဒီမှာ . . . အဒေါ်ကိုယ်တိုင်ချက်ထားတဲ့ ငါးပိကြော်အစား ဒါက . . . မန်ကျည်းရွက်နုသုတ် . . . ။ ဟောဒါက . . . ငါးခူဆီပြန်

ချက်လေး။ မင်းသားလေးမောင်သိန်းတန်အတွက် ယူလာတာပေါ့။ ။ စားကြည့်လိုက်ပါဦးနော်။ ဟင်း။ ဟင်း။ ။

ဒေါ်ကြီးမြသည် သူ့လက်ထဲမှသုံးဆင့်ချိုင့်ကိုဖွင့်လိုက်ရင်း မင်းသားလေးမောင်သိန်းတန်ရှေ့တွင် အစီအရီချခင်းပေးထားလိုက်လေသည်။

“မင်းသားလေးမောင်သိန်းတန်အတွက်ပဲဆိုတော့။ ။ ကျုပ်တို့အတွက်တော့။ ။ မပါဘူးလား။ ။”

ဦးကြွက်နီက။ ။ ထမင်းပွဲများလိုက်လံ၍ ချပေးနေရင်းမှ ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏အခေါ်ဖြစ်သူဒေါ်ကြီးမြကို စပ်ဖြဖြမျက်နှာနှင့်လှမ်းမေးလိုက်လေ၏။

“အိုတော်။ ။ မောင်သိန်းတန်က ခေါင်းဆောင်မင်းသားတော့။ တော်ကတော့။ ။ ထမင်းချက်၊ ကားဆွဲဆိုတော့ ရှိတာနဲ့သာ ဖြစ်သလို စားလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ပဗျာ။ ။ တော်တော်လည်း တတ်နိုင်တဲ့မိန်းမကြီး။ ခင်ဗျား။ ။ မှတ်မိသေးရဲ့လားဗျ။ ။ အခုမင်းသားဖြစ်နေတဲ့ မောင်သိန်းတန်ကို ခင်ဗျားပါးရိုက်ခဲ့တာဟာ။ ။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က ဒီနေရာ။ ။ ဒီဘုရားပွဲမှာပဲနော်။ ။”

ဒေါ်ကြီးမြသည် မျက်နှာတစ်ချက်မျှပျက်၍ သွားသော်လည်း အချိန်မီပင်ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးလိုက်ပြန်ကာ။ ။

“ဟင်း။ ။ ဟင်း။ ။ ။ လူဆိုတာ။ ။ တစ်ခါတလေတော့

အမှားရှိမှာပေါ့ရှင်။ ။”

“ကဲ။ ။ တော်ကြပါတော့ဗျာ။ ။ အဘဦးကြွက်နီရယ်။ ။ ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း။ ။ ပြန်ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ။ ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်စဉ်းစားမိရင်။ ။ ကျွန်တော့်မှာ ရင်နာရသွန်းလို့ပါ။ ။”

ရွှေပိတုန်းတင်မေမှာ။ ။ မောင်သိန်းတန်၏စကားကြောင့် ချက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေရှာလေ၏။ ။ အဘဦးကြွက်နီမှာ ဘား သူ့စိတ်ထဲတွင်ရှိသည့်အတိုင်း ပြောခွင့်ရလိုက်သောကြောင့် အလွန်ပင် ကျေနပ်နေလေတော့သည်။

နေ့လည်စာစားပြီးကြသည်နှင့်။ ။ မောင်သိန်းတန်သည် ဒီဒီအား။ ။ မင်းသားမှန်းမသိအောင်ရုပ်ဖျက်၍ ဘုရားကြီးဝင်းထဲသို့ တစ်ယောက်တည်းစိတ်အေးလက်အေးလမ်းလျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ။ ဘုရားဝင်းထဲရှိလူများမှာ မင်းသားမောင်သိန်းတန်မှန်း ညည်သူမျှ မသိကြပေ။ ။

မောင်သိန်းတန်သည်။ ။ ဘုရားကြီးရှေ့တွင် အသေအချာ ဆိုင်ချလိုက်ပြီး စိတ်အေးလက်အေးပင်ဘုရားရှိခိုးနေလေသည်။

အဲဒီတန်ကြာအောင် ဘုရားရှိခိုးနေပြီးမှ။ ။ မောင်သိန်းတန်သည် လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်က။ ။ သူ့စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ခဲ့၍ ထိုင်နေခဲ့ဖူးသောတိုင်ကြီးပေါ်သို့။ ။ သတိတရဖြင့် မှီ၍ ထိုင်နေလိုက်လေတော့သည်။

“မိုးပေါ်ကသိန်းတန်..”

သူ့အနီးရှိနေရာတစ်နေရာမှ သူ့နာမည်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့်.. မောင်သိန်းတန်မှာ ရုတ်တရက်ထိတ်လန့်၍ တုန်ခန်ပင်ဖြစ်သွားမိရလေသည်။

“မောင်ရင်ကိုခေါ်တာက.. ကျုပ်ပါဗျ..”

မောင်သိန်းတန်က သေချာစွာကြည့်လိုက်သောအခါ.. ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်ပါးမြိုင်းမွှေးများမှာ ထိုဝတ်ဖြူစင်ကြယ်လှူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးအား.. ဖုံးအုပ်လှမတတ်ပင်ရှိနေချေ၏။

“ဆ.. ဆရာ.. ဆရာကြီးကိုးသိန်းရာဇာ..”

“ဟုတ်ပဗျာ..။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က.. ကျုပ်နဲ့ ဒီနေရာမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ကားဆွဲလေးမောင်သိန်းတန်က.. အခုနာမည်ကြီးမင်းသားလေးမိုးပေါ်ကသိန်းတန်ဖြစ်သွားလို့.. ကျုပ်ကိုတောင် မမှတ်မိချင်တော့ဘူးပေါ့လေ.. ဟုတ်လား”

“ဟာ.. ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ပြုံးခနဲဆိုတော့.. မမှတ်မိလိုက်လို့ပါ..”

“ထားပါတော့လေ..။ အခုမောင်ရင်လေးဟာ မင်းသားဖြစ်သွားပြီ..။ မောင်ရင်လေးသိပ်ဖြစ်ချင်နေတဲ့.. အလွန်နာမည်ကြီးပြီးအောင်မြင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်နေနိုင်ပြီ..”

“မှန်.. မှန်ပါတယ်.. ဆရာကြီး”

“အေး.. အဲဒီလို မောင်ရင်လေးဖြစ်ချင်တာတွေ အားလုံးဖြစ်လာခဲ့ပြီဆိုတော့.. မောင်ရင်လေးဘဝဟာ တကယ်ရောပျော်နိုင်နေပြီလားကွာ..။ ကျုပ်မေးတာကို.. သေချာစဉ်းစားပြီးဖြေကြည့်စမ်းပါ..”

မောင်သိန်းတန်သည်.. သူ့အနေနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စဉ်းစားမိခဲ့ဖူးသောမေးခွန်းကိုအမေးခံလိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် ဆွေဝေသွားကာ ပြန်ဖြေရန်စကားလုံးကိုပင် ရှာမရအောင်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမေးသည့်မေးခွန်းမှာ သူ့အတွက်ဖြေရန်အလွန်ခက်ခဲနေသော မေးခွန်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် အောင်မြင်မှုကိုလိုချင်လွန်းသောကြောင့် သုံးနှစ်ဆိုသောအချိန်ကာလအတွင်း နားမနေကြိုးစားကာ အလုပ်များကိုသာအာရုံစူးစိုက်၍ လုပ်ကိုင်နေခဲ့ရသဖြင့် သူ့ဘဝတွင်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းဆိုသောအရာနှင့် ဝေးဝကင်းဝေးနေခဲ့ရပြီး ယခုအောင်မြင်မှုရရှိလာချိန်တွင်လည်း သူ့ဘဝသည်.. ယခင်ကအတိုင်းပင် ပျော်ရွှင်သည်လည်းမဟုတ်၊ ပျော်ရွှင်သည်လည်းမဟုတ်ဘဲ အထီးကျန်စွာဖြင့်သာအချိန်များကိုတုန်ဆုံးနေခဲ့ရပေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့.. ဆရာကြီး။ မှန်တာကိုဝန်ခံရရင် ကျွန်ခဟာ့ ကျွန်တော်တောင်.. အခုအချိန်မှာဘာဖြစ်နေမှန်း မသေသေ

ချာချာမတွေးမိခဲ့ဖူးပါဘူး။ အခု... ဆရာကြီးက မေးခွန်းထုတ်လာမှပဲ... ကျွန်တော်ဟာ ဘာတွေဆက်လုပ်သင့်နေတယ်ဆိုတာကို သေချာအချိန်ယူစဉ်းစားဖို့ လိုအပ်နေတယ်လို့ သဘောပေါက်လာပါတယ်ခင်ဗျာ... ”

ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မောင်သိန်းတန်က အမှန်အတိုင်းမရှုက်မကြောက်ဖြေဆိုသည်ကို သဘောကျစွာဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍ နေရာမှ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်... ”

“အေးလေ...။ ကျုပ်မေးတဲ့မေးခွန်းကို မောင်ရင်လေးအနေနဲ့ သဘောပေါက်ရင် ကျုပ်ကျေနပ်ပါပြီ...။ မောင်ရင်လေးအနေနဲ့... ဘဝကိုအဓိပ္ပါယ်ရှိရှိဖြတ်သန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါလေ။ လူဆိုတာ... အောင်မြင်ပြီးရင် ကျန်းမာပါ။ ကျန်းမာပြီးရင် တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သေရမှာပါပဲ။ သေတဲ့အခါမှာ... သင်္ချိုင်းကို ရောက်ကြရမှာမို့... ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဆိုတဲ့ ကျုပ်နဲ့ မလွဲမသွေ တွေ့ဆုံကြရမှာပါပဲ...။ မောင်ရင်လေးဟာလည်း... မောင်ရင်လေးကိုယ်တိုင် ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေကို စိတ်တိုင်း ကျဖြတ်သန်းပြီးရင်... တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ကျုပ်နဲ့မဖြစ်မနေ ဆုံကြရမှာပါကွာ... ”

“ဆရာကြီးပြောတာတွေ... အားလုံးမှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာကြီး... မဖြစ်မနေ တွေ့ကြရဦးမယ်ဆိုတာက အယ်နေရာ၊ ဘယ်အချိန်မှာတွေ့ကြရဦးမှာလဲ... ဆရာကြီးရဲ့”

“ဒါကတော့... တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာပေါ့ မောင်ရင်လေးရာ...။ ကျုပ်က... သင်္ချိုင်းပေါင်းစုံမှာနေရတဲ့ ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဆိုတော့... မောင်ရင်လေး သင်္ချိုင်းကို ရောက်လာရင်တော့ ဆုံကြရမှာ သေချာပါတယ်ကွ။ ဟား... ဟား... ”

ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဆိုသော... လူတူးလူဆန်းကြီးသည် ဆိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ အနီး၌ ချထားသော ထောင်းကြိုး နှစ်လုံးအား ထမ်း၍... ဟားတိုက်ရယ်မောကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မောင်သိန်းတန်သည် ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး နောက်ကျောပြင်အား ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်ပြီး... စောစောစောပြောခဲ့ကြသည့် စကားများကို ပြန်လည်စဉ်းစားကာ မိမိ၏ ဘဝတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေးခဲ့ဖူးသေးသည့် ဘဝတွင် အဓိပ္ပါယ်ရှိနေထိုင်ရန် စိတ်ကူးများက... တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဘဝ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို လေးလေးနက်နက်တွေးခေါ်စဉ်းစားသော သောမောင်သိန်းတန်သည် အောင်မြင်ခြင်း၏ သဘောတရားကို နားလည်လာသဖြင့်... ရှုံးနိမ့်ခြင်းကို ရင်ဆိုင်ရန် မကြောက်

တော့ဘဲ.. အလုပ်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့၊ မကြောက်မရွံ့ပင်လုပ်ဆောင်လေ
တော့ရာ အောင်မြင်မှုများကိုပိုမို၍ ရရှိလာလေတော့သည်။

မောင်သိန်းတန်သည် ဇာတ်သဘင်လောကတွင်ယခင်
ကလုပ်ဆောင်နေကြသည့် လမ်းရိုးလမ်းဟောင်းများမှခွဲထွက်ကာ
သူ့စိတ်တိုင်းကျ.. ဇာတ်လမ်းအသစ်အဆန်းများ၊ တီးလုံးအသစ်
အဆန်းများ၊ ကကွက်အသစ်အဆန်းများဖြင့် ရဲရဲရင့်ရင့်တီထွင်
ကပြလေတော့ရာ.. ခြောက်လမျှကာလအတွင်း မိုးပေါ်ကသိန်း
တန်ဇာတ်အဖွဲ့ကြီး၏နာမည်သည် ဇာတ်သဘင်လောကတွင်ပို၍
အောင်မြင်လာကာ မင်းသားလေးမိုးပေါ်ကသိန်းတန်သည်လည်း
အလွန်ပင်နာမည်ကြီးလာလေတော့၏။

အောင်မြင်ကျော်ကြား နာမည်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ..
ဇာတ်မင်းသားလေးသိန်းတန်အား မြင်တွေ့ချင်သူ၊ ရင်းနှီးချင်သူ
မိန်းကလေးများသည်.. ဇာတ်ရုံ၏နောက်ဘက်တွင် အမြဲတမ်းပင်
ရုံးစုရုံးစုနှင့်ဖြစ်နေကြလေတော့သည်။

ထမင်းချက်ဦးကြွက်နီသည်.. မောင်သိန်းတန်၏အနီး
တွင်အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပေးပြီး မိန်းကလေးပရိသတ်များအား
တောင်းပန်နေရလေသည်။

“မင်းသားလေးက.. မျက်နှာခြေလူးနေရလို့ မအားသေး
ပါဘူး ခင်ဗျာ..။ မကြာခင်ဇာတ်ပွဲက၊ စကတော့မှာမို့ ရုံထဲကနေ
ပဲ ကတဲ့အခါမှာအားပေးကြည့်ရှုကြပါခင်ဗျာ..”

“အလိုရှင်..။ ကျွန်မတို့က.. မင်းသားလေးမျက်နှာကို
အနီးကပ် ကြည့်ချင်နေကြတာပါ။ ရုံထဲကနေကြည့်တာကတော့..
သူပြောမှလားရှင်..”

“မင်းသားလေးက တော်တော်ရယ်..။ ဒီအဖိုးကြီးက
တွန့်တိုနေတတ်ရန်ကော..”

“ကဲပါရှင်..။ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ်.. မင်းသားလေးကို
ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုပါရစေ..”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့်.. မကျေမနပ်တွတ်ထိုးနေ
ကြသည်ကို.. မောင်သိန်းတန်က ဇာတ်ရုံထဲတွင်ပြင်ဆင်နေရင်းမှ
ကြားလိုက်ရသဖြင့်..

“ကဲပါ.. အဘဦးကြွက်နီရေ။ တွေ့ချင်ရင်လည်း.. လွတ်
လိုက်ပါ..။ လာကြပါစေလေ..”

မောင်သိန်းတန်၏အသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် မိန်းက
လေးပရိသတ်များသည်အတင်းတိုးဝှေ့ကြကာ မင်းသားမောင်သိန်း
တန်၏အခန်းထဲသို့.. သူ့ထက်ငါအလျင်ဦးအောင် ပြေးဝင်လာကြ
လေတော့၏။

“ဟဲ့.. /ဟဲ့..။ ငါ့လည်း တိုက်မိကုန်ပါပြီ..။ တော်တော်
ခတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေပဲ..”

ဦးကြွက်နီမှာ မိန်းကလေးများ၏အတွန်းအတိုက်ခံရင်းမှ
ယ်မောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

မိုးပေါ်ကသိန်းတန်ဟူသောမင်းသားလေးကား ဇာတ်သဘင်လောကတွင် . . . တစ်ခေတ်တစ်ယောက် ထွန်းတောက်လာခဲ့ဖူးဖြစ်ပေသည်။

လူတစ်ယောက် အောင်မြင်မှုရလာသောအချိန်တွင် . . . ထိုလူအတွက် ချစ်ခင်ခြင်း၊ မနာလိုခြင်း၊ ပျက်စီးစေလိုခြင်းတို့ကလည်း အဘက်ဘက်မှ စောင့်ကြည့်နေကြလေတော့၏။ ထိုလူ၏ အောင်မြင်မှုရလာခြင်းအကြောင်းရင်း၊ ထိုလူ၏ အောင်မြင်မှုရရန်ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရုံတို့ကို . . . မည်သူကမျှ စေ့စေ့ငုငုတွေးတောကြခြင်း မရှိကြဘဲ မနာလို၊ မရွံစိမ့်ဖြစ်နေကြခြင်းမှာ အလွန်ဆိုးရွားလှသော စိတ်ဓါတ်မျိုးပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

မင်းသမီးရွှေပိတုန်းတင်မေနှင့် . . . သူမ၏အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြီးမြတို့မှာ . . . မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက် မင်းသားဖြစ်လာရခြင်းကိုပင် မူလကတည်းကကျေနပ်ခြင်းမရှိခဲ့ကြသဖြင့် ယခုထိုသို့ အောင်မြင်မှုများအကြီးအကျယ်ရလာသောအခါ ပိုမို၍ မနာလို၊ မရွံစိမ့်နိုင်အောင်ဖြစ်လာကြကာ . . . မောင်သိန်းတန်ပျက်စီးရာ၊ ပျက်စီးကြောင်းကိုသာ . . . အမြဲတမ်းကြံစည်လျှက်ရိုက်လေ၏။

“ဒီမောင်သိန်းတန်တစ်ယောက် . . . မင်းသားဖြစ်လာရကုန်မဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့နာမည်မှိန်နေရပါရောလား . . . ဒေါ်လေးမြရယ် . . .”

“အေးလေ . . . ဒီမင်းသားကလည်း ဘာတွေများကောင်းနေလို့ . . . လူတွေက ကြိုက်နေကြတာလဲမသိဘူး။ ကြံကြံဖန်ဖန်ကားဆွဲရတဲ့ကောင်က မင်းသားတက်ဖြစ်နေရတယ်လို့ . . . ငါ့တူမလေးက သူ့ကြောင့်နာမည်မှိန်နေရရှာတယ် . . . မဖြစ်ပါဘူးအေး။ ဒီကောင်ကိုတော့ . . . တစ်ခုခုလုပ်ကြမှ ဖြစ်လိမ့်မယ် . . .”

“ကြံကြည့်စမ်းပါဦး . . . ဒေါ်လေးရယ်”

“အင်းပါတယ် . . . ဒေါ်လေးလည်း အကွက်ကောင်းကို ချောင်းနေတာပါပဲ . . . အကွက်ကောင်းတွေတာနဲ့ . . . ဒီကားဆွဲတဲ့ကောင်ကို လမ်းဘေးပြန်ပို့လိုက်မှာပါ။ ဒီကိစ္စကို . . . ဒေါ်လေးတာဝန်ထားလိုက်စမ်းပါ တူမကြီးရယ် . . .”

ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏အဒေါ်ဒေါ်ကြီးမြသည် မင်းသားမောင်သိန်းတန်အပေါ်၌ အမျိုးမျိုးအကောက်ကြံစည်နေလေတော့သည်။ ဤသည်ကို ရိပ်မိသိရှိနေသောဦးကြွက်နီသည် မောင်သိန်းတန်အားအနီးတပ်စောင့်ရှောက်ပေးနေပြီး သတိရှိစွာဖြင့်စောင့်ကြပ်ပေးနေလေ၏။

မောင်သိန်းတန်တို့၏ မိုးပေါ်ကသိန်းတန်ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးသည် . . . အမြို့မြို့၊ အနယ်နယ်သို့ လှည့်လည်၍ ကပြနေကြသည်မှာ တစ်နှစ်ပတ်လုံးပင်ဖြစ်၏။ ကပြရာနေရာတိုင်းတွင်လည်း . . . မောင်သိန်းတန်၏နာမည်သည်သာလျှင် ပို၍နာမည်ကျော်ကြားလာကာ သူ့ကြိုက်များလာပေတော့သည်။

မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက်. . ထိုကဲ့သို့ အောင်မြင်မှုများစွာရရှိလာရခြင်းသည်ကား. . မောင်သိန်းတန်၏ဆရာများဖြစ်ကြသော ထမင်းချက်ဦးကြွက်နီနှင့်လူရွှင်တော်ငွေမြားတို့၏ကျေးဇူးများကြောင့်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ထိုဆရာနှစ်ယောက်တို့မှာ မောင်သိန်းတန်အားအမြဲမမြတ်သတိပေးဆုံးမနေကြသည့် လက်ဦးဆရာနှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ကြပေသည်။ ဇာတ်ရုံအတွင်းရှိအခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အမြဲမပြတ်လေ့လာအကဲခတ်၍ ဆုံးမသွန်သင်ပေးနေသူကား လူရွှင်တော်ငွေမြားပင်ဖြစ်ပေ၏။

လူရွှင်တော်ငွေမြားသည် ရွှေပိတုန်းတင်မေနှင့်ဒေါ်ကြီးတို့က မောင်သိန်းတန်အပေါ်၌မနာလိုမရွှစိမ့်ဖြစ်နေကြပြီး မောင်သိန်းတန်အားအကောက်ကြံနေကြသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိသလို မောင်သိန်းတန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရွှေပိတုန်းတင်မေအားယခုအချိန်တိုင်အောင်ချစ်ခင်စွဲလန်းနေသည့်အဖြစ်ကို ကောင်းစွာရိပ်စားသိရှိနေပေသည်။

“မောင်သိန်းတန်ကို. . ဆရာအနေနဲ့ တစ်ခုတော့ကြိုတင်ပြီး သတိပေးထားချင်တယ်ကွယ်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ။ ပြောပါ. . ဆရာငွေမြား”

“ဒီအချိန်မှာ မင်းဟာ. . အထွတ်အထိပ်ကိုရောက်နေလို့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီနော်. . ”

“ဟုတ်ပါတယ်. . ဆရာငွေမြား”

“လူဆိုတာ. . အမြဲတမ်းလှုပ်ရှားနေရတဲ့သတ္တဝါတစ်မျိုးပဲကွ. . ။ အစရှိရင်. . အဆုံးရှိမယ်။ အနိမ့်ရှိရင်. . အမြင့်ရှိမယ်။ အရယ်အမောရှိရင်. . အငိုရှိမယ်။ ဒါဟာ. . လူ့သဘာဝပဲမောင်သိန်းတန်ရေ။ မင်းအနေနဲ့ အဓိကသိထားဖို့ကတော့. . အထွတ်အထိပ်ဆိုတာရဲ့နောက်မှာ. . ကျဆုံးခြင်းဆိုတာ အမြဲတမ်းကပ်လိုက်နေတာကို. . သိထားဖို့လိုတယ်ကွ. . ”

လူရွှင်တော်ငွေမြားသည်. . မောင်သိန်းတန်အားစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ. .

“မင်းအနေနဲ့. . အခုလိုအောင်မြင်မှုအထွတ်အထိပ်ကိုရောက်ရှိနေချိန်မှာ မင်းဘဝအတွက်အလိုအပ်ဆုံးအရာကတော့ မင်းနဲ့အတူ ဘဝလမ်းခရီးကိုအေးအတူ၊ ပူအမျှလျှောက်လှမ်းနိုင်မယ့် ဘဝအဖော် မွန်ပဲကွ. . ။ အဲဒီလိုဘဝအဖော် မွန်ကိုရွေးချယ်နိုင်မှလည်း. . မင်းဘဝမှာ မျိုးဆက်ဆိုတာကျန်ခဲ့နိုင်မှာပေါ့ကွ။ အတ်မင်းသားဖိုးပေါ်ကသိန်းတန်အနေနဲ့ ဇာတ်သဘင်လောကမှာ မျိုးဆက်တစ်ဆက်တော့ ကျန်ရစ်ခဲ့စေချင်တယ်ကွာ. . ”

လူရွှင်တော်ငွေမြားသည် ငေးငိုင်းတွေဝေနေသောမောင်သိန်းတန်အား ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြန်ပြီးလျှင်. .

“ဆရာအမြင်ကိုပြောရရင်. . မောင်သိန်းတန်ကိုစွဲလန်းခြတ်နိုးနေကြတဲ့မိန်းကလေးတွေ အတော်များပါတယ်. . ။ အဲဒီ

မိန်းကလေးတွေထဲက မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာဖြင့် မောင်သိန်း တန်နဲ့ သင့်လျော်တယ်လို့ ဆရာကိုယ်တိုင်ယူဆမိပါတယ်။ ။ ပဲခူး ကပွဲရုံပိုင်ရှင်သူဌေးမလေးမမြရီနဲ့ ရန်ကုန်ကအထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မအေးမြတို့လေ။ ။ မောင်သိန်းတန်အနေနဲ့.. သူတို့နှစ်ယောက် ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုရွေးချယ်ပြီးအိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် မောင်သိန်းတန်ရဲ့ဘဝအေးချမ်းသွားမယ်လို့ ဆရာမြင်တယ်။ ။

“ဆရာပြောတာ အင်မတန်မှန်ပါတယ်ဆရာရယ်။ ။ အဲဒီ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံးဟာ.. အဆင်းရော၊ အချင်းပါ ပြည့် စုံကြပါတယ်။ ။ ဒါပေမယ့်.. ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သူတို့နဲ့ပတ် စပ်ပြီး ညီမလေးတွေလိုပဲခင်မင်နေမိပါတယ်။ ။ ဇနီးမယားအ ဖြစ်အိမ်ထောင်ပြုဖို့အထိ.. ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှစဉ်းစား လို့မရတာအမှန်ပါပဲဆရာရယ်။ ။”

လူရွှင်တော်ငွေဖြားသည် မောင်သိန်းတန်၏စိတ်ထဲတွင် သူတို့ယ်တိုင်ဝင်ကြည့်၍ သိရှိနေသည့်အလား မောင်သိန်းတန်အား ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြန်ကာ..

“အင်းလေ။ ။ မောင်သိန်းတန်ရဲ့ရင်ထဲကခံစားချက်တွေ ကိုလည်း ဆရာအနေနဲ့နားလည်သင့်သလောက်နားလည်ထားပါ တယ်ကွယ်။ ။ မောင်သိန်းတန်ရဲ့ဘဝမှာ.. ဘယ်မိန်းကလေးကို တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေပြီး အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးအယ်လိုတွေ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာလည်း ဆရာရိုပ်မိပါရဲ့။ ။ မောင်သိန်းတန်

ဘဝလမ်းကို မောင်သိန်းတန်ကိုယ်တိုင်ပဲရွေးချယ်ပါလေ။ ။”

ဆရာဖြစ်သူလူရွှင်တော်ငွေဖြားသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် နဲ့ မသိမသာချလိုက်ပြီးလျှင်..

“အင်း.. ဆရာအနေနဲ့မောင်သိန်းတန်ကို အထူးသတိ ပေးပြီး သတိပေးပြောပြထားချင်တာကတော့.. မင်းရဲ့အချစ်ဆုံးလူ ချစ်တာ မင်းအတွက်အမှန်းဆုံးရန်သူဖြစ်သွားဖို့ အင်မတန်လွယ်တယ် ဆိုတဲ့အချက်ပါပဲကွာ။ ။”

မောင်သိန်းတန်၏အတွေးများက သူ၏ဦးနှောက်ထဲတွင် နှစ်စွာမှ ရှုပ်ထွေးနေပေတော့သည်။

မိမိ၏ ရှေ့ဆက်ရမည့်ဘဝခရီးသည်ကား.. လွန်စွာမှ ခက်ခဲလှကြောင်းနှင့် ရင်မောစရာများဖြင့်ပြည့်နှက်နေသည်ကို.. မောင်သိန်းတန် သိရှိလိုက်မိပေတော့သည်။

မောင်သိန်းတန်၏ဘဝမှာ ရွှေမရှား၊ ငွေမရှားမင်းသား မင်းမောင်သိန်းတန်ဟုဆိုရမလောက်ပင် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ပြည့်စုံ.. အတော်အတန် စုဆောင်းမိနေလေပြီ။ သူ့အားချစ်ခင် နားနေကြသည့်မိန်းကလေးများစွာရှိနေသော်လည်း သူ့အနေ နှင့် မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမျှ.. ပြန်လည်ချစ်ခင်စွဲလမ်းမိခြင်း မရှိဘဲ အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင်.. ရေလိုက်ငါးလိုက်ပင်နေ ခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့ဖြစ်နေရသည့်အကြောင်းရင်းမှာ မောင်သိန်းတန်

၏ရင်ထဲတွင်. . ယခုအချိန်တိုင်အောင်ပင် ရွှေပိတုန်းတင်မေတင်
ယောက်တည်းသာ ရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ မောင်သိန်းတန်၏ဘဝအပြောင်းအလဲကား. . လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်လောက်
သည် ရွှေပိတုန်းတင်မေအား အလွန်စွဲလန်းချစ်ခင်နေမိသော်လည်းအောင်ပင် မြန်ဆန်လွန်းလှပေသည်။ .
ယခုအချိန်တိုင်အောင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဖွင့်ဟပြောဆိုနိုင်ခဲ့ခြင်း
မရှိခဲ့သေးပေ. . ။

ယခင် စတင်ကြုံတွေ့ကြရစဉ်အချိန်ကလည်း. . နိမ့်က
လှသည့်ကားဆွဲသမားဘဝနှင့် မင်းသမီးရွှေပိတုန်းတင်မေအား
သူ့အချစ်ကို ဖွင့်ဟပြောနိုင်ခွင့်မကြုံခဲ့သလိုပင်. . ဇာတ်မင်းသား
မိုးပေါ်ကသိန်းတန်အဖြစ် အောင်မြင်မှုများရလာသည့်အချိန်တွင်
လည်း ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏ အတိတ်ကဇာတ်လမ်းများကိုသိရှိထား
ခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်ဆိုင်းဆရာစိန်ကျောက်ခဲနှင့်အဖြစ်အပျက်
များမြင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးသူဖြစ်သောကြောင့် ထိုအဖြစ်အပျက်များ
ကို စိတ်ထဲမှထုတ်ပယ်ပစ်နိုင်ခြင်းမရှိသေးသဖြင့် 'စားရမှာလည်း
သဲတရှုပ်ရှုပ်၊ ပစ်ရမှာလည်း အဆီနှင့်တဝင်းဝင်း' ဟူသောစကား
ကဲ့သို့ဖြစ်နေရကာ. . မောင်သိန်းတန်တစ်ယောက်မှာ ရွှေပိတု
တင်မေအား စွဲလမ်းချစ်ခင်မြတ်နိုးနေမိသည့်စိတ်ကို ရင်ထဲတွင်
သာသိမ်းဆည်းထားပြီး ဘဝတွင်တစ်ယောက်တည်းသာ အထီးကျန်
စွာ ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေခဲ့ရလေသည်။

ကံကြမ္မာဇာတ်ဆရာကဖန်တီးပေးလိုက်သော မောင်သိန်း
တန်၏ဘဝအပြောင်းအလဲကား. . လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်လောက်
မြန်ဆန်လွန်းလှပေသည်။ .

သူ၏ဆရာများဖြစ်ကြသော ဦးကြွက်နီနှင့်လူရွှင်တော်
ငွေပြားတို့ကသတိပေးနေသည့်ကြားမှပင်. . ဖြစ်ပျက်သွားသည့်
အကြောင်းအရာတစ်ခုက ဇာတ်မင်းသားမိုးပေါ်ကသိန်းတန်၏
ဘဝတစ်ခုလုံးကို. . အဆုံးစွန်သောပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွား
စေခဲ့ပေတော့သည်။

ပဲခူးဘုရားပွဲတော်ကြီးတွင်. . မိုးပေါ်ကသိန်းတန်ဇာတ်
အဖွဲ့ကြီး စတင်ကပြမည့်နေ့ဖြစ်၏။ ထိုနေ့သည်ကား မောင်သိန်း
တန်၏ဘဝတွင်. . တစ်သက်လုံး မေ့၍မရနိုင်တော့သည့်နေ့ပင်
ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့ညနေစောင့်ပိုင်းတွင်. . ဇာတ်သမားများမှာ အပြင်
သွက်၍လည်သူတွေကထွက်လည်နေကြသလို မိမိတို့၏အိပ်ယာ
များတွင်အိပ်စက်နားနေသူတွေကလည်း အိပ်ပျော်နေကြပေသဖြင့်
ဇာတ်ရုံကြီးထဲတွင်လူများရှင်းလင်းကာ တိတ်ဆိပ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ
နေပေသည်။

မောင်သိန်းတန်မှာလည်း. . ညကျလျှင် ပင်ပင်ပန်းပန်း
အပြေတော့မည်ဖြစ်၍ အားလပ်သည့်ညနေချိန်လေးတွင်အိပ်စက်
အနားယူနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် . . . ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြီးမြသည် ရှေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် မောင်သိန်းတန်၏အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး အကူအညီတောင်းလေတော့သည်။

“မောင်သိန်းတန်ရေ . . . ။ မင်းနှမလေးခမျာတော့ ဝိုက်ထဲကအောင့်လို့ဆိုပြီး လူးလိမ့်နေတာပဲ . . . ။ ကယ်ပါဦးကွယ် . . . ။ ဇာတ်ထဲကလူတွေကလည်း . . . ဘယ်တွေ့ရောက်နေကြမှန်း မသိဘူး။ ဒေါ်လေးကလည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ . . . ဘာလုပ်လဲဘာကိုင်ရမှန်းတောင် မသိတတ်တော့ပါဘူးကွယ် . . . ”

မောင်သိန်းတန်မှာ သူ့ရင်ထဲတွင်ကျိတ်၍ ချစ်ခင်မြတ်စွဲလမ်းနေရသူလေးဖြစ်သော ရွှေပိတုန်းတင်မေအတွက် စိုးရိမ်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာမိလေ၏။

“သူ့ဗိုက်ကတော်တော်နာနေသလား . . . ဒေါ်ဒေါ်”

“အေးကွယ် . . . ။ အောင့်တယ်၊ အောင့်တယ်နဲ့ လူးလို့နဲ့ အော်နေတာပဲ . . . ။ ဒေါ်ဒေါ်က ပရုပ်ဆီလိမ်းပေးနေပေမယ့် မျက်ဖြူတွေလန်ပြီး လူမှန်းသူမှန်းမသိလောက်အောင်ကို ဆိုးတာကွယ် . . . ”

“ကဲ . . . ဒီလိုဖြင့်လည်း ဒေါ်ဒေါ်ကဆရာဝန်သွားပင့်ကျွန်တော်က . . . သူ့ဆီမှာသွားပြီး စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါမယ် . . . မြင်းလှည်းသမားကို . . . ပန်ချာပီဆရာဝန်ကြီးဂျေဗီဆင်းဆီ လိုပို့ဖို့ပြောပြီးတော့ . . . အဲဒီဆရာဝန်ကို ငွေဘယ်လောက်ကုန်တာ

ရအောင်သာပင့်ခဲ့ပေတော့ ဒေါ်ဒေါ် . . . ”

“အေးကွယ် . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . ”

မောင်သိန်းတန်မှာ ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏အခန်းထဲသို့ စိုးရိမ်တကြီးပင်ပြေးဝင်သွားလေရာ အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ရွှေပိတုန်းတင်မေမှာ ဒေါ်ကြီးမြပြောသွားသလိုဗိုက်အောင့်မနေဘဲ ပြုံးရွှင်စွာထိုင်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။ မောင်သိန်းတန်က အံ့ဩစွာဖြင့်လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အလို . . . မတင်မေက ဗိုက်အောင့်နေတယ်ဆို . . . ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုသိန်းတန်ရယ် . . . ။ ခုနတုန်းကတော့ သေမလောက်ကို အောင့်နေတာပါပဲ။ အခုတော့ . . . ကိုသိန်းတန်ကိုမြင်လိုက်ရလို့ ပျောက်သွားပါပြီရှင် . . . ”

“ဟာဗျာ . . . ။ ကျွန်တော့်မှာဖြင့် မတင်မေအတွက်စိုးရိမ်လိုက်ရတာ . . . ”

“ကျွန်မအပေါ်မှာ . . . ရှင်က တကယ်ပဲစိုးရိမ်နေသေးလို့လားကိုသိန်းတန်ရယ် . . . ။ ဇာတ်ထဲကိုရောက်ကာစ ကားဆွဲလေး မောင်သိန်းတန်ဘဝက . . . ရှင်ဟာကျွန်မအတွက် အရာရာမှာဂရုစိုက်ခဲ့ပေမယ့် မင်းသားလေးမောင်သိန်းတန်ဖြစ်သွားကတည်းက ရှင်စိတ်တွေပြောင်းလဲသွားတာကို ကျွန်မရိပ်မိနေပါတယ်ရှင် . . . ”

“ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ပြောင်းလဲတတ်တဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး . . . မတင်မေ။ မတင်မေအပေါ်မှာ . . . ကျွန်တော့်စိတ်တွေက ခုချိန်ထိ

မပြောင်းလဲသေးပါဘူး..။ ကျွန်တော်..။ ကျိန်ဆိုရင်တောင် ကျိန်ပုံ
ပါရဲ့ဗျာ..။”

ရွှေပိတုန်းတင်မေသည်..။ မောင်သိန်းတန်၏အနီးသို့
တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာခဲ့ပြီး..။

“ဒါဖြင့်..။ ကိုသိန်းတန်ကတင်မေကို ခုချိန်ထိချစ်သေးရဲ့
လား။ တင်မေကတော့..။ ကိုသိန်းတန်ကိုစွဲလမ်းပြီး မေတ္တာရှိနေ
ခဲ့ရတာ ကြာလှပါပြီရှင်..။”

ရွှေပိတုန်းတင်မေက ပြောပြောဆိုဆိုပင်..။ မောင်သိန်း
တန်အား လှမ်း၍ဖက်လိုက်သည်နှင့်..။

“လာကြပါဦးရှင်..။။ ဟောဒီမှာ မင်းသားမောင်သိန်းတန်
က..။ ကျွန်မတူမလေးကို ဗလက္ကာယပြုနေလို့ပါ..။။ လာကြပါ..။
ကယ်ကြပါ..။”

ရွှေပိတုန်းတင်မေ၏ အဒေါ်ဖြစ်သူ..။ ဒေါ်ကြီးမြ၏အော်
ဟစ်သံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့်..။ မောင်သိန်းတန်သည် သူ့အား
အတင်းဖက်ထားသောရွှေပိတုန်းတင်မေအား..။ တွန်းလွှတ်ကာ
အခန်းထဲမှ အမြန်ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း..။ ရွှေပိတုန်းတင်မေနှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူ
ဒေါ်ကြီးမြတို့သည် ဇာတ်ထဲသို့နောက်ပိုင်းမှအသစ်ဝင်ရောက်လာ
ကြသော ကားဆွဲ၊ မီးထိုးသမားနှင့်လူကြမ်းများကို ကြိုတင်စည်း
ထားပြီးဖြစ်နေ၍..။ မောင်သိန်းတန်မှာ အခန်းတွင်းမှအထွက်တွင်

အဆင်သင့်စောင့်နေကြသောလူများ၏ ပိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ခြင်းကို
ခံလိုက်ရပြီး..။ ဒဏ်ရာများပြင်းထန်စွာရရှိသွားကာ သတိလစ်၍
မေ့မျောသွားလေတော့သည်။ မောင်သိန်းတန်သတိလစ်မသွားမီ
နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသောအသံမှာ..။ အဘဦးကြွက်နီ၏အသံ
ပင်ဖြစ်ပေသည်..။။ အဘဦးကြွက်နီက..။

“ဟေ့လူတွေ..။ မှားကြမယ်နော်။ မင်းတို့တွေ..။ အရမ်း
မလုပ်လိုက်ကြနဲ့ဦး။ မှားကုန်ကြတော့မှာပဲ..။”

“ဒုတ်..။”
“အား..။”

“ဟာ..။ ဦးကြွက်နီကိုပါ ခါးနဲ့ထိုးလိုက်ပြီဟေ့..။”
မင်းသားမောင်သိန်းတန်မှာ..။ မျက်နှာတွင် ရုပ်ပျက်ဆင်း
ပျက်ဖြစ်သော ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုကိုရလိုက်သည့်အပြင် ဆရာဖြစ်
သူဦးကြွက်နီမှာလည်း မောင်သိန်းတန်အတွက်ကာကွယ်ပေးရင်း
သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။

လူရွှင်တော်ဦးငွေမြားမှာလည်း..။ မောင်သိန်းတန်တစ်
ယောက်ဆေးရုံသို့အမြန်ရောက်နိုင်ရန် သူ့ကိုယ်တိုင်ထမ်းပို့၍ဆေး
ရုံအရောက်ပို့ပေးခဲ့ကြောင်းကို..။ မောင်သိန်းတန်အား ကားဆွဲ
သမားနက်ကျော်က လာ၍ပြောပြလေ၏။

နက်ကျော်သည်..။ ဆေးရုံမှပြန်မသွားမီ မောင်သိန်းတန်
အား သတင်းဆိုးတစ်ခုကိုပြောပြသွားလေ၏။

“ရွှေပိတုန်းတင်မေက . . အတင်းအဓမ္မကြံစည်မှုနဲ့ ကိသိန်းတန်ကို ပုလိပ်ဂါတ်မှာအမှုဖွင့်ထားတယ်လို့ကြားခဲ့ရတယ်ကဲ . . ကျွဲပြန်ဦးမယ်ဗျာ။ မနက်ကျမှ တစ်ခေါက်လာခဲ့မယ် . .

“အေးကွာ . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . ”

မောင်သိန်းတန်မှာ . . နက်ကျော်မှတစ်ဆင့် အကြောင်းကိုသိလိုက်ရသည်နှင့် ရွှေပိတုန်းတင်မေအပေါ်တွင် အတော်ပင်စိတ်နာကျည်းသွားမိလေတော့သည်။

“တောက် . . ။ ရက်စက်လိုက်တဲ့ . . မတင်မေ့ရယ်။ ကျွဲဆရာဦးကြွက်နီလည်း . . သေရတယ်။ ကျုပ်အနှစ်နှစ်၊ အလယ်တည်ဆောက်ခဲ့ရတဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကိုလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ . . ။ ကျွဲဘဝတော့ . . ဖျက်ပါပေါ့လား။”

မောင်သိန်းတန်သည် . . ချက်ခြင်းပင် ဆေးရုံထဲမှထွက်ပြေးခဲ့လေတော့သည်။ သူ့အနေဖြင့် . . ရုပ်အဆင်းမှာလည်းပျက်ယွင်းနေပြီဖြစ်ကာ . . ရွှေပိတုန်းတင်မေအား အတင်းအဓမ္မကြံစည်မှုကလည်းရှိနေသဖြင့် လူ့အများနှင့်ရင်မဆိုင်ဝံ့တော့ဘဲ ရှေ့ဖျက်ရှောင်တိမ်းနေရလေတော့သည်။

မောင်သိန်းတန်သည် . . ထိုကဲ့သို့ ရုပ်ဖျက်၍ရှောင်တိမ်းနေရင်း လူသားအချင်းချင်းစာနာမှုကင်းစွာ မတရားလုပ်ကြံမှုကိုခံခဲ့ရသည့် သူ့ဘဝကိုအလွန်စိတ်နာကာ . . လူ့အများနှင့် ဆက်လက်၍အပေါင်းအသင်းလုပ်လိုစိတ်မရှိတော့ဘဲ လူ့ဘဝတွင်

ထိုင်ရသည့်သက်တမ်းတလျှောက်တွင် . . ရုပ်အဆင်းပျက်ယွင်း၍ လူတောမတိုးနိုင်တော့သည့်သူ့အနေဖြင့် . . သူ့စိတ်ချမ်းသာသလိုသာနေထိုင်သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ . . မင်းသားလေးမိုးပေါ်ကသိန်းတန်ဘဝမှ သူတောင်းစားစိန်မြားဘဝသို့ ကူးပြောင်း၍ ဇာတ်မြုပ်နေလိုက်လေတော့သည်။

ထိုသို့သူတောင်းစားအဖြစ် ဇာတ်မြုပ်၍နေထိုင်နေရင်း ကွမ်းခြံဘူတာရုံကြီးထဲတွင် ပုလိပ်များကအဖွားအဖတစ်ယောက်အား မတရားအနိုင်ကျင့်နေကြသည့်အဖြစ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ၏မဟုတ်မခံစိတ်ခါတ်ကြောင့် ပုလိပ်များကိုပြန်လည်ရိုက်နှက်ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့ရလေသည်။

မောင်သိန်းတန်သည် . . ထိုသို့ထွက်ပြေးလာရာမှ တောင်ငူမြို့စွန်ရုံပေကုန်းသုသာန်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး သုဘရာဇာပေတိုး(ခေါ်)ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာနှင့်အတူနေထိုင်ရင်း ဆရာကြီးသုဘရာဇာပေတိုး(ခေါ်)ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာထံတွင် ယောက်ျားတို့တတ်အပ်သောအတတ်ပညာများကို သင်ယူလေ့လာခဲ့လေရာ . . နဂိုမူလကပင် ပညာမှန်သမျှသင်ယူချင်နေသောမောင်သိန်းတန်မှာ . . အချိန်ရှိသမျှ ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာသင်ကြားပေးသော ပညာရပ်များကိုလေ့လာကျင့်ကြံနေခဲ့သဖြင့် ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာ၏ပညာရပ်များကို . . အတော်အတန်ပင် တတ်မြောက်ခဲ့လေတော့၏။

ထိုသို့ဖြင့် လေးနှစ်တော်မျှကြာအောင်ပေကုန်းသုသာန်

ထဲတွင်ခိုအောင်းနေထိုင်ခဲ့ပြီး ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာသင်ပေးသမျှပညာများကိုအပတ်တကုပ်သင်ယူနေခဲ့သောမောင်သိန်းတန်သည် သူ၏ဆရာဖြစ်သူကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာ၏အကြံပေးချက်အရ . . . ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး အခြေအနေများကိုစုံစမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့၏မိုးပေါ်ကသိန်းတန်ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးသည်လည်း သူပျောက်ဆုံးသွားသည့်အချိန်မှစ၍ ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးကိုဖျက်သိမ်းလိုက်ကြောင်း ကြားသိရလေတော့သည်။

မောင်သိန်းတန်သည် ရန်ကုန်မြို့နေရာအနှံ့အပြားတွင် သူတောင်းစားစိန်မြားဘဝဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်မျှကျင်လည်နေထိုင်ရင်းသတင်းများကိုစုံစမ်းလေရာ မင်းသမီးရွှေပိတုန်းတင်မေသည် သူ့ဌေးကြီးတစ်ဦးနှင့်အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မြို့၏ဂုဏ်သရေရှိလူတန်းစားများကြားတွင်ကျင်လည်နေရာမှ သူ့ဌေးကြီးကွယ်လွန်သွားသောအခါ ပစ္စည်းအားလုံးကိုအမွေရရှိလိုက်ပြီး သူ့ဌေးမကြီးဒေါ်တင်မေကြီးအဖြစ် စည်းစိမ်ခံ၍ ချမ်းသာစွာနေထိုင်လျက်ရှိနေကြောင်းကို သိရှိလိုက်ရလေတော့သည်။

သူတောင်းစားစိန်မြားဖြစ်နေရှာသော မောင်သိန်းတန်သည် တောင်ငူပေကုန်းသုသာန်သို့ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့ကြားသိလာခဲ့ရသောသတင်းစကားများကို ဆရာဖြစ်သူကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာအားဖွင့်ဟပြောပြကာ အတူပြန်လည်နေထိုင်ကြလေသည်။

လူနေအေးဆေးသလောက် စိတ်ဓါတ်ကအလွန်ပြင်းထန်

လှသောမောင်သိန်းတန်သည် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကိုဖျက်ဆီးခဲ့သော ရွှေပိတုန်းတင်မေ(ခေါ်)သူ့ဌေးမဒေါ်တင်မေကြီးအား စိတ်ထဲတွင်လုံးဝခွင့်လွှတ်၍မရနိုင်ဘဲ . . . နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရင်ထဲတွင်တန့်န့်ခံစားနေရပေသဖြင့် . . . နောက်ဆုံး၌ ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်သွားပြီး ဒေါ်တင်မေကြီးအား ကလဲ့စားချေလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဆရာကြီး . . . ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့သူကို . . . ကလဲ့စားချေဖို့ အခွင့်အခါရောက်နေပြီမို့ ခွင့်ပြုပါဆရာကြီး . . .”

“အေးလေ . . . မင်းရဲ့ခံစားချက်နဲ့ မင်းရဲ့ဆန္ဒကိုတော့ . . . ဆရာကြီးလည်း မတားလိုပါဘူး။ အကူအညီရအောင် တာတောက်ပေါ်ခေါ်သွား . . . မင်းတို့အနေနဲ့ . . . ရန်ကုန်မှာ အဓိကသတိထားရမှာကတော့ . . . ငါ့ရဲ့ရန်သူတော်ကြီး လူသူတော်သျှောင်တစောင်းဆိုတဲ့လူပဲ။ သူနဲ့တွေ့ကြုံရရင် . . . ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့မကြိုးစားကြပါနဲ့။ သူဟာ . . . မင်းတို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ဘူးကွယ်။ လိုအပ်လာရင်တော့ . . . ဆရာကိုဆက်သွယ်ကြပါ . . . လူသူတော်သျှောင်တစောင်းကိုတွေ့ရင်အမြန်ဆုံးရှောင်တိမ်းကြဖို့ ဆရာမှာထားတာကိုတော့ မမေ့ကြလေနဲ့ကွယ် . . .”

“စိတ်ချပါ . . . ဆရာကြီး . . .”

ထိုသို့ဖြင့် . . . သူတောင်းစားစိန်မြား (ခေါ်) ဦးပေါ်က

သိန်းတန်နှင့်သွေးသောက်စက္ကလတာတေတို့နှစ်ဦးသည်... ဒေါ်တင်မေကြီးကိုသတ်ဖြတ်ကလဲ့စားချေရန်အတွက် ရန်ကုန်သို့ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

“ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းပြောပြနေတာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ... ဒေါ်တင်မေကြီးကိုသတ်ခဲ့ပါတယ်”

သူတောင်းစားစိန်မြား (ဒေါ်) မိုးပေါ်ကသိန်းတန်သည် စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်အား အထက်ပါအတိုင်းဖြောင့်ချက်ပေး၍ အစစ်ဆေးခံခဲ့လေသည်။

ကျန်ရှိနေသောအဖြစ်အပျက်များအား... စက္ကလတာတေက ဆက်၍ဖြောင့်ချက်ပေးဝန်ခံလေတော့သည်။

(တာတေ၏ဝန်ခံချက်ကို အမှုမှတ်တမ်းပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ... ဇာတ်လမ်းတစ်စုဒ်ပမာ ရေးသားတင်ဆက်လိုက်ရပေသည်)

စာရေးသူ။

သူ့ဘဝတွင်... ကျားကောင်များစွာ...

ထိုးကျွေးခဲ့ရပူးပေသည်။

ယခုအချိန်သည်...

မိမိက ပြန်စားရမည်အချိန်ရောက်ပြီဖြစ်၏။

သူတောင်းစားစိန်မြား

ပေတိုးသည်. . သူ့ဆရာဖြစ်သူ သုဘရာဇာပေတိုးနှင့် သူတောင်းစားစိန်မြားတို့ပတ်သက်ခဲ့ကြသည့်နောက်ကြောင်းများ အား လုံးဝကြားသိခဲ့ဖူးခြင်းမရှိသဖြင့်. . သုဘရာဇာပေတိုးနှင့် နှစ်ယောက်ခြင်းဆုံကြသောအခါတွင်မှ အကျိုးအကြောင်းများကို မေးမြန်းစစ်စုလေတော့ရာ သုဘရာဇာပေတိုးက. . မိုးပေါ်ကသိန်း တန်တစ်ဖြစ်လဲ သူတောင်းစားစိန်မြား၏နောက်ကြောင်းများကို အတိအကျပြန်လည်ပြောပြနေခြင်းအား အလွန်အံ့ဩလှစွာပင် နားထောင်နေမိလေတော့၏။

တာတေ၏ပြောချက်

သူတောင်းစားစိန်မြားကိုတာတေက ပေကုန်းသူသာန်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး. . ဆရာကြီးသုဘရာဇာပေတိုးနှင့် တွေ့ဖူး လိုက်သောအခါ. . သူတောင်းစားစိန်မြားသည် သုဘရာဇာပေတိုး နှင့် ယခင်ကပင်သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသူမှန်းသိလိုက်ရသဖြင့် ပို၍အဆင် ပြေသွားလေတော့သည်။

သူတောင်းစားစိန်မြားသည် သုသာန်အလုပ်များကိုဝိုင် ချီလုပ်ကိုင်ပေးခြင်း၊ စားသောက်ရန်အတွက် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ခြင်းအမှုများကို တာဝန်ယူ၍ လုပ်ကိုင်ပေးရလေသည်။

တာတေသည်ငြိမ်၍ နားထောင်နေရင်း. . ဆရာကြီး သုဘရာဇာပေတိုးအား သူ့အလွန်သိချင်နေသည့်အဓိကအကြောင်း မှီမေးလိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီးရယ်. . ။ ဆရာကြီး အခုပြောပြသွားတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ. . သူတောင်းစားစိန်မြားရဲ့အဖြစ်အပျက်အမှန် တွေချည်းပေါ့နော်. . ။ ဒီလောက် လျှမ်းလျှမ်းတောက်အောင်မြင် နေပြီးမှ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်ဘဝတစ်ခုလုံးပျက်ခဲ့ရတဲ့ သူ့ အတွက် ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ပါ့ခင်ဗျာ. . ”

“ဟုတ်တယ်. . တာတေ။ ငါဟာ. . ကျင့်စဉ်တစ်ခုကိုကျင့် ခဲ့ရင်းလျှင်လည်နေချိန်မှာ. . ဇာတ်မင်းသားမောင်သိန်းတန်နဲ့ စစ်ခါဆုံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလိုဆုံချိန်မှာ. . ငါ့ရဲ့ကျင့်စဉ်ပြီးမြောက် တာမှမယ်အချိန်ပေါ့ကွာ. . ”

သူဘရာဇာပေတိုးအမည်ကိုခံယူထားသော ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာသည် အဝေးသို့ ငေးကြည့်၍ စဉ်းစားနေရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင်ချလိုက်ကာ..

“အင်းလေ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ငါတပည့်ရင်းတွေဖြစ်နေကြပြီ..။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မင်းတို့အပေါ်မှာသံယောဇဉ်ရှိနေတာမို့..။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါတတ်ထားတဲ့ပညာတစ်ချို့ကိုသင်ကြားပေးဖို့..။ ငါ့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီကွာ..။”

တာတေသည်..။ ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာအား တအံ့တခြေမော့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်..။

“ဆရာကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို..။ ဘာပညာတွေများသင်ပေးမှာမို့လဲဗျ..။”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ..။ အင်မတန် ငွှ်းသားကြတဲ့ အတွက် သူတစ်ပါးကစော်ကားလာရင် အမြဲတမ်းခေါင်းငုံ့ခံခဲ့ကြရတယ်မဟုတ်လား..။။ အေး..။ ငါ့ပညာတွေကို မင်းတို့တတ်ပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီး မင်းတို့ကိုစော်ကားလာတဲ့လူမှန်သမျှကို ချွတ်ခြင်းလက်တုန်ပြန်တိုက်ခိုက်ပြီး အနိုင်ယူနိုင်ကြတော့မှာပါ။ လူလူခြင်းဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှကြောက်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ။ လူ့ဘီလူးလောက်ခွန်အားပလုန်တဲ့လူမျိုးကိုတောင်မှ မင်းတို့ကအသာလေးအနိုင်ယူနိုင်ကြတော့မှာပါကွာ..။။ ဟဲ..။ ဟဲ..။”

“ဟုတ်ပါ့မလား..။ ဆရာကြီးရယ်။ ဆရာကြီးက ဒီလောက်အစွမ်းထက်တဲ့ပညာမျိုးကို တကယ်တတ်လို့လား..။။ ဆရာကြီးနဲ့ဖြစ်တာလည်း ကျွန်တော်တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ..။”

“ပညာဆိုတာ ရန်ဖြစ်ဖို့မှမဟုတ်တာပဲ..။ တာတေရာ။ မင်းတို့ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုခုခံကာကွယ်ဖို့အတွက်သာ ဒီပညာပေးသင်ပေးမှာပါကွာ။ ငါ့ကို ဒီပညာတွေသင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးကတော့ တိဗက်ကဆရာကြီးကွမ်ဆိုတာပဲကွာ။ ပညာရဲ့အစွမ်းကို မင်းတို့မကြာခင်မှာသိရမှာပေါ့ကွာ..။ ဟား..။ ဟား..။”

(ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာ၏ဆရာဖြစ်သော တိဗက်ဆရာကြီးကွမ်၏အကြောင်းကို..။ ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့သော ‘သျှောင်ပေစူးဘိုးဇာတ်’ စာအုပ်တွင် အသေးစိတ်ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပေသည်။)

စာရေးသူ

ထိုနေ့မှစ၍ ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာသည်..။ တာတေမောင်သိန်းတန်(ခေါ်)သူတောင်းစားစိန်မြားတို့အား သူ၏လျှို့ဝှက်တိုက်ခိုက်ရေးပညာရပ်များကို..။ စတင်၍ သင်ကြားပေးလေတော့သည်။

မောင်သိန်းတန်နှင့်တာတေတို့နှစ်ဦးသည်..။ ညအခါအတွင်းအုတ်ဂူများပေါ်၌ စိတ်တည်ငြိမ်မှုအတွက်..။ နာရီပေါင်းများစွာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြရလေ၏။

“အဲဒီလို..။ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး စိတ်တွေကို တစ်နရာ

တည်းမှာစုစည်းထားကြရမယ်. . . မိမိစိတ်ကို. . . မိမိက ထိမ်းချုပ်နိုင်ရမယ်. . . စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိမ်းချုပ်ထားကြ. . . ”

သူတို့နှစ်ဦး၏နံဘေးမှနေ၍ ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာက တတွတ်တွတ်ပြောဆိုသင်ပြပေးနေ၏။ နှစ်ဦးစလုံးပင် ကြီးစား၍ထိုင်ကြရပေသည်။

“ဟုတ်ပြီ. . . မင်းတို့ရဲ့မတည်ငြိမ်တဲ့စိတ်တွေဟာ ငြိမ်သက်သွားတာနဲ့. . . မင်းတို့ရဲ့အာရုံမှာ အလင်းရောင်ကလေးတစ်ခုကိတွေ့လာကြရလိမ့်မယ်. . . ”

သုံးလမျှကြာအောင်. . . လေ့ကျင့်ပြီးကြသောအချိန်တွင် အာရုံစူးစိုက်လိုက်ကြသည့်နှင့် ဆရာကြီးပြောသောအလင်းရောင်ကို တွေ့မြင်လာကြရလေသည်။

“အဲဒီအလင်းရောင်ကို စွမ်းအားလို့ခေါ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့. . . ပါဝါလိုက်ဖိပေါ့ကွာ။ အဲဒီအလင်းရောင်ကို မိမိလိုချင်တဲ့အချိန်မှာ. . . မြင်းတွေ့နိုင်တဲ့အဆင့်ထိ ရောက်လာအောင် ကြိုးစားလေ့ကျင့်ကြရမယ်. . . ”

ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာသည် ထိုလေ့ကျင့်ခန်းကိုပင် နေ့စဉ်ရက်ဆက်သင်ကြားပေးနေလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ နေ့စဉ်သင်ကြားနေရသောကြောင့်. . . ခြောက်လမျှကြာလာသောအချိန်တွင် မောင်သိန်းတန်နှင့်တာတေတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ အလင်းရောင်ကို လိုသလို မြင်နိုင်သောအဆင့်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေတော့သည်။

“အဲဒီ ကျင့်စဉ်ကတော့. . . တိဗက်ဘုန်းတော်ကြီးတွေရဲ့ ကျင့်စဉ်များထဲက စိတ်ခါတ်ခိုင်မာအောင်ကျင့်တဲ့. . . ကျင့်စဉ်တစ်ခုပေါ့။ မင်းတို့အနေနဲ့. . . အချိန်အားရတိုင်း မပျက်မကွက်ဆက်ပြီးလေ့ကျင့်ကြရလိမ့်မယ်. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပါ့မယ်. . . ”

ထိုကဲ့သို့ ညစဉ်လေ့ကျင့်နေကြရသောကာလများတွင် နေ့လယ်ပိုင်းအားလပ်သောအချိန်များ၌ ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာသည် ခါးပစ်ခြင်းအတတ်နှင့် ဒေါင်းမြီးတစ်မြားပစ်ခြင်းအတတ်များကိုပါ သင်ကြားပေးလေ၏။

ထို့ပြင် ဗေဒင်ပညာ၊ နက္ခတ်ပညာ၊ ဆေးပညာ၊ ဂန္ထီရပညာများကိုပါ ကြုံလျှင်ကြုံသလိုသင်ကြားပေးလေရာ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက. . . စိတ်ပါလက်ပါ ကြိုးစားလေ့ကျင့်ကြသောကြောင့် သူတို့အနည်းငယ်အတွင်း. . . ပညာရပ်မျိုးစုံကို နှစ်ဦးစလုံးကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်သွားကြလေသည်။

“အင်း. . . မောင်သိန်းတန်နဲ့ တာတေတို့ကတော့ အလွန်တော်တဲ့တပည့်နှစ်ယောက်ပေပဲ။ မင်းတို့အတွက်. . . ဆရာကြီးရဲ့ သက်ဝေပညာကို ဆက်ပြီးသင်ပေးရဦးမှာပေါ့ကွာ. . . ”

မောင်သိန်းတန်မှာ ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာ၏စကားကြောင့် အထူးပင်ဝမ်းသာသွားမိလေ၏။ မိမိ၏ဘဝအတွက်. . . အလွန်တန်ဖိုးရှိသောပညာရပ်များဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကြိုးစား၍သင်

ယူလေ၏။ လက်ဝှေ့ပညာကို စတင်သင်ကြားခြင်းမပြုမီ . . ဆရာကြီးကိုးသိန်းရာဇာက မြန်မာ့လက်ဝှေ့ပညာရပ်အကြောင်းရှင်းပြလေ၏။

“မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ဆိုတာ . . ငါတို့အမျိုးသားများလက်နက်မဲ့ကိုယ်ခံပညာရပ်တစ်ခုဆိုတာကို . . မောင်ရင်တို့သိထားဖို့လိုတယ်ကွယ်။ ငါတို့ရဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ပညာကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက . . သူတို့အတွက်အန္တရာယ်လာဖြစ်မယ့်အရေးကိုမြင်ပီပီပိတ်ပင်တားဆီးထားခဲ့တယ်။ အဲဒါကို . . ဆန့်ကျင်တဲ့အနေနဲ့ ငါတို့မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ပညာကို အခါအခွင့်သင့်တိုင်းလူငယ်လူရွယ်တွေကိုသင်ပေးခဲ့ပြီး . . သူတို့ကိုလည်း အဆင့်ဆင့်ထပ်သင်ကြားပေးကြဖို့ ညွှန်ကြားခဲ့တာကြောင့် . . အခုဆိုရင် ငါနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့လူငယ်အတော်များများဟာ မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ပညာကို တတ်ကျွမ်းကုန်ကြပါပြီလေ . . ”

ဆရာကြီးကိုးသိန်းရာဇာက . . မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့အခြေခံနှင့်ရာဇဝင်များကိုရှင်းပြလေ၏။

“ငါတို့ရဲ့ မြန်မာမင်းများလက်ထက်မှာ ချီးမြှင့်မြှောက်တင်ခြင်းခံခဲ့ရတဲ့ ဒီပညာရပ်ဟာ . . အခုလို ကိုလိုနီလက်အောက်က ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ . . အချိုးအနှိမ်ခံရတဲ့ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ရတယ် . . ”

ကိုးသိန်းရာဇာသည် . . ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ဒေါသမာ

ပေါက်ကွဲလာဟန်ဖြင့် တင်းမာခက်ထန်သောမျက်နှာထားဖြင့် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်၏။

“အခုလည်း . . လက်ဝှေ့မထိုးရဘူး၊ လက်ဝှေ့ပွဲမလုပ်ရဘူးဆိုပြီးတားမြစ်ထားတယ် . . ။ လုပ်ရင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက . . အရေးယူတယ်၊ တားဆီးတယ်၊ ပိတ်ပင်ထားတယ်လေ။ အဲဒါကို . . ငါ့တပည့်ဖြစ်တဲ့မင်းတို့တွေက လုံ့လစီရိယနဲ့ မြန်မာ့လက်ဝှေ့ပညာကို တတ်နိုင်သလောက်ပျံ့ပွားအောင် ကြိုးစားကြရမယ် . . ”

“စိတ်ချပါ . . ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့တွေ တတ်နိုင်သလောက်ကြိုးစားပါမယ် . . ”

မောင်သိန်းတန်နှင့်တာတေတို့သည် စိတ်ပါလက်ပါပင်ကတိပြုလိုက်ကြလေသည်။

“အေး . . ဟုတ်ပြီ။ ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓါတ်ကို ငါယုံကြည်ပါတယ်ကွာ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို . . မြန်မာ့လက်ဝှေ့ပညာရှင်ကြီးတွေဖြစ်လာအောင် ငါကိုယ်တိုင်ကြိုးစားပြီး သင်ပေးရမှာပေါ့ . . ”

တစ်နေ့တွင် . . မောင်သိန်းတန်နှင့်တာတေတို့နှစ်ဦးသားလက်ဝှေ့ထိုးနေရာသို့ ကိုးသိန်းရာဇာကအသေအချာလာရောက်ကြည့်ရှုနေပြီးလျှင် . .

“ကဲ . . တပည့်တို့။ လက်ဝှေ့ပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စည်းကမ်းတွေနဲ့ လိုက်နာဖို့အချက်တွေကို ပြန်ဆွေးနွေးကြရအောင် . . ”

“ဟုတ်ကဲ့.. အမိန့်ရှိပါဆရာကြီး..”

“ငါတို့ရဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ပညာက.. ထိုးသတ်နည်း ခုံတယ်..။ ခြေ၊ လက်၊ ဒူး၊ တံတောင်၊ ခေါင်း၊ ခြေဖျား၊ လက်ဖျံဆိုတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အစိပ်အပိုင်းတွေကို အဓိကလက်နက်အဖြစ်အသုံးပြု ထားတဲ့ တိုက်ကွက်တွေနဲ့စွဲစည်းထားတဲ့ပညာက..။ ကဲ.. ငါသင် ပေးထားသမျှတိုက်ကွက်တွေကို အစအဆုံးပြန်လေ့ကျင့်ပြစမ်း..”

မောင်သိန်းတန်နှင့်တာတေတို့သည် ဆရာကြီးကိုးသိန်း ရာဇာသင်ကြားပေးခဲ့သောတိုက်ကွက်များကို တစ်ကွက်မကျန်ပြန် လည်လေ့ကျင့်ပြကြလေသည်။

“အေး.. မင်းတို့အခု တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတဲ့တိုက်ကွက်တွေ ဟာ.. ငါတို့မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ပညာရဲ့ တိုက်ကွက်အစစ်တွေပဲ။ အဲဒီပညာတွေကို အခြေခံပိုင်ပိုင်နဲ့ တတ်ကျွမ်းပြီးရင် ဆရာကြီးကွမ်း ရဲ့ပညာတွေကိုဆက်သင်ဖို့အတွက် မခက်ခဲတော့ပါဘူးလေ။ အခြေ ခံပိုင်သွားရင်.. နောက်ထပ်ဆင့်ပွားပညာတွေ သင်ကြားပေးရတာ မခက်တော့ပါဘူးလေ။ အရေးကြီးတာက အခြေခံပိုင်ဖို့ပဲ..”

မောင်သိန်းတန်နှင့်တာတေတို့သည်.. ဆရာကြီး ကိုးသိန်း ရာဇာပြောပြသမျှကို ခေါင်းငုံ့၍ အာရုံစူးစိုက်စွာနားထောင် နေကြလေသည်။

“ကဲ.. မင်းတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်မာကျောနေဖို့အတွက် နေ့စဉ်.. ဘာတွေလုပ်ကြရမယ်၊ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ကြရမယ်ဆိုတာ

မောင်သိန်းတန်က.. ပြောပြစမ်းပါဦးကွ”

“တစ်အချက်က.. နေ့စဉ်ရေကူးခြင်းကို ကွမ်းယာသုံးရာ ဝါးပြီးတဲ့အချိန်ခန့်အထိ ပုံမှန်ကူးခတ်လေ့ကျင့်ရပါမယ်..”

“အေး.. မှန်တယ်။ ဆက်ပြောစမ်း..”

“နှစ်အချက်ကတော့.. ရေထဲမှာလက်သီးထိုးခြင်းနဲ့ ခုန် ပြီးကန်ခြင်းကို နေ့စဉ်ကွမ်းနှစ်ရာညက်ခန့်အထိ ကျင့်ရပါမယ်..”

“သုံးအချက်ကတော့.. အမြင့်ဆယ်ငါးတောင်ကြီးကို ခြေ ထောက်မကူဘဲနဲ့.. နေ့တိုင်း တွယ်ဇက်၊ တွယ်ဆင်း အကြိမ်နှစ် ဆယ်လုပ်ရပါမယ်..”

“လေးအချက်ကတော့.. အမြင့်လေးတောင်ရှိတဲ့နေရာ ကနေပြီး မိမိကိုယ်ကို ကောက်မိုးခင်းထားတဲ့ ခြေကြိုးပေါ်ပစ်ချခြင်း ကို ခံနိုင်ရည်ရှိသမျှလုပ်ကြရပါမယ်..”

“အေး.. ဟုတ်တယ်။ မင်းက အားလုံးမှတ်မိတယ်..။

ကဲ.. တာတေရေ။ မင်းကရော.. နောက်ထပ် ဘာတွေလေ့ကျင့်ရ ဦးမှာလဲဆိုတာ.. ပြောပြပါဦးကွယ့်..”

“တစ်နေ့ တစ်နာရီ.. ကြိုးခုန်ရမယ်။ အမြင့်ခုန်ရမယ်။

အပြေးလေ့ကျင့်ရမယ်..”

“ဟုတ်ပြီ.. နောက်ဆုံးအဓိကအချက်ဟာ ဘာလဲကွ..”

“မှန်မှန်အိပ်၊ မှန်မှန်စား၊ သေရည်သေရက်ကို လုံးဝရှောင် ရပါမယ်.. ဆရာကြီး..”

“အေး.. ။ မင်းတို့တော်တယ်။ အဲဒါတွေဟာ.. မြန်မာ့ ရိုးရာလက်ဝှေ့ပညာနဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးပညာရပ်အားလုံးရဲ့ အဓိက ကျတဲ့လေ့ကျင့်မှုတွေပဲပေါ့။ ကဲ.. ငါတပည့်တွေ ဆက်ကြိုးစားကြ ပေတော့”

ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာမှာ ဆုံးမစကားနှင့်သိသင့်သောအချက် များကိုပြောဆိုပြီး ဇရပ်ပေါ်သို့တက်သွားလေတော့သည်။

“ကဲ.. တာတေရေး။ အမောပြေပြီဆိုရင်.. နောက်ထပ် တစ်ပွဲတစ်လမ်းလောက် အကဲစမ်းလိုက်ကြဦးစို့ဟေ့.. ”

“လုပ်လိုက်လေ.. ကြာသလားလို့။ ဘက်တူရင် လူမရွေး ပါဘူးနော်။ ကြက်တူရွေးတောင်ကလာတဲ့ တက်လူကလေးတာတေ တဲ့ဟေ့.. ”

“ဖြောင့်.. . ဖြောင့်.. . ”

လက်ခမောင်းခတ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းဖြင့်.. မောင် သိန်းတန်နှင့်တာတေတို့နှစ်ယောက်မှာ.. အကြိတ်အနယ်ပင် လက် ဝှေ့ပွဲကိုဆင်နွှဲနေကြလေတော့သည်။

ပေကုန်းသူသာန်အတွင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာရှိချေ၏။ ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာမှာ ဇရပ်ပေါ်တွင်လဲလျောင်း၍ အနားယူနေပြီ။

တပည့်နှစ်ဦးဖြစ်သူ တာတေနှင့်မောင်သိန်းတန်တို့မှာ ကျားကွက် ရွှေ့နေကြလေသည်။

“မင်းကျားကို.. ငါစားမယ်.. ”

“မရဘူးလေ.. ဒီလိုရှောင်မှာပေါ့.. ”

“ဒီလိုရှောင်တော့.. ဟောဒီလို တက်ချိန်မယ်ကွာ”

“မင်းချိန်လို့ ငါ့ကျားကိုစားရင်.. မင်းကျားလည်း သေ သွားမှာပေါ့.. မောင်သိန်းတန်ရာ.. ။ ဟား.. ။ ဟား.. ”

သူတို့နှစ်ဦး အပြန်အလှန်ပြောဆိုရင်းကျားကစားနေကြ ချိန်တွင်.. ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာသည် လဲလျောင်းနေရာမှ သ၍ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်.. .

“သူတစ်ပါးရဲ့ကျားကို စားတော့မယ်ဆိုရင်.. ကိုယ့်ကျား ကိုမသေအောင်တော့ ဂရုစိုက်ရတယ်.. မောင်သိန်းတန်ရဲ့”

ဆရာကြီးက မောင်သိန်းတန်ဘက်မှဝင်ပြီး.. ကျားကွက် ကိုကူ၍ရွှေ့ပြလိုက်သည်။ မကြာခင်ပင်.. တာတေ၏ကျားများ အစားခံလိုက်ရပြီး.. ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာက အနိုင်ရသွား လေသည်။

“ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ်.. အန္တရာယ်တွေကို ကြိုသိနေမှ မယ်ကွ။ ကျားကစားတာလည်း အဲဒီလိုပဲ.. မိမိနိုင်ချင်တာတစ်ခု တည်း မကြည့်ရဘူး။ မိမိရဲ့ကျားဘယ်နှစ်ကောင် အားထူးရှုံးခံပြီး တော့မှ အနိုင်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း.. တွက်နိုင်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်. . . သတိပြုပါ့မယ်”
ဆရာကြီးကိုသင်္ချိုင်းရာဇာမှာ ကျားကွက်ရွှေခြင်းသဘော
တရားများကို သင်ကြားပေးနေလေသည်။

“တစ်ခါတလေမှာ. . . တစ်ဘက်လူရဲ့ကျားတွေ သုံးလေး
ကောင်စားရဖို့အတွက် မိမိဘက်က ကျားတစ်ကောင်နှစ်ကောင်ကို
ထိုးကျွေးလိုက်ရတတ်တယ်။ အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့. . . တစ်ဘက်
လူရဲ့လောဘစိတ်ကို. . . နှိုးဆွပေးလိုက်တာပေါ့. . .”

ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာမှာ အကြမ်းတစ်ခွက်သောက်
လိုက်ပြီးမှ. . .

“တစ်ဘက်လူကလည်း ကျွေးပြီဆိုတာနဲ့. . . အတင်းစား
တော့တာပဲ။ အဲဒီလိုစားခြင်းဟာ. . . သူ့အမှားဆိုတာ သူ့ကျားတွေ
ကုန်သွားမှပဲ သိရတော့တယ်. . .”

မောင်သိန်းတန်နှင့်တာတေတို့နှစ်ဦးသည် ဂရုတစိုက်ပင်
နားထောင်နေကြလေသည်။

“အခုလည်း. . . မောင်သိန်းတန်ကိုပြောချင်တာကတော့
မင်းဘဝမှာ. . . ကျားကောင်တွေ ကျွေးခဲ့ပေါင်းများလှပါပြီ။ အခု. . .
မင်းက ပြန်စားရမယ့်အလှည့်ရောက်နေပြီဆိုတာကိုတော့. . . မင်း
သိထားဖို့လိုပြီကွ့. . .”

မောင်သိန်းတန်မှာ အဝေးသို့ငေးမောကြည့်နေမိသည်။
အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များစွာသည် ဘိုင်စကုတ်ပြသလိုပင်. . . ဖျတ်ခနဲ

ဖျတ်ခနဲ ပုံရိပ်များပြေးလွှားနေကြလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဆရာကြီးပြောတဲ့. . . ကျွန်တော်အလှည့်ကို
ရောက်ပြီဆိုတာ. . . ကျွန်တော်သိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်. . .”

“မင်း. . . ရန်ကုန်ကိုပြန်သွားပြီး လူတွေကြားမှာတစ်နှစ်
လောက် ကျင်လည်နေထိုင်ကြည့်လိုက်ပါ မောင်သိန်းတန်. . .။
တစ်နှစ်ပြည့်လို့မင်းပြန်ရောက်လာရင် ဘယ်လိုကျားကွက်မျိုးကို
တစားသင့်တယ်ဆိုတာ. . . မင်းအနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်ခိုင်မာမာ
ချထားပြီးဖြစ်နေမှာပါကွာ. . . ဟား. . . ဟား. . .”

မောင်သိန်းတန်သည် ဆရာဖြစ်သူကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာ၏
စကားကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များကိုပြန်လည်
သတိရလာကာ သွေးများပင်ဆူပွက်မတတ်ခံစားလိုက်ရပြီး ဆရာ
ဖြစ်သူကခွင့်ပြုသဖြင့်ရန်ကုန်မြို့သို့ တစ်ဦးတည်းထွက်ခွာသွားကာ
ရန်ကုန်မြို့တွင်သူတောင်းစားတစ်ဦးအဖြစ်ကျင်လည်ကျက်စားနေ
ခဲ့ပြီးနောက်. . . ရွှေပိတုန်းတင်မေ(ခေါ်)သူဌေးမဒေါ်တင်မေကြီး
၏အကြောင်းများကိုပါအလုံးစုံသိရှိခဲ့ရကာ. . . တစ်နှစ်ပြည့်မြောက်
သောအခါ ပေကုန်းသူသာန်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေတော့
သည်။

မောင်သိန်းတန်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင်သူ့အနေနှင့်ကြားသိ ခဲ့ရသမျှကို ဆရာဖြစ်သူကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာနှင့်သူငယ်ချင်းတာတေ တို့အားပြန်လည်ပြောပြပြီး ဆရာဖြစ်သူနှင့်တပည့်နှစ်ဦးတို့သည် လျှို့ဝှက်သောပညာရပ်များကို ဆက်လက်လေ့ကျင့်ကြရင်းဖြင့်ပင် အချိန်များကို ဆက်လက်ကုန်လွန်ခဲ့ကြလေသည်။

မောင်သိန်းတန်သည် သူ့အနေနှင့်အလွန်ချစ်ခင်လေး စားရသော . . ဆရာဖြစ်သူကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာနှင့် အချစ်ရဆုံး သူငယ်ချင်းတာတေတို့နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံနေထိုင်ခွင့်ရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင်ပျော်ရွှင်နေမိသော်လည်း သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကိုမတရား ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီးမှ . . သူ့ဌေးမဒေါ်တင်မေကြီးအဖြစ်စည်းစိမ်ယစ်မှူး နေသော ရွှေဖိတုန်းတင်မေ၏အကြောင်းကိုသာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်ထဲတွင်တွေးနေမိကာ ဒေါသမီးတောက်လောင်သည့်ဒါဏ်ကို တန့်နုနုခံစားနေရပေသဖြင့် . . သူသည်ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်သွားပြီး ဒေါ်တင်မေကြီးအား ကလဲ့စားချေလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာအား သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖွင့်ဖြောလိုက်သည့်အခါ . . မောင်သိန်းတန်၏ ခိုင်မာစွာဆုံးဖြတ် ချက်ချထားသောကြောင့် တည်ကြည်လေးနက်နေသောမျက်နှာ အား အသေအချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် . .

“အေးလေ . . ။ မင်းရဲ့ခံစားချက်နဲ့ မင်းရဲ့ဆန္ဒကိုတော့ . .

ဆရာကြီး မတားလိုပါဘူး။ အကူအညီရအောင် တာတေ့ကိုပါခေါ် သွား . . ။ တာတေဟာ . . မင်းနဲ့သွေးသောက်မိတ်ဆွေ၊ သေတူရှင် ဘက်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ် . . ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . မောင်သိန်းတန်ရယ်။ မင်းအတွက်ဆို ငါ့ အသက်တောင်ပေးဝံ့ပါရဲ့ . . ”

မောင်သိန်းတန်နှင့်တာတေတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်လိုက်ကြသည်။

ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာက . . ဒေါင်းမြီးတပ်မြားနှစ် ချောင်းကိုထုတ်ပေးလိုက်ပြီး . . .

“မင်းတို့အတွက် . . လိုရာသုံးနိုင်တဲ့ဒီမြားနှစ်စင်းကို ဆရာကြီးပေးလိုက်မယ် . . ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . ဆရာကြီး”

“မင်းတို့အနေနဲ့ . . ရန်ကုန်မှာ အဓိကသတိထားရမှာက တော့ . . ငါ့ရဲ့ရန်သူတော်ကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းဆိုတဲ့လူ သူနဲ့တွေ့ကြုံရရင် ရင်ဆိုင်ဖို့မကြိုးစားကြပါနဲ့။ သူဟာ . . မင်းတို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ပေဘူးကွယ့် . . ။

ဆရာကြီးကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာသည် ဦးခေါင်းကိုမော့၍ အ ခန်းကြာအချိန်ယူပြီးစဉ်းစားနေရာမှ . .

“ဒီအတွက်လည်း သိပ်တော့စိတ်ပူမနေကြပါနဲ့လေ . . ။ လူသူတော်သျှောင်တစောင်းကိုစွဲကို ဆရာကြီးရဲ့တာဝန်သာထား

လိုက်ပါ။ လူသူတော်သျှောင်တစောင်းကိုလမ်းလွဲလို့ရအောင်... ဆရာကြီးအမြန်စီစဉ်လိုက်ပါမယ်။ မင်းတို့လုပ်စရာရှိတာသာ... စိတ်ချလက်ချ လုပ်ကြပေတော့... ”

မောင်သိန်းတန်အတွက်... ဘဝနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ရသော တလဲစားချေခြင်းဟူသောကျားကွက်ကို ရွှေ့ရမေတော့မည်။ သူ့ဘဝတွင် ကျားကောင်များစွာထိုးကျွေးခဲ့ရဖူးပေသည်။ ယခုအချိန်သည် မိမိကပြန်စားရမည့်အချိန်ရောက်ပြီဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ တာတေအတွက်တော့ဖြင့်... မပူပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ဘယ်လိုမျိုး... အခက်အခဲအတားအဆီးတွေဖြစ်နေပါစေ။ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ နောက်ဆုတ်မပြေးဘူးဆိုတာ... ဆရာကြီးကို ကတိပေးပါတယ်”

တာတေကလည်း... ဝင်ရောက်အားပေးလိုက်၏။

“ဒီမှာ... မောင်သိန်းတန်။ တာတေဆိုတာ... မင်းရဲ့သွေးသောက်ပါကွာ... ။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

ညအမှောင်ထုသည် တဖြည်းဖြည်းနက်သည်ထက်နက်၍ လာသကဲ့သို့ အမှောင်ထုထဲသို့တိုးဝင်ကြရတော့မည့်လူသားနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း အမိုက်မှောင်ဖုံးရန်အဆင်သင့်ဖြစ်၍နေကြချေပြီတည်း။

လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က...
မတင်မေ့ရိုက်အောင်လို့ဆို...
အခု...ကျုပ်က ဆေးလာတိုက်တာလေ။

ဇာတ်မင်း သား ငြိမ်းပေါ် က သိန်းတန်

အချစ်ဆုံးအတွက် အမုန်းဆုံးလူ

မောင်သိန်းတန်နှင့် တာတေတို့နှစ်ဦးသားတောင်ငူလော်ကယ်ရထားစီး၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သည်နှင့် . . မောင်သိန်းတန် လွန်သည်ခြောက်လခန့်က သူတောင်းစားစိန်မြားအဖြစ် ရန်ကုန်တွင် လာရောက်နေထိုင်ခဲ့စဉ်က စတည်းချနေထိုင်ခဲ့သည် . . တာတေ သိချိန်ထဲရှိ လူမနေသော ဇရပ်လေးတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်နေထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

တာတေသည် . . အလွန်စိတ်မြန်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း

ရန်ကုန်မြေသို့ခြေချပြီးချိန်မှစကာ ဒေါ်တင်မေကြီးအားကလဲစားချေရန်ကိုသာ အဓိကထား၍ မောင်သိန်းတန်အားတိုက်တွန်းနေလေသည်။

မောင်သိန်းတန်ကမူ . . ထိုကိစ္စအကြောင်းကို စိုးစဉ်းမှုကောင်းမစဘဲ တာတေအားရန်ကုန်မြို့၏နေရာအနှံ့အပြားသို့ ထိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရင်း ရန်ကုန်သို့အလည်အပတ်လာကြသူများ သဖွယ်သာ အေးအေးဆေးဆေးပြုမူနေလေရာ . . နောက်ဆုံးတွင် တာတေက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ . .

“ဘယ်နှယ့် မောင်သိန်းတန်ရယ် . . ။ ငါတို့နှစ်ယောက်က ရန်ကုန်ကို အဖျော်လာကြသလိုတောင် ဖြစ်နေပါလားကွ . . ။ မင်းက မစသေးဘူးလား . . ”

မောင်သိန်းတန်သည် တာတေအား သွားပြီး၍ ပြုလိုက်လှည့် . .

“သိပ်မလောစမ်းပါနဲ့ တာတေရာ . . ။ ငါက ရှိသမျှကျားက အကုန်လုံးကို ထိုးကျွေးခဲ့ရပြီးတဲ့လူပါကွ။ အခုလို . . ငါက ပြန်အခုတော့မယ့်အချိန်မျိုးမှာ . . ပြိုင်ဘက်ကို နည်းနည်းလေးတော့ လှုပ်ရှားသွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါရစေဦး။ နောက်ပြီး . . သူတော်သျှောင်တစောင်းဆိုပြီးတော့ ရန်ကုန်မြို့မှာကျော်ကြားတဲ့ . . ဆရာကြီးရဲ့ရန်သူတော်မြိုင်ဘက်ကြီးကိုလည်း နည်းနည်းနာက် ကလိပေးလိုက်ချင်သေးလို့ . . အကွက်ချပြီး အချိန်ကို

စောင့်နေတာပါကွာ။ ဟား.. ဟား”

“ဟေ့ကောင်.. မောင်သိန်းတန်။ မင်းတို့ဆရာကြီးက သေသေချာချာမှာလိုက်တယ်လေ။ လူသူတော်သျှောင်တစောင်း ဆိုတဲ့သူ့ရဲ့ရန်သူတော်ကြီးကို.. ငါတို့တတွေ ဝေးဝေးကရှောင်ကြ ရမယ်မဟုတ်လားကွ..”

“အေးလေကွာ.. ။ ငါတို့က ဝေးဝေးကရှောင်နေမှာပါပဲ ဒါပေမယ့်.. အဲဒီလူသူတော်သျှောင်တစောင်းဆိုတဲ့လူကို ငါတို့ရဲ့ ဆရာကြီးနဲ့.. ကြူးဖူးသွားအောင်တော့ လုပ်ပြလိုက်ချင်သေးတယ်။ သူ့ဟာသူ ဘယ်လောက်ပဲပညာကောင်းကောင်း.. ငါတို့ဆရာကြီး ရဲ့ပညာတွေကိုတော့ ဒီလူမယဉ်နိုင်ပါဘူးကွာ။ အဲဒါကြောင့်.. ဆရာကြီးက ငါတို့အတွက်စိတ်ပူပြီးရန်ကုန်ကိုလိုက်လာရင်း သူ့ရဲ့ ငါတို့ဆရာတပည့်သုံးယောက် တစ်ပွဲတစ်လမ်းလောက်နဲ့ကြည့် လိုက်ချင်လို့.. အဲဒီလို့နဲ့လို့ရအောင် တမင်အချိန်ဆွဲနေတာပါကွာ ဟား.. ဟား..”

အတိုက်အခိုက်၊ အထိုးအကျိတ်ကိုအလွန်ဝါသနာပါသော တာတေသည် မောင်သိန်းတန်၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောအ သဘောကျစွာရယ်မောနေလေတော့၏။

“မင်းကတော့ကွာ။ ကြုံကြုံဖန်ဖန်လုပ်ချင်နေသေးတယ် ကံပါလေ.. အခုလည်းပဲ ရက်တွေအတော်ကြာနေလို့.. ဆရာကြီး လည်း စိတ်ပူပြီးလိုက်လာတော့မှာပါ။ မင်းအစီအစဉ်ကို.. စလင့်

ပါတော့ မောင်သိန်းတန်ရယ်..”

တာတေသည် ရန်ကုန်တွင်အနေကြာ၍ပျင်းနေသော ကြောင့်.. မောင်သိန်းတန်အား အတင်းပင်တိုက်တွန်းနေလေ တော့သည်.. ။

“အေးလေ.. ။ မင်းက.. စ၊စေချင်တော့လည်း စ၊လိုက် ကြရတာပေါ့တာတေရာ..”

မောင်သိန်းတန်သည် နောက်တစ်နေ့တွင်သူဌေးကတော် ဒေါ်တင်မေကြီး(ခေါ်)ရွှေပိတုန်းတင်မေထံသို့ ခြိမ်းခြောက်စာ တစ်စောင်ကိုရေး၍ဖေပို့လိုက်လေ၏။

ထိုကဲ့သို့.. ဒေါ်တင်မေကြီးထံသို့ ခြိမ်းခြောက်စာပို့ပြီး သည့်နေ့မှစ၍.. မောင်သိန်းတန်နှင့်တာတေတို့နှစ်ဦးသည်.. ဒေါ်တင်မေကြီး၏သွားလေရာနောက်သို့.. ဝတ်စုံမည်းများကို ကိုယ်စီဝတ်ဆင်ကြပြီး အနောက်မှတကောက်ကောက်လိုက်ပါနေ ကြလေတော့ရာ.. ၎င်းတို့အား သတိထားမိသွားသောဒေါ်တင် မေကြီးမှာ.. အလွန်ပင် စိတ်ဝါတ်များခြောက်ခြား၍လာလေ တော့သည်။

ဒေါ်တင်မေကြီးတစ်ယောက်.. စိတ်ဝါတ်များပျက်ပြား လာနေပြီကိုသိရှိကြသောအချိန်တွင် အခွင့်အခါကောင်းကို နှစ်ဦး သားစောင့်ဆိုင်နေကြလေတော့သည်။

“တာတေရေ.. ။ မနက်ဖြန်ကျရင် ဒေါ်တင်မေကြီးက

ငါ့ဘဝကိုဖျက်ဆီးခဲ့တာ ငါးနှစ်တင်းတင်းပြည့်ပြီကွ့ . . မနက်ဖြန် သူတို့အိမ်နားမှာအလှူရှိလို့ သူ့အိမ်ကလူတွေလည်းသွားဝိုင်းကျ ပြီးလုပ်ပေးကြမယ်လို့ သတင်းကြားတယ် . . ”

“ဟေ့ . . ကောင်းတာပေါ့ကွ့။ ဒါဆိုရင် . . မနက်ဖြန်ညမှာ မင်းရဲ့အစီအစဉ်တွေကို . . အကောင်အထည်ဖော် လိုက်တော့ပေါ့ မောင်သိန်းတန်ရာ . . ”

“အေးလေ . . ။ ငါကလည်း . . အဲဒီလိုစိတ်ကူးမိလို့ မင်းကို တိုင်ပင်တာပေါ့တာတေရာ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ”

ထို့နောက် . . မောင်သိန်းတန်နှင့် တာတေတို့သည် နောက်တစ်နေ့ညအတွက်အစီအစဉ်များကို အသေးစိတ်တိုင်ပင်နေကြလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် . . မောင်သိန်းတန်နှင့် တာတေတို့သည် အစီအစဉ်အတိုင်း ဒေါ်တင်မေကြီး၏ခြံကြီးရှေ့သို့ရောက်ရှိလာကြလေတော့သည်။

အခုန်အဖွဲ့ပညာရပ်ဘက်တွင် ကျွမ်းကျင်လှသောတာတေသည် . . ထိုခြံကြီး၏ခြံစည်းရိုးကိုအသာခုန်ကျော်၍ ခြံကြီးထဲသို့ဝင်ရောက်သွားပြီးလျှင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် စိတ်အေးလက်အေးပင်ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကိုလိပ်၍ စောင့်နေလေတော့သည်။

“ဟေ့ . . ခြံရှေ့က . . ဘယ်သူလဲကွ့”

ထိုခြံကြီး၏တံခါးရှေ့နားတွင် . . မောင်သိန်းတန်က လူယောင်ပြလိုက်သည်နှင့် . . သူဌေးကတော်ဒေါ်တင်မေကြီး၏ ခြံစောင့်ဦးဖြူသီးသည် မီးအိမ်ကိုကိုင်၍ ခြံတံခါးနားသို့ကပ်လာလေတော့သည်။

ခြံစောင့်ဦးဖြူသီးသည် ခြံ၏တံခါးဝတွင် . . ခေါင်းစွပ်အမည်းရောင်စွပ်ထားသော လူတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် . .

“ဟေ့ကောင်လေး . . ။ မင်းကို . . ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေကွား . . ”

“ကျုပ်က . . ဒေါ်တင်မေကြီးရဲ့ အထူးဧည့်သည်ပါ။ ဒေါ်တင်မေကြီးကိုတွေ့ခွင့်ရဖို့ ကျုပ်ကတစ်ကြိမ်ရောပြီးအကြောင်းကြားထားပါတယ် . . ”

“မင်းက . . ဘယ်ကလာတာလဲကွ့။ မင်းနာမည်ကို . . ဘယ်သူလို့ပြောလိုက်ရမလဲ . . ”

“မိုးပေါ်က မောင်သိန်းတန် . . ”

“ဟေ့ကောင်လေး . . ။ ငါမေးနေတာကို ကောင်းကောင်းဖြေစမ်း . . ။ ဘယ်နှယ် . . နာမည်က မိုးပေါ်ကမောင်သိန်းတန် ဖြစ်နေရတာလဲ။ မင်း ဒီကထွက်သွားစမ်းကွာ . . ။ ငါ . . ရဲကိုတိုင်လိုက်ရမလား . . ။ အဖိုးကြီးဆိုပြီး လာမစမ်းနဲ့ကွ့ . . ။ ဟော့မှမှာကြည့်ထား . . ”

ခြံစောင့်ကြီးဦးဖြူသီးသည် သူ့ရှေ့မှလူကားသေချာစွာ

ကြည့်ရင်း.. နောက်ကြောတွင် ခါးအိမ်နှင့်သိုင်းလွယ်ထားသည့်
ငှက်ကြီးတောင်ခါးကိုဆွဲထုတ်လိုက်ရာ.. ခါးအိမ်ထဲမှ ခါးကိုဆွဲ
ထုတ်လိုက်သံမှာ ရှမ်းကနဲထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ဖြူသီးကိုလူကြီးဆိုပြီး.. လာမစမ်းနဲ့နော်.. ။ ရှမ်းကြီး
သိုင်းကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက.. ထုံးလိုချေ၊ ရေလိုနှောက်လာ
တဲ့ကောင်ကွ.. ။ မှတ်ထား..”

ဦးဖြူသီးက.. ခါးကိုဝှေ့ယမ်းပြရင်း တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်
လိုက်စဉ် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေသောတာတေက
ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်ကိုဖွာရွှိုက်နေရင်းမှပင်.. ခြံစောင့်ကြီးဦးဖြူသီး
အား နောက်မှနေ၍ အသာအယာပင်ဝင်ကပ်၍ ဖမ်းချုပ်လိုက်လေ
တော့သည်။

ဦးဖြူသီးမှာ ရုတ်တရက်အနောက်မှဖမ်းချုပ်ခြင်းကိုခံလိုက်
ရသဖြင့် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ လက်ထဲမှခါးသည်လည်
လွတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“အဖိုးကြီး မလှုပ်နဲ့နော်.. ။ ကျုပ်လက်ထဲမှာလည်း ခါး
တယ်ဆိုတာနားလည်ထား။ ရုတ်ရုတ်လုပ်ရင်တော့ တစ်ခါတည်း
ထိုးသတ်ပစ်လိုက်မယ်..”

“မင်း.. မင်းတို့က.. ဘာ.. ဘာကိုလိုချင်လို့လဲ..”

“ခြံတံခါးဖွင့်ဖို့.. သူ့ကို သော့ပေးလိုက်ပါ..”

တာတေက.. ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်ကို အေးဆေးစွာဖွာရွှိုက်

ရင်းအဖိန်ပေးလိုက်သည်နှင့်.. ဦးဖြူသီးသည် ခါးကြားမှသော့တွဲ
အား ဖြုတ်၍ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။ မောင်သိန်းတန်သည်
သော့တွဲကိုရသည်နှင့်.. ခြံတံခါးကိုအမြန်ဖွင့်လိုက်ကာ ခြံအတွင်းသို့
ဝင်လိုက်လေ၏။

ဦးဖြူသီးသည်.. သူတို့နှင့်အတူ ရုန်းကန်၍လိုက်ပါလာ
ရင်းမှ တာတေကလက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်ပေါ့ဆစွာချုပ်ကိုင်ထား
ချိန်တွင်.. ရုတ်တရက်ညာဖက်တံတောင်နှင့်ထွက်၍ အတင်းရုန်း
ထွက်လိုက်လေတော့သည်။

တာတေသည် တိုက်ခိုက်ရေးပညာရပ်တွင်အလွန်ကျွမ်း
ကျင်သူဖြစ်သဖြင့် သူ့လက်ထဲမှရုန်းထွက်သွားသောဦးဖြူသီးအား
ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးကာ.. ထပ်မံတိုက်ခိုက်၍ ဖမ်းချုပ်လိုက်ပြန်
လေတော့သည်။

ထိုသို့လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ကြရာမှ.. တာတေ၏လည်ပင်း
တွင်ဆွဲထားသောငွေဆွဲပြားကလေးမှာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်
စင်ကျသွားပြီး တာတေဖွာရွှိုက်နေသည့်ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်မှာလည်း
ပြုတ်ကျ၍သွားသည်ကို မည်သူမျှသတိမထားမိလိုက်ကြပေ။

“ကဲ ဒီလောက်တောင်ရုန်းနေတဲ့အဖိုးကြီး.. ။ အသက်
ကြီးနေလို့.. မသတ်ချင်တာ..”

“အူး အူး.. အား အား..”

ဦးဖြူသီးကထပ်မံရုန်းကန်နေသဖြင့်.. မောင်သိန်းတန်

သည် အသင့်ပါလာသောမေ့ဆေးပုဝါဖြင့် . . ဦးဖြူသီး၏မျက်နှာ
အား အလျင်အမြန်ပင်ချုပ်နှောင်၍ ဖုံးအုပ်ပေးထားလိုက်လေ
တော့ရာ . . မေ့ဆေးငွေ့များကိုရှုရှိုက်မိသောကြောင့် ဦးဖြူသီးမှာ
သတိလစ်မေ့မော၍ သွားလေတော့သည်။

“တာတေရေ . . အချိန်သိပ်မရှိဘူး . . ငါတို့အိမ်ပေါ်ကို
အမြန်တက်ကြရအောင် . . ”

“အေးလေ . . တက်ကြတာပေါ့ကွာ။ မတက်ခင်မှာ ဒါလေး
ကို အရင်ပစ်လိုက်ဦးမယ်ဟေ့ . . ။ ဒါမှဆရာကြီးပြောသလို စိအိုင်
ဒီကနေတွေ့မျက်စေ့လည်သွားမှာကွ . . ဟား . . ဟား . . ”

တာတေသည် . . စကားအဆုံးတွင် သူ၏လက်ထဲမှဒေါင်း
မြီးတပ်မြားတစ်စင်းကို ထုတ်ယူလိုက်လေတော့သည်။ ထို့နောက်
ဒေါ်တင်မေကြီး၏အိမ်အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းရှိရာသို့ ဝရံတာမှဖွင့်
ထားသောပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လွဲ၍ပစ်ထည့်လိုက်လေတော့
ရာ . . ထိုဒေါင်းမြီးတပ်မြားသည် အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲရှိတိုင်
တစ်တိုင်တွင် ‘ဒုတ်’ခနဲ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဒုတ် . . ”
“အိုး . . အမေ့ . . ”

ထိုအချိန်တွင် . . ဒေါ်တင်မေကြီးမှာ ဧည့်ခန်းထဲတွင်
တစ်ဦးတည်းထိုင်၍ စာဖတ်နေလေသည်။ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး
များမှာလည်း . . အိမ်တွင်တစ်ဦးမျှရှိမနေကြဘဲ တစ်ခြံကျော်မှ

အလှူတွင်သွားရောက်၍ ပိုင်းကူလုပ်ပေးနေကြချိန်ဖြစ်သော
ကြောင့် ဒေါ်တင်မေကြီးမှာစိတ်ခြောက်ခြားလျက်ရှိနေလေသည်။

အိမ်ထဲတွင် . . သူမတစ်ယောက်တည်း အေးဆေးစွာ
အနားယူနေချိန်တွင် နံရံပေါ်သို့ ဒေါင်းမြီးတပ်မြားကလာရောက်
စိုက်ဝင်နေခြင်းကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် . . ဒေါ်တင်မေကြီးမှာ လွန်စွာ
ပင်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမိလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် . . အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ပြတင်းတံခါး၏
မှန်ချပ်ကွဲသွားသောအသံကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် . .
အဝတ်နက်ခေါင်းစွပ်နှင့်လူနှစ်ယောက်သည် ပြတင်းတံခါးပေါက်မှ
ကျော်ဝင်ကာ . . ဒေါ်တင်မေကြီး၏ရှေ့သို့ရောက်လာကြလေ၏။

“ရှင် . . ရှင် . . ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ . . ?”

ဒေါ်တင်မေကြီး၏မေးခွန်းကို အဝတ်နက်ခေါင်းစွပ်နှင့်
လူတစ်ယောက်က မြန်ဖြေလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က . . မတင်မေ ဗိုက်အောင်လို့
ဆို . . ။ အဲဒါကြောင့် အခု . . ကျုပ်က ဆေးလာတိုက်တာလေ . . ”

“ဟင် . . ။ ရှင် . . ရှင်က . . ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ . . ။ ကျုပ်ဟာ . . မတင်မေရဲ့ချောက်
တွန်းတာကို . . ဘဝပျက်သွားအောင်ခံခဲ့ရတဲ့ . . မိုးပေါ်ကသီးနဲ
ဓာန်ပါပဲ . . ”

အဝတ်နက်နှင့်လူက . . မျက်နှာကိုဖုံးထားသော အဝတ်

ကို ချွတ်ပြလိုက်လေတော့သည်။

“ဟင် . . ကိုသိန်းတန် . . ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် . . ဒေါ်တင်မေကြီးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ပြေးထွက်ရန်ပြင်လိုက်လေရာ . . တာတေက အနောက်မှနေ၍ ဖမ်းချုပ်လိုက်ပြီးလျှင် . . သူမ၏လည်ပင်းအား စတီးကြိုးလေးဖြင့် ရစ်ပတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

“အို . . ကျွန်မကို . . ကျွန်မကို . . ရှင်တို့က ဘာလုပ်ကြမလို့လဲရှင့်”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး မတင်မေရယ် . . ။ ဗိုက်အောင့်ပျောက်တဲ့ဆေး မတင်မေကိုတိုက်ပြီးရင် . . ကျုပ်ပြန်ပါမယ် . . ”

“ကျွန်မ . . ကျွန်မကို မသတ်ပါနဲ့ရှင် . . ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မသတ်ပါဘူးဗျာ . . လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က မတင်မေကိုက ညီပြီးဆေးတိုက်ဖို့အလာမှာ . . ကျုပ်ဘဝတစ်ခုလုံးပျက်ခဲ့ရတယ်အခု . . မတင်မေအလှည့်ရောက်ပြီပေါ့ . . ”

မောင်သိန်းတန်သည် . . ဒေါ်တင်မေကြီးရှေ့တွင် အသက်တွေ့နေရသောနွားနို့ခွက်ထဲသို့ အဆိပ်မှုန့်များထည့်လိုက်သည်ထိုအရာကို ဒေါ်တင်မေကြီးကကောင်းစွာမြင်လိုက်ရသဖြင့် . .

“ကျွန်မ . . ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မကို . . မသတ်ကြပါနဲ့ . . ”

“မသတ်ပါဘူး . . မတင်မေရယ်။ ကျုပ်က ဟောဒီနွားနို့ခွက်လေးတစ်ခွက်ကို . . လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က မတင်မေဗိုက်အောင့်နေချိန်မှာဆေးမတိုက်ခဲ့ရလို့ . . အခုလိုငါးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ အမှတ်တရအနေနဲ့ တိုက်ရုံလေးပါပဲဗျာ . . ”

“မသောက်ဘူး . . မသောက်ဘူး။ ရှင်တို့ နွားနို့ကို ကျွန်မသောက်ဘူး . . ”

သူဌေးကတော်ဒေါ်တင်မေကြီးသည် ထိုင်ရာမှအတင်း ခုန်းကန်၍ထပြေးလေရာ . . သူမ၏လည်ပင်းအား တာတေက . . ကြိုးကွင်းစွပ်ထားသည့်စတီးကြိုးလေးကြောင့် အသက်ရှူကြပ်ကာ သတိလစ်မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

“တာတေရေ . . ။ သူ့ကြမ္မာကို . . သူ့ဟာသူ ဖန်တီးသွားလေပြီကွယ့် . . ”

“နေဦးကွ . . ။ အသက်ရှိ မရှိစမ်းသပ်ကြည့်ရအောင် . . မောင်သိန်းတန်ရေ . . ”

“အသက်က ငွေငွေလေးတော့ . . ကျန်နေကောင်းပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် . . ငါတို့ရဲ့ ဂမုန်းနက်အဆိပ်မှုန့်ထည့်ထားတဲ့နွားနို့တို့တိုက်လိုက်ပြီးရင်တော့ . . ပြန်ပြီး လှည့်ကြည့်စရာတောင်မလိုတော့ပါဘူး . . ”

မောင်သိန်းတန်သည်ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူဌေးကတော် ဒေါ်တင်မေကြီးအားပွေထူလိုက်ပြီး . . သတိရအောင်နိုင်ပေးလိုက်

www.burmeseclassic.com

လေသည်။ အနည်းငယ်သတိပြန်ရလာသည်နှင့် ပါးစပ်အတွင်းသို့ နွားနို့များကိုအတင်းလောင်းထည့်လိုက်လေရာ သူဌေးကတော်ဒေါ် တင်မေကြီးမှာ . . ရှန်းရင်းကန်ရင်းဖြင့် အသက်ပျောက်သွားရှာလေ တော့သည်။

“တာတေရေ . . ။ ခြေစာ လက်စ မကျန်အောင်လုပ်နော်”

“စိတ်ချပါ . . မောင်သိန်းတန်ရာ။ ဒီတစ်ခါဖြင့် စိတ်ချရ ပါပြီ . . ”

ဤသို့ဖြင့် . . မောင်သိန်းတန်နှင့်တာတေတို့နှစ်ဦးသား ကျွန်းလှေခါးကြီးမှဆင်းကာ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကိုဖွင့်၍ ည အမှောင်ထဲထဲတွင် . . ခြောက်ထပ်ကြီးခြံကြီးထဲမှ အေးဆေးစွာ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

တကယ်တော့ ကျုပ်ကို...ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာက စိန်ခေါ်သွား တာပဲဗျ...။ သေခြင်းဆိုတဲ့ကတ်ပြားမှာ... “ရန်” ဆိုတဲ့ စာလုံးနဲ့ “သူ” ဆိုတဲ့စာလုံးကို ထိပ်ကမြားပြထားတယ်လေ။

လူသူတော်ချောင့်တောင်း

www.burmeseclassic.com

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏ တရားခံများ အား အရအမိဖမ်းဆီးလိုက်ပုံမှာ . . . အလွန်ပညာသားပါလှသလို သူ၏တပည့်များအား . . . သူ့ကိုယ်တိုင်ကဒဏ်ရာများရရှိနေသည့် ကြားမှပင် စွန့်စွန့်စားစားကယ်ဆယ်ရန်ကြိုးစားခဲ့သည့် ကိုးသင်္ချိုင်း ရာဇာ၏စိတ်ဓါတ်မှာလည်း အလွန်ပင်အံ့ဩစရာကောင်းလှပေ တော့သည်။

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ . . . စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာစတီးဝပ် ထိုယ်တိုင်နှင့် သူ၏စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်အားလုံးကပင် . . . သဲလွန်စ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည့် ခြောက်ထပ်ကြီးကုန်းလူသတ်မှုကြီးမှလူသတ် တရားခံများအား . . . သူကတိပေးထားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် သုံးရက် အတွင်းအရအမိဖမ်းဆီးပေးနိုင်ခဲ့ပြီး . . . တရားခံများအား ရန်ကုန် မြို့သို့ သယ်ဆောင်လာစဉ် ဝင်ရောက်ကယ်ဆယ်ရန်ကြိုးစားသည့် ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာ၏အန္တရာယ်မှလည်း ကာကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့သည့် အတွက် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းအား ခိုးကျူးဂုဏ်ပြု မှတ်တမ်းများပင်ပေးပို့ခဲ့ကြကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် သတင်းစကားများကြားသိရပေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပွားသွားပြီးနောက် တစ်လခန့် ကြာသောအခါ . . . ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ကြီးဦးဖေယော်တို့သည် စာနဂ်နေ့နေ့အားလပ်ရက်ဖြစ်ပေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အိမ်တွင် ဆုံတွေ့ကြကာ . . . ဧည့်ခန်းထဲတွင် စိတ်အေးလက်အေးထိုင်၍

ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း

ကျွန်ုပ် အငြိမ်းစားသတင်းထောက်ကြီးဦးသိန်းမောင်မှာ စုံထောက်ကြီးဦးဖေယော်ထံမှရရှိသော ခြောက်ထပ်ကြီးကုန်းမှ ဒေါ်တင်မေကြီးအားသတ်ခဲ့ကြသည့်လူသတ်တရားခံနှစ်ယောက် ဖြစ်ကြသည် . . . ဇာတ်မင်းသားလေးမိုးပေါ်ကသိန်းတန် (ခေါ်) သူတောင်းစားစိန်မြားနှင့် စက္ကာလတာတေတို့၏ထွက်ချက်များ ကိုဖတ်ကြည့်နေမိလေရာ ၎င်းတို့၏နောက်ကြောင်းအဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းများမှာ အလွန်မှပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသည်ကို တွေ့ရှိရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ဇနီးခင်ခင်ကြီး၏လက်ရာ လက်ဘက်သုတ်နှင့်အဖန်ရေကိုမှီဝဲနေကြရင်း.. ယခုတစ်လော လမ်းမတော်ဘက်တွင်သောကျန်းနေသည့် လူ့စိုက်ကြီးလမ်းမတော်ဘိုးတုတ်၏အကြောင်းဆွေးနွေးနေကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်.. ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်ထိုင်နေကြသောစားပွဲ၏အရှေ့ဘက်ရှိကျွန်းတိုင်ကြီးသို့ ဒေါင်းတပ်မြားတစ်ချောင်းသည် 'ဦး'ကနဲအသံပေးကာစိုက်ဝင်လာပြန်သဖြင့်.. ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ဒေါင်းမြီးတပ်မြားပစ်ကျွမ်းကသည့်ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဆိုသည့်သုတ်ရာဇာပေတိုးအား ရှုတ်တရသတိရမိကာ တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။

သို့သော်လည်း.. ဒေါင်းမြီးတပ်မြား၏ လေထုကိုခွဲပြေးဝင်လာသံကိုကျယ်လောင်စွာမကြားလိုက်ရခြင်း၊ တိုင်တွင်စိုက်ဝင်နေသည့်မြားတံမှာ လုံးဝတုန်ခါ၍ မနေခြင်းတို့ကြောင့်.. ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏ ဒေါင်းမြီးတပ်မြားသဖြစ်သည်ကိုသိရှိလိုက်ကြကာ ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့သည်.. ဝမ်းသာအားရပင်ထိုင်နေရာမှထ၍ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းအား.. ဧည့်ခန်းဝမှနေ၍ ကြိုဆိုလိုက်လေတော့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည်.. စတုရီဘေကာကားအဖြူကြီးကိုစီးလာခြင်းဖြစ်ပြီး ကား

လူပုလေးဝှမ်းရှိုင်းကမောင်းနှင်လာကာ.. ကားရပ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် လူပုလေးဝှမ်းရှိုင်းက ကားတံခါးကိုပြေးဖွင့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဆရာကြီးသည် ကားပေါ်မှစိတ်အေးလက်အေးအမှုအရာဖြင့်ဆင်းသက်လာလေတော့သည်။

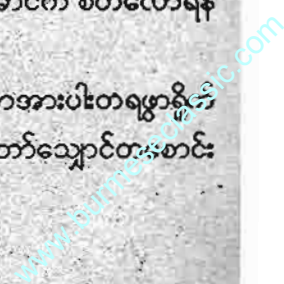
ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် သူ၏ထုံးစံအတိုင်း.. နံ့သာရောင်ထက်အောက်ဝတ်စုံကို သပ်ရပ်ခန့်ညားဝတ်ဆင်ထားပြီးလျှင် သျှောင်ကိုညာတက်သို့သေသပ်စွာတွဲ၍ ညာဘေးကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ထို့နောက် ဧည့်ခန်းအလယ်ရှိခုံကြီးပေါ်တွင်.. အကျအန ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ဦးအိတ်ထဲမှရွှေခွန်သာဆေးပြင်းလိပ်ကိုထုတ်၍ ရွှေသားအစစ်ဖြင့် လှုပ်ထားသည့်မီးခြစ်ကိုထုတ်ယူလိုက်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုမီးညှိကာရှိုက်နေလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းအား ချီနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင်..

"ဘယ့်နှယ့်လဲ.. ဆရာကြီးရဲ့။ ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာနောက်ထဲလိုက်သွားတာ.. တွေ့ရော တွေ့ခဲ့ရဲ့လားဗျ.."

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ..။ ကိုသိန်းမောင်က စိတ်လောရန်တာ..။ ကျုပ် ပြောပြပါမယ်.."

ဆရာကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုသာအားပါးတရဖွဲ့ခွဲနေလေရာ.. ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း

၏ စကားအစကိုသာ စောင့်မျှော်နေမိကြလေ၏။

“ကျုပ်ဟာ . . ရန်ကုန်က ထွက်ခွာသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့တိဗက်ဆရာကြီးကွမ်ရှိနိုင်တဲ့နေရာတွေကို အဆင့်ဆင့် သတင်းစုံစမ်းပြီး ဆရာကြီးကွမ်ဆိုတဲ့လူထူးထူးဆန်းကြီးကို တွေ့ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ . . တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ဆရာကြီးကွမ်နဲ့တွေ့ခွင့်ရတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် . . ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဟာ ဆရာကြီးကွမ်ဆီကို ရောက်နှင့်ခဲ့ပြီးဖြစ်နေတဲ့အပြင် . . သူ့ဒဏ်ရာတွေကို လည်း ဆရာကြီးကသနားပြီးကုသပေးလိုက်လို့ ပျောက်ကင်းသွားပြီဆိုတာကိုပါ သိလိုက်ရတယ် . . ”

“ဟင် . . ဒါဆို ဆရာကြီးနဲ့ ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာတို့ မတွေ့လိုက်ကြရဘူးပေါ့ . . ”

“ကိုးသင်္ချိုင်းရာဇာဟာ ကျုပ်လိုက်လာမယ်ဆိုတာသိလို့ တိဗက်နယ်ထဲကဆရာကြီးကွမ်ရဲ့မိတ်ဆွေ တာလုံဆိုတဲ့သိုင်းဆရာကြီးဆီကို သူ့ဒဏ်ရာတွေပျောက်ကင်းတာနဲ့ ရှောင်ထွက်သွားတယ်လို့ သတင်းကြားရတာပဲဗျာ . . သူ့ကြည့်ရတာ . . ကျုပ်ကိုအတော်လေးစိတ်နာသွားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း . . ကျုပ်ရောက်လာခဲ့ရင်ပေးဖို့ဆိုပြီး ဆရာကြီးကွမ်ကို . . ဟောဒီကတ်ပြားလေးတစ်ခုပေးထားခဲ့တယ်လေ . . ”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်းသည် သူ၏အိတ်ထဲမှရောင်စုံကတ်ပြားသေးသေးလေးတစ်ခုကိုထုတ်ယူ၍ ကျွန်ုပ်

တို့အား ပြသလိုက်လေသည်။

“အဲဒါ . . တားရောဂမ္ဘီရပေဒင်ကတ်ပြားလို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ အနောက်တိုင်းက ငျစ်ပစီပေဒင်ပညာရှင်တွေအသုံးများကြတယ်။ ပုံကိုကြည့်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ဖော်ယူဟောပြောကြတာပေါ့လေ . . ”

ထိုတားရောကတ်ပြားလေးတွင် ရေးထားဆွဲထားသောပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပေ၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်သည် . . ထိုကတ်ပြားလေးကိုအသေအချာကြည့်
သော်လည်း . . အဓိပ္ပါယ်ကို လုံးဝနားမလည်နိုင်သဖြင့် ဆရာကြီး
လူသူတော်သျှောင်တစောင်းအား . . ထပ်မံ၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိ
ပြန်သည်။

“ဆရာကြီးရယ် . . ။ ဒီကတ်ပြားလေးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က . .
ဘာကို ဆိုလိုတာလဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တော့ . . ဘယ်လိုမှနားမလည်
နိုင်ပါဘူး . . ”

“ပုံကိုကြည့်ပြီး . . အဓိပ္ပါယ်ဖော် ယူရတာလို ကျုပ်ပြောပြ
ထားတာပဲကိုသိန်းမောင်ရယ်။ ဒီကတ်ပြားလေးကို သေချာကြည့်
လေ . . အဓိပ္ပါယ်က ပေါ်လာလေပေါ့ဗျာ . . ”

ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲတွင်မခံချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့်
ထိုတားရောကတ်ပြားလေးကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ ကြိုးစား၍ အဓိပ္ပါယ်
ကိုဖော်ကြည့်လိုက်လေသည် . . ။

“ကျွန်တော်တွေ့ရတဲ့အဓိပ္ပါယ်ကတော့ . . ရန်ကိုရှောင်၊
သူတော်ကောင်းစိတ်ကိုမွေးပါဆိုတဲ့ . . ဆုံးမသဘောမျိုးပဲ မဟုတ်
ဘူးလားဆရာကြီး . . ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် . . ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်
တစောင်းသည် . . သဘောကျစွာပင် ထပ်မံ၍ ရယ်မောလိုက်လေ
တော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း . . ဆရာကြီးက အဘယ့်ကြောင့်ရယ်

သည်ကို နားမလည်နိုင်ကြပေ . . ။ ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်
တစောင်းသည် . . တားရောကတ်ပြားလေးပေါ်မှ ‘ရန်’ နှင့် ‘သူ’
ဟုရေးသားထားသော အမှတ်အသားနေရာလေးများကို လက်ညှိုး
ထိုးပြလိုက်ပြီးလျှင် . .

“ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ . . ဇိုးရိုးသားသားတွေးကြည့်လိုက်
ရင်တော့ . . အဲဒီအဓိပ္ပါယ်မျိုးပေါ့လေ။ တကယ်တမ်းမှာတော့ . .
ကိုးသန့်ရှင်းရာဇာဟာ . . သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် ကျုပ်ကို
အပြီးအပြတ် စိန်ခေါ်သွားတာဗျ။ သေခြင်းဆိုတဲ့ကတ်ပြားမှာ . .
‘ရန်’ ဆိုတဲ့စာလုံးနဲ့ ‘သူ’ ဆိုတဲ့စာလုံးတွေကိုရေးပြီး မြားပြထား
တယ်လေ။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ . . ကျုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ရန်သူကြီးပေါ့။
သူနဲ့ကျုပ်ဟာ . . အသေအကြေတိုက်ခိုက်ကြရမယ့် ရန်သူကြီးတွေ
ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့ဗျာ။ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ဆိုကြရင် . . ကျုပ်ကို
သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့စေမယ်ပေါ့ဗျာ . . ဟား . . ဟား . . ”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏ သဘောကျစွာ
ဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်သံကြားသည် . . ကျွန်ုပ်၏အိမ်
အတွင်း၌ ပဲ့တင်ထပ်လျှက်ရှိနေပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်ဦးသိန်းမောင်နှင့် စုံထောက်ကြီးဦးဇင်ယော်တို့မှာ
ဤကဲ့သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှရယ်မောခြင်းမရှိခဲ့ဖူးသည့် ဆရာကြီး
လူသူတော်သျှောင်တစောင်းအား တအံ့တဩသေမော၍သာ ကြည့်
နေမိကြလေ၏။

“တစ်နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန်၊ တစ်နေရာရာမှာတော့ . .
သူနဲ့ကျုပ်နဲ့ဟာ တစ်ဦးဦးရဲ့နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နဲ့ ပြန်ဆုံခွင့်
ကြုံကြရဦးမှာပေါ့လေ . . ”

ဆရာကြီးလူသူတော်သျှောင်တစောင်း၏ အောင်မြင်ပြတ်
သားသောစကားသံကို . . ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသား ကြက်သီးထဖွယ်ပင်
ကြားလိုက်ကြရလေတော့သတည်း . . ။

ဤတွင်ပြီး၏တည်း။

ရာဇဂွယ်

